

Dost Baharı

Ronahî Rizgar Welat Yoldaşın Güncesi

YJA Star Yayınları

Basım Yeri: Roj Matbaası
Basım Tarihi: Haziran 2014

Kod Adı: RONAĞ RIZGAR WELAT

Adı Soyadı: NAZLI GÖRER

Doğum Tarihi ve Yeri: 20.03.1982 / ERZURUM

Anne Adı: PERİŞAN

Baba Adı: HAKKI

Katılım Tarihi ve Yeri: 12.12.2002 / İZMİR

Şahadet Tarihi: 28.10.2011 BİNGÖL

“PKK şehitleri aslında öldüklerine hiçbir zaman inanmadılar. Son nefeslerinde hemen hepsi yaşamla kucaklaştığını adı gibi biliyorlardı. Bu trajiktir, ama bir gerçektir. Başka türlü yaşamla kucaklaşma olamaz.”

Önder Apo

Bir Önderlik fedaisi; Ronahî yoldaş

Sistem dağları medeniyet dışı göredursun, dağların çocukları en güzel yaşamı kendi mekanlarında yaşamaya ve yaşatmaya devam ediyor. Bedeli ne olursa olsun güzeli yaratma ve yaşatma bu çocukların yemini, ilk ve son sözleri oldu. Söze bağlılık gerillada bir yaşam ilkesidir. Bu ilke gerillaya can vermekte, gerillayı gerilla yapmaktadır. Yaşam ancak bu ilkeye bağlılık ile anlam kazanmaktadır.

Ronahî arkadaş da, tıpkı ardılı olduğu diğer yüce yoldaşları, Sema, Gulan ve Zılanlar gibi söze bağlılığın en somut ifadesini kendi yaşamında gösteren bir yoldaştı. Onun için önemli olan sözün onun ağzından çıkmış olup olmaması değildi. Özgür ve anlamlı yaşam, bu partinin ilk ve son sözüydü. Öyleyse bu partinin kadroları bu sözün gereklerine göre yaşamalıydılar. O bunu bilince çıkartmış ve yaşamının her anında uygulamaya çalışmıştı.

Önderliği sadece bir lider olarak değil, özgür yaşamın kendisi olarak gören Ronahî arkadaş, bu yaşamın gereklilikleri kadar zorluklarını da çok iyi bilmekteydi. Çünkü o çok iyi biliyordu ki Önderlik felsefesi zoru aşan bir felsefedir. Bu felsefe ışığında birey hem sistem ve toplumun yarattığı zorlukları aşacak hem de kendi zorlanmalarını aşarak, kendisini özgür birey haline getirecekti. Bu yüzden bir mümin dinine ne kadar dürüst ve içten bağlıysa, o da kendi dinine yani özgür yaşam felsefesine o kadar bağlıydı. Bu bağlılığı sorgusuz sualsiz değildi elbette. Yaşamın her anını, tüm yaşanılanları, attığı her adımı, dillendirdiği her kelamı sorgulayarak yaşadı. Yoldaşları ile geliştirdiği sohbetlerde, kendi kendisi ile kurduğu diyaloglarda bu en çok dikkat çeken özelliklerinden biriydi. Yaşama, yoldaşlığa öylesine saf ve temiz duygularla yaklaşırdı ki adeta renk vermeye hazırlanan narin bir çiçeğe yaklaşıp gibiydi. Belki de günlüğüne “Dost Baharı” demesinin bir nedeni de budur. O her yoldaşını bir çiçek gibi görür, PKK’de yaşanan her mevsimi bahar gibi

yaşardı. Yüreği ve beyni karakışlara kapalıydı. Tıpkı sistemin tüm geriliklerine kapalı olması gibi.

1982 yılında Erzurum'da dünyaya gelen Ronahî yoldaş, yurtsever bir ortamda yaşamamış olmasına rağmen PKK yaşamına büyük bir ilgi duymuş ve 2002 yılında gerillaya katılmıştır. Yeni savaşı eğitimini aldıktan sonra birçok pratik alanda kalmış ve en son Kuzey alanına, Erzurum'a geçmiştir. Erzurum onun doğduğu yerdir. Bu yüzden oradaki halkı ve yaşamı iyi bilmekteydi. Devlet Kürdistan'ın her karış toprağı, her ili, ilçesi, köyü, hatta ferdi için ayrı ayrı politikalar üretmekte ve uygulamaktadır. Erzurum da böyledir. O topraklarda büyük bedeller vermiş olmamıza rağmen devlet hiçbir zaman burada oynadığı çirkin oyunlardan vazgeçmemiş, Erzurum halkını kendi saflarına çekmek için çaba harcamıştır. Buna karşı bir duruşun ve mücadelenin ancak PKK saflarına katılmakla mümkün olduğuna inan Ronahî arkadaşın Erzurum eyaletine geçmek istemesi de bu temeldedir. O, halkın değişim ve dönüşümünün gerilla ile mümkün olduğuna inanır. Eğer her PKK militanı bulunduğu mücadele alanında doğru bir çalışma yürütür ve halka bu temelde yaklaşırsa kazanamayacağı, etkisi altına almayacağı yer yoktur.

Fedai eyleme karar vermesi de bu temeldedir. Kürt halkına ve Önderliğine karşı pervasızca geliştirilen saldırılar karşısında bölge halkının sessiz kalmasını, devletin oyunlarına gelmesini ve pasifize edilmesini yüreğine ve beynine bir türlü sindiremez. Ayrıca tüm bu yaşananlar karşısında gerillanın aktif bir eylemlilik içinde olmaması da Ronahî arkadaşına göre büyük bir tehlikedir. Bu yüzden hem halkı etkileyecek hem de gerillayı harekete geçirecek bir eylem şarttır. Önder Apo'nun özgürlüğü için yapılacak eylem aslında tüm insanlığın özgürlüğü için yapılacak bir eylemdir. Ronahî arkadaş buna inanır, bu inanç ile kendisini örgütler ve planlar. Bu yüzden aldığı kararda hiçbir ikilem ve tereddüt yaşamadan kararını pratikleştirir.

Düşman Ronahî arkadaşın gerçekleştirdiği eylemin etkisini kırmak için, saptırma ve kara propagandalar geliştirse de, eylemin etkisi hem içimizde hem de düşmana karşı gereken etkili mesajı vermiştir. Ronahî arkadaş oldukça etkili ve düşmanı sarsan bir eyleme imza atmıştı. Devletin din üzerinden en kirli siyaseti yürüttüğü Çewlik'te Ronahî yoldaş tarihi bir eylem gerçekleştirdi. Eylemini gerçekleştirirken “hakikatin karar organı biziz, yüreklerimizdir” diyor ve yüreklice bir eylemi gerçekleştiriyordu.

PKK'li olmak, PKK militanı olmak sıradan olmayı, sıradanlaşmayı kabul etmez. “Ben PKK'liyim” diyebilmek için hakikat yolunda ilerlemeli, Güneş'in ışığında aydınlanmalı, bilgeliğin sırrına ermeliyiz. Tıpkı Zîlan gibi, Derweş, Andok ve Erişler gibi, tıpkı Ronahîler gibi...

Onlar hakikatin yolunda ilerleyen yoldaşlarımızdı. Onlarla yoldaş olmak onların yürüdüğü yollarda yürümeyi, onların beynine ve yüreğine sahip olmayı yani yüreklice yaşamayı gerekli kılmaktadır. Onlar bizi hakikate götüren yaşamın ayrıntılarında gizli olan sırlardır. Ronahî yoldaş şahsında tüm fedai ruhlu yoldaşlarımızı sevgi ve minnetle anarken, mücadelelerini devrettikleri yerden devam ettireceğimizin sözünü veriyoruz.

YJA STAR MERKEZ KARARGAH KOMUTANLIĞI

YJA STAR ANAKARARGAH KOMUTANLIĞINA

Bireysel Yoğunlaşma Raporumdur

Adım Ronahi Welat (Nazlı Görer). 1982 Erzurum Xınıs doğumluyum. Partiyeye 2002'nin Aralık ayında katıldım. Ailem yurtsever değildir. Ben parti saflarına katılana kadar da CHP taraftarıyđı. Fakat şu anki siyasi duruşları konusunda herhangi bir bilgim yok. Üç kardeşiz. Ben en büyükleriyim ve ailenin tek kız çocuğuyum. İlkokul mezunuyum. Bu rapor Kuzey alanına geldiğimden bu yana yazdığım ilk özgün raporumdur. Bunu ne kadar gerekçelerle izah etmeye çalışsam da yetersiz kalacağımın ve bu konuda özeleştiriyi vermem gerektiğinin ağırlığındayım. Kuzey gruplarından sonra yola çıkınca Kuzey'in ağırlığı ve heyecanı bir bütün olarak kendini hissettirmeye başladı. Kuzey yolculuğu esnasında çok zorlanmadık. En azından bizim grup ciddi zorlanmadı. Kimi yaklaşımlar olsa da bunlar etkisiz kaldı. Grupta ben ve Z. arkadaş dışında başka kadın arkadaş yoktu. Yani 2002'den sonra eyalete ulaşan ilk kadın arkadaşlardık. Bunun onurunu ve gururunu yaşamak duygusal olarak farklıydı. Eyalet tarzını ve koşullarını bilmiyorduk. Zaten hemen ardımızdan çok kısa bir süre sonra diğery kadın arkadaşlar da bize yetişti. Üstlenme sürecine yetişmiştik. Araziyi tanıma gibi bir avantajımız olmadı. Bu nedenle üstlenme sonrası kamp sistemine ve eğitime geçtik. İlk yıl boyutuyla kimi zorlanmalar yaşadık. Yeraltı sisteminden, küçük bir birim olarak örgütlenmeye kadar zorlanmaları oldu. Genel erkek arkadaşlar açısından çok uç boyutta anlayışlar ve yaklaşımlar kendisini göstermese de çelişkiler öney çıkıyordu. Biz Hezîl arkadaşla birlikte 4 bayan arkadaş olarak bir kampta üslendik. Üç arkadaş başka bir kampta üslendi. Her şeyden önce biz de özgün olarak kendi içimizde birbirimizi tanımiyorduk. Bunun getirdiğı zorlanmalar da oldu. Yine acemilikler ve toyluklar da çıkıyordu. Bu hem yönetimde hem de yapıda yaşıanıyordu. Yine yol sürecinde yönetimin ulaşamaması da dezavantajdı. Çünkü daha önce bir hazırlık ya da bir tecrübe yoktu. Burada eleştirmek istediğim bir husus var. Örneğın grubun potansiyeli fazla dikkate alınmadı. Bazı

arkadaşlar hakkında orada da görüş belirtmiştik. Böylesi uzak ve zor bir alana arkadaşları gönderirken örgütlenmesi daha ayrıntılarıyla gözden geçirilebilirdi. Yönetim boşluğu diğer arkadaşlarla doldurulmaya çalışıldı. Ama adaptasyon ve yöntem hataları çıktı. Daralmalar ve zorlanmalara yol açtı. Örneğin ... arkadaşın durumu biliniyordu. Fakat dikkat edilmedi. Arkadaş ciddi uyum sorunu yaşıyor. Ayrıca Kuzey koşullarına göre değil, kişilik sorunları var, zorlayıcıdır. Yani hem pratik hem de eğitim sürecinde zorlayıcı oluyor, kendisi de zorlanıyor. 2008’de ilk pratiğimiz çok nitelikli olmasa da belli tecrübeler kazandırdı. Araziyi, düşmanı ve halkı tanımadaki engeller aşıldı. Yayladere ve Bağır gücü olarak mevzilendik. İlk pratiğimiz olduğundan hızla öğrenmeye çalışıyorduk. Pratik yaman öğretici oluyor. Yansira yaşanan şahadetler daha güçlü bir katılımı öngörüyor. 2009 kampında tüm bayan arkadaşlar bir aradaydık. Riskli yanları olsa da avantajı da vardı. En azından eğitim açısından ve pratiğimizi değerlendirmek açısından olumluydu. Kapitalist Uygarlık savunması da yeni gelmişti. Yoğunlaşmalar için güçlü bir zemindi. Tabii bu kamp sürecinde kimi zorlanmalar yaşandı. Örgütsel yetersizlikler çıktı. Bu kaynağını yeterince ideolojik olarak bireyin kendisini donatmamasından alıyor. Kendimi de bu yetersizlikler içinde görüyorum. Daha sonra kendime ilişkin değerlendirdiğimde ele alacağım.

Ayrıca 2009 baharında iki grup şeklinde yine mevzilendirme oldu Bingöl ve Bağır olarak. Bingöl bizim açımızdan en kapsamlı ele alınması gereken bir bölgedir. Fakat tam değerlendirilmedi bu pratik açısından, yani pasif kalındı. 2010’da ise üç tim olarak kamplarda örgütlendik. Kısaca mevzilenmeye ilişkin bunları değerlendiriyorum. Kuzey eyaletlerinde kadın hareketi güçlü bir mevzilendirme oturtmuştur. Şuna inanıyorum ki gerekli perspektif ve sorumluluk oluşturuldukça daha aktif olunuyor ve güçlü katılım oluyor. Savaş gerçeğinde de bunu gördük. Bunu salt eylem boyutunda belirtmiyorum. Birey şunu fark ediyor; en azından halk, Önderlik ve örgüt için Kuzey’de atacağım her adımın bir ölçüsü ve ilkesi

olmalıdır. Yani daha önce fark etmeksizin tüketilenlere yeniden yoğunlaştırarak bir üretim sağlanıyor. Biz Erzurum eyaleti olarak özgün bir eylem yapmadık. Bunun özeleştirisi ayrı bir tartışma konusudur. Genel eylemlerde en aktif rol oynanıyor, fakat neden bir özgün eylem olmadığına dair birey olarak yoğunlaşıyorum. Aslında koşulları ve imkanları oluşturmakta yetersiz kalınıyor. Yoksa potansiyel var. İleriki süreçte bunun üzerine güçlü yoğunlaşırsa yapılabileceğine inanıyorum. Ama henüz öz savunmanın olmaması, kendi ekonomimizi oluşturmama, şervan çıkaramama ciddi bir yetersizliktir. Bunun saha olarak da örgütlenmesi olabilmelidir diye düşünüyorum. Ama asıl değinmek istediğim yaşamsal ve örgütsel boyut. Özellikle de cins mücadelesi boyutunun iyi anlaşılmadığını düşünüyorum. Elbette bir cins sevgisi ve bilinci yetersiz de olsa var. Bana göre cins mücadelesi sadece karşı cinsi boşa çıkarma, ya da karşının her söylediğini tersine yapma değildir. Diğer anlamıyla kaba retçi tutumlar gittikçe başka tahrik ortamlarına yol açıyor. Bu daha sonra bireyin kendisi için ya zayıflık olarak ya da yontemsizlik olarak geri dönmesine yol açıyor. Örneğin kadın yönetimine bir yönetim olarak değil, bir YJA Star kurumu olarak değil, bir kadın olarak bakma var. Bu yaklaşım kendisiyle bireylere göre yaklaşımı getiriyor. Aynı zamanda bireylere alınan bireysel tepkiler örgütsel yollarla örgüt yöntemini kurnazca kullanarak işletiliyor. Yöneticilik çalışması kolektif yürümüyor. Bunun cins çelişkisiyle ilgisi yok. Bilindiği gibi cins mücadelesi çok kapsamlıdır. Duruştur, kültüredür vs. vs. Örneğin burada bir mevzi yaratılıyor, bunun bedelleri veriliyor. Ama örgütsel kaygılar taşınılacağına bireysel kaygılar var. Varolanı da boşa çıkarmaya götürüyor. Cins mücadelesi kendi cinsini sömürmek, yıpratmak olamaz. Karşı mücadele veriyorum diye ortamı hep bulanık bırakmak da olamaz. O zaman şu kalmaz; yani ağırlık, ciddiyet ve resmiyet işlemez. Çünkü mücadele tarzı kaba, tepkili, köylü kavgaları şeklinde olur. Örgütsel tedbirlere dikkat edilmiyor, kullanılmaya ve yönlendirilmeye tarzımız açık. Bana göre nitel açıdan hem yönetim hem de yapı anlamında bir destek

sunulabilinir diye düşünüyorum. Belki bedel anlamında şahadete varan bir kutsallığa erişemedik. Ama üç yıldır bu mevziyi korumaya çalıştık. Bu bizim görevimiz, sonuna kadar da bağlı kalacağız. Fakat koşulları arkadaşlar biliyor.

Eyalet açısından coğrafyası geniş olmasına rağmen işletmesi biraz zor. Halk potansiyeli zayıf, tam bir gerillacılık isteniliyor. Geçmişten de bilinmektedir, tarihi güçlü bir alan. En azından her anlamda öyle. Hem büyük önderlerin çıktığı hem de ihanetçilerin çıktığı bir eyalettir. Bu nedenle düşman özel savaşını buralardan eksik etmemektedir. Askeri anlamda coğrafyası uygun, gerillacılık yapmaya müsait, hatta işletilmeyen alanlar da var. Fakat hem şahadetler gerçeği hem de nicel zayıflık, boşlukların doldurulamaması ayrı bir kayıptır. Kullanılan bazı alanlarda da halk desteği çok zayıf, ajanlaştırma ön planda. Komplolara müsait. Halkın belirli bir kesimi lojistik anlamında altyapıyı kısıtlamak, gerillanın köylerle uğraşmasını sağlamak, köylere giriş çıkışta askeri anlamda gerillanın temas yaşamasını sağlamak için çalışıyor. Bu düşmanın psikolojik savaşıdır. Yani oyalamaya çalışarak daraltma ve eylemlerle uğraşacak zaman bırakmama çabasıdır, katılım olmasın diye tüm zaafılar kullanılıyor. Örneğin Bingöl öyle, kadın çalışmaları askeri ve siyasi anlamda buralarda zayıf. Doğuya da açılım sağlanması gerektiğini düşünüyorum. Halk burada kadına hem değer veriyor, hem de güveniyor. Yine Bingöl'de yaşanan kaza sonucu çok değerli yerelden bir arkadaş şehit düştü. Eyalet tarafından bu ihmal edilince düşman kötü kullandı. Halk içinde tepkiye yol açtı. Başka bir şeye de değinmek gerekirse, alanda öz savunma, yani özgün yok. Genel oturtulmadığından özgüne hayalci bakıyor. Bu birçok şeyde böyle yansımaları buluyor. Sanki genel olmazsa özgün olamazmış gibi bir güvensizlik yaratılıyor. Özgün değil, genel bu yaklaşımı sergiliyor. Ertelemeci, zamana yayan bir yaklaşımdır bu. Özgün saha anlamında örgütlenme boyutunda bir zayıflık var. İlk yıl anlamıyla yok denilecek kadar zayıftı. 2008 sonbaharında bir araya geliş olsa da yani saha komutanı gelse

de diyalog, örgütlenme, perspektif yetersizdi. Yapı raporlarını okuma, değerlendirme olmadı. En azından sonuç aktarılmadı. Saha olarak özgün bir ekonomi oluşturma, eylem yapma konularında birliktelik olabilir. Sadece cihaz üzeri hakimiyet kurulamıyor.

Yoğunlaşmalarımı özetlemeye çalışırsam; Kuzey sahasına geldiğimden bu yana gerek kişiliğimde gerekse de bakış açımda çok şey değişti. En başta hayalci ve duygusal bir havadan çıkıp gerçeğin ve doğrunun yoluna emekleye emekleye de olsa bir giriş yaptım. Şimdi partileşmenin hakikatine ulaşmak istediğim “ben”e doğru yürümekteyim. Bunda hem Kuzey’in amansız koşullarının verdiği zorluklar çerçevesinde tecrübe kazanmak hem de insanı yaşama bağlayan manevi değerlerin ve şahadetlerin payı var. Önderlik felsefesi zoru aşan bir felsefe olduğundan ancak zorlanarak ve zoru anlayarak bunu hissetmek mümkün. Düşmanı tanımak, düşman karşısında bireysel duruşunu ele almak, yine sistemin verdiği özelliklerle bunu analize tabi tutmak biraz gelişti. Kapitalist Modernite’de çelişkilerim isim bulurken, Özgürlüğün Sosyolojisi’nde deyim yerindeyse can buldu. Önderlik de belirtiyor, bilmenin tek değeri anlamak içindir. Anladığını uygulamaktır. Bu hakikatin yegane yoludur. Bu paradigmaya bir ütopya diyemeyiz. Denilirse özgürlükten verilen taviz anlamına gelir. İlk yılımda öğrenci gibiydim. Çünkü o kadar dayattığım Kuzey yaşamını iyi öğrenmeliydim. Pratikten sonra az da olsa farkına vardım. Bir iki eyleme katıldım. Kendimi tanımaya çalıştım. Kendime inanmalıyım ve anlamalıyım. Bana göre kendini anlamayan ve yanındakine anlam vermeyen ya cahildir ya hain. Niyetsellik kaybettiriyor, doğallığın da belli ölçüleri var. Zorlandığım şeyler oldu. Tabii bunda karakterimin ve duygusal yanlarımın yetersizliği etkili oldu. Kendimi çözümlemeye kaba tespitlerle başladım. Etrafa yardımcı oluyordum. Fakat kendi kendime yardım etmekte bencil kalıyordum. Bazen anlamsız zorlanmaları içime atıyordum. Bunları kısmen aştım ve şunu anladım ki Güney’de genele tabi olan bir katılımı tercih etmişim. Yani “eğitim veren var, sorunlarla ilgilenen var, ben

sorun çıkarmıyorum, ya da bana ölçü anlamında, emek anlamında eleştiri gelmiyor, yeterlidir” diyordum. Yanılığım burada başlamış. Yine dürüst, duygusal bir katılım yeter diye ele alıyordum. Ama asıl liberal duruş bu yeterlilik anlayışıyla başlangıcını bulmaktadır. Diğer anlamda genele yaklaşımım “nasılsa hepimiz bir devrimciyiz, herkes kendi sorumluluğunu biliyor, burası Kuzey’dir” yaklaşımları bende de biraz çıktı. Bunun zorlanmalarını yaşadım. Üzerinde durmaya çalışıyorum. Bunu samimi ele almaya çalışıyorum. Cins mücadelesine ihtiyaç ve yaklaşımım şimdi daha farklı. İdeolojik anlamda yetersizliğimin farkına daha yakından varıyorum.

Diğer bir nokta; kişiliğimde beni zorlayan duygusal ve hassas yönlerimi aşmaya çabalıyorum. Bununla etrafıma bir zarar vermiyorum, ama kendimi zorluyorum. Yer yer kendime karşı dogmatik ve tutucu yaklaşıyorum. Bu gelişmemi ve sağlıklı düşünebilmemi engelliyor. Yaşama katılımımda asla kendi duruşumda bir istikrarsızlık yaşamıyorum, kendimi sorgularken yanılığlara düşüyorum. Yani çözme yerine kendini yıpratma, daraltma, bir sorun karşısında “ben nasıl Kuzey’de bu hatayı yaparım” gibisinden hassaslaşma. Sözde tespit ettiğim yanları ele alıyorum ve kendime kabul etmediğim yanların üstüne giderek kendime tavır alıyordum. Paylaşımında güçlü olmadığımından kendimle sınırlı kalıyordum. Yine bazı yaklaşımları bayan arkadaşlarda da görünce zorlanıyordum. Bu en çok ilk yıl beni zorladı. İkinci yıl kış kampında şahsımda çıkan bir örgütsel yetersizlik bana çok ağır gelince kendimi affedemedim. Yaptığım doğru değildi ve hedeflerime ters düşmüştüm. İçinden çıkamayınca çok duygusallaştım. Ama hiçbir gerekçeye sığınmadan bunun sorgulamasını yapma ciddiyetine ulaşmaya çalışıyorum. Bu başarmayı sadece istemekle değil, aynı zamanda çabalayarak da yapacağım. Yani zorlanmalar ne olursa olsun böyle yapmamalıydım. Savunmalar sürecinde bu yaptığım bir suçtu. Cezasını çeksem de kendimle vicdani hesabım henüz bitmedi. Her şeyden önce kendimi emekle ifadelendirmek ve emeğin özünde yaşamın ciddiyetinin farkına, anlamına ulaşma çabasındaydım. Yine nice insanın hayallerinin ve

umutlarının öncüsü olarak gelmişim. Bir de beş yıl boyunca tüm çabam Kuzey'e gelmekti. Bunlar kendimi karşısında sorguladığım gerçeklerdi. Gerilikteki örgütlülüğe bulaşmamaya çabalıyordum. Ama mücadele yöntemim kendine göreydi. Yani zorlayıcı yaklaşımlara karşı durmak isterken kendimi zorladım ve zorlandım. Bu nedenle gerekçeye ihtiyaç duymuyorum. Her ne kadar hayatıma mal olsa da suçluydum ve bunu çözeceğim. Hesabını verdim, vereceğim de. Eğitime zamanında ayırmadığım zamanın hayırını yaşıyorum. Şunu samimi söyleyebilirim ki, Güney'de yoğunlaşmadığım kadar Kuzey'de yoğunlaşıyorum. Burada çok değerli insanlar tanıdım. Şehit düştüler. Anılarına saygılı yaşayacağım. Beni özgürlükle terbiye eden ve iradeye kavuşturan PKK, kadın olmanın onurunu ve gururunu hissettiren Önderlik ve KJB'yle YJA Star gerçekliği karşısında militan duruşumu yeniden ele alacağım. Bunlarla anlamlı ve değerli olacağıma inanıyorum. Erdemin eyleme, eylemin erdeme dönüştüğü anda doğruya ulaşacağımı biliyorum. Bir insanın gündemi eylemini belirler. Umutlu ve ısrarlıyım. Ayrıca gerekçemiz koşullarımız da olsa, şimdiye kadar rapor (yani özgün) yazmadığım için özeleştirim veriyorum. Bu temelde arkadaşların getireceği eleştirilere saygılı olacağımı belirtiyorum. İlk yıl gözlemciydim, pratiğim yoktu. İkinci yıl koşullar el vermedi, ama imkan yaratabilirdim. Bu raporum da aceleye geldi, hazırlamıştım, ama ıslanınca pratikte yazdım. O nedenle kapsamlı ele almadım. Telafisini yapmaya çalışacağım. Bir daha tekrar olmasın diye dikkat edeceğim. Bu temelde Önder APO'nun felsefesine uygun bir militan olma kararını ve sözünü yeniliyorum.

Devrimci Selam ve Saygılar

Ronahi Rizgat Welat

24 Ağustos 2010

I. BÖLÜM
GÜNLÜK
DOST BAHARI

Dost baharı

Günlüğümün adını “Dost Baharı” koydum. Çünkü tüm yaşanılanları dostluğun baharında sevdim. Sülbüs’ü, Star’ı, Tarî’yi, Rozerîn’i, Şevdîn’i, Barav’ı, zirveleri, çiçekleri ve türkü yürekli, kavga bakışlı dostları. Baharım benim. Can dostlarım benim. Son bahar mevsimine sitem duyuyorum, çünkü önüme ayrılığı koyuyor. Oldum olası kızgınım kışlara; umutlarıma engel olduğu için. Baharım, yazım olsun yoldaşlarım. Onları, can yoldaşlarımı baharım kadar seviyorum...

Merhaba

Günler geçiyor ve her geçen gün yerini diğerine bırakıyor. Alanımıza geldiğimizden bu yana, yanımda defter olmadığı için yazamıyordum. Ciwan arkadaş imdadıma yetişti. Burada çok değerli arkadaşlar var. Bu arkadaşlar Kuzey’de olduğumuzu hissettiriyorlar. Biz de artık yavaş yavaş işin içine girdik. Ve her gün yeniden iradenin zaferi kazanıyor. Her arkadaş çok yorulmuş olsa da mevcut moral düzeyimiz oldukça yüksek. Artık bir şeyler yapabiliyor olmanın sevinci bizi mutlu ediyor. Yüreğimizde yaratmaya çalıştığımız ülke gözümüzde daha da güzelleşiyor. Günü ve Güneş’i gerillaca selamlıyorum...

09 Ekim 2007

Zagros gücü tarih yarattı

Bugünlerde çok yoğun çalışıyoruz. Herhalde karıncalardan sonra en çok hareket eden canlı biz gerillalarız. Ben, Agirî ve Hêzil arkadaş beraber kalıyoruz. Zîn ve Şîlan arkadaşlar ise diğer tarafta kalıyorlar. Görünüşe göre kampımız fena değil ama erken karar vermemeliyiz. Şimdi sürekli görevlere gidip geliyoruz. Şu anda her görev bir eylem, bir başarının sembolü.

Bugün Zagros’taki eylem halkta bir bayram havası yarattı. Eylem hem sürece uygun hem de arkadaşların yaptığı açıklamaya denk

düştü. Kesin Önderliğimiz de radyodan dinlemiştir. Devlet eninde sonunda Önderliğe muhtaç kalacak. Sözümüz pratiğimiz, pratiğimiz onurumuz olacaktır. Biz yüreği genç, ruhu genç gerillalarız. Her dağ silsilesinde HPG bayrakları sallanana, her ana zılgıt çekene kadar ne bize durmak ne de rahat uyumak var. Gerillaya sınırı zehir eden düşman görsün ki artık kendisi de o sınıra kolay kolay giremez.

Şimdi Güney alanındaki yoldaşlarımız bu eylemden moral almışlardır. Gerçekten Zagros gücü tarih yarattı. Zagros'a yakışır bir eylem oldu. Ben de ancak onların heyecanını paylaşabilirim.

21 Ekim 2007

Merhaba

Kasım ayının gelişiyle beraber kar da yüzünü göstermekte geç kalmadı. Ağaçlardaki yapraklar teker teker savruldu. Yani ormandaki canlıların çoğu, kendilerini kardan korumak için yuvalarına çekildi. Kar Erzurum dağlarında heybetini korurken, bizim korkulu rüyamız oldu. Karın yağdığı zamanlarda Erzurum'da sıcaklık her zaman sıfırın altında oluyor. Sanırım Erzurum bölgenin en soğuk memleketidir. Buradaki halk alışmış, artık onları çok fazla etkilemiyor ama ben şimdiden kar nasıl eriyecek diye kara kara düşünüyorum.

Gelelim kamp yaşamına; Güney'den yola çıkan en son grup bize ulaştı. Ama nasıl ulaştı o tartışmalık. Grubun ilk şehidi Kadir Usta oldu. Doğrusu çok üzüldüm ve etkilendim. Ayrıca grup olarak üç firar verdik. Kadir Usta'nın şahadetine bu üç ihanetçi neden olmuş. Bu durum buradaki arkadaşları oldukça etkiledi. Belki erken atlatamazlar ama kesin bu olaydan sonra güçlü bir çıkış yaşarlar. Yine bu yolculuk esnasında çok kaba cins mücadelesi yürütülmüş. Yani arkadaşlar zorlanmalarına isim bulmaya çalışırken biraz yanılmışlar. Daha önce de bu konuya ilişkin bir yazı yazmıştım. Bizler her şeye rağmen aynı davanın insanlarıyız. Bir yoldaşlar topluluğuyuz. Bize en güçlü yine biz

sahip çıkarız. Eğer anlam gücümüzü yitirsek sıradan insanlar durumuna düşeriz. Zorluklar her zaman vardır ve insanlar zaman zaman çatışır. Zaten her konuda bir uzlaşa sağlanırsa orada sıradanlık başlar.

Yoldaş kavramı kolay tanımlanacak bir kavram değil. Bence herkes bu kavramı doğru ifadelendiremez. Biz bu kavramı yoğun kullanıyoruz ve bizim için çok önemlidir. Bu yüzden herkes yoldaşlığa hak ettiği anlamı vermeli ve buna uygun yaşamalıdır. Demek istediğim; biz bu bayrağı, yoldaşlığı yaratan insanlardan devraldık. Onlar canlarını vererek, bizlere “yoldaşça yaşamayı” öğrettiler. Bu davanın insanları olmaktan kastım hedefimiz ne olursa olsun yoldaşlığa gölge düşürmemektir. Devrim kendisini en kutsal bedeller üzerinden yarattı. O yüzden her zorlandığımızda kendimizi yalnızca kendimize aitmiş gibi düşünerek hareket etmek, en büyük bencilliktir. Biz artık yalnızca kendimize ait değiliz. Hiçbir zaman örgütsel bilincimizin zayıflamasına izin vermemeliyiz. İnsan zorluklar karşısında kendisini yalnızlaştıracığına bu konuda yoğunlaşmalıdır. Yaşam geçmişin aynası, geleceğin verilmesi gereken hesabıdır.

Diğer yandan kampımız yarıldı. Artık sığınak yaşamı başladı. Herhalde bundan sonra, “kışın sonu bahardır” şarkısını kendimize slogan yapıp her gün söyleyeceğiz. Kampı yarılacak ama daha bir düzen oluşturmamıştık. Şimdiden havasızlık ve duman şikayetlerimiz başladı. Özellikle ben sık sık baş ağrısı çekiyorum. Daha önce burada kalan arkadaşlar ise tüm yaşananlara ve mevsim zorluklarına alışık. Biz yeni gelenler ise çok zorlanacağız. Her zamanki gibi yine baharı özleyeceğiz. Hatta hasret çeke çeke kışı bitirmeye çalışacağız. Dışarı beyaz, içerisi siyah... Valla durum ciddi. Ne yapalım, artık bu duruma da alışacağız.

12 Kasım 2007

Yaşamın anlam gücü hislerde gizlidir

Kar yağdıktan bir sonra hava çok güzel oldu. Şu anda gökyüzünde yalnızca hüzünlü birkaç bulut var. Ne yazık ki dışarı çıkıp araziye bakamıyoruz. Kamp yaşamı bitmek üzere. Yer yer gergin anlar yaşansa da işini bilenler bu durumu kendine engel yapmıyor. Bazen insanların ruh hali değişkenlik gösterebiliyor. Oysaki Kuzey’de en anlamlı ve değerli şey ilişki tarzı olmalıdır. Bazı insanlar vardır, kendi içindeki eziklik duygusunu etrafına hissettirmeye can atar. Düşünmek yerine rastgele davranır. İşte o zaman daha da çekilmez olurlar. Kendileriyle barışık olmazlar. Etrafındaki insanları da kendisi gibi sanırlar. Hatta bazen sevlmeme psikolojisini yaşar ve bu psikoloji insanı oldukça zorlar. Hep yargılayan, şüpheli, etrafını suçlayan ve benzeri yaklaşımlara ne gerek var. Oysa yaratılabilecek o kadar çok şey var ki. Bizler devrimciyiz. Yaşamımızı ve düşüncelerimizi buna göre örgütlemeliyiz. Yaşamı anlamak için filozof olmak gerekmez. Yaşama biraz duygulu bakmak yeterlidir. Yaşamın anlam gücü hislerde gizlidir. Bazen kendimizi karşımızdakinin yerine koyabilmeliyiz. Çoğu zaman yaşamdaki soru işaretlerini çözerken o kadar çok virgüle takılırız ki. İşte o zaman sonlandırılması gereken bazı durumlara nokta koymak daha da zorlaşır. Yoldaşlık denildiğinde insanın aklına hemen emek, sevgi ve saygı gelmelidir. Neyse şimdilik bu kadar yeter her halde. Aslında duygularımı daha fazla dile getirmek ve yazmak isterdim ama hem zaman hem de hepsini ifade edecek imkan yok. Sanırım bu konuyu tartışmak daha güzel olurdu ama saat gecenin 2’si oldu.

18 Kasım 2007

Gün doğarken

Sonbaharın son ayındayız. Bugün hava çok soğuk. Bandozlardan şiddetli bir rüzgar geliyor. Belki de beklediğimiz karın habercisidir. Buralarda bulunan en yüksek dağlar kara alışığundan, sanki kar bir gelin

duvağıymış gibi alıp yüzüne giydiriyor. Zorluklar olsa da aylarca bıkıp usanmadan, kar tanesinden çığa kadar beyaz örtüyü eteklerinde ve zirvelerinde misafir ediyor. Biriken kar taneleri baharda el ele verip küçük sularla beraber Perî suyunda buluşup coşarak akacak. Baharı Kuzey’de selamlamanın heyecanını yaşıyorum. Güneş ışığının eşliğinde, ağaçların tomurcuk tomurcuk patlayışını izleme ve hasretle yaprakların açılışını gözlemlemek büyük bir zevk olacak. Yapraklar bir an önce açmak için birbirleriyle yarışırken, bizler de yankı uyandıracak eylemlerin yoğunlaşmasını yaşayacağız. Bunları düşünürken bile insanın yüreği coşuyor. Belki de bu bekleyiş çok güzel şeyler değiştirir. Hayatı bir de savaşın yüreğinden takip edip içine gireceğiz. Halk gerçeği ve özgürlük mücadelesi asıl o zaman başlayacak.

Her şey Newrozlu günlerde buluşmak için!

22 Kasım 2007

Başkanım;

Büyük bir özlemle merhaba!

Dün yine sizinle görüşme yapılamadı. Sistem tüm sinsiliğiyle üzerinizde baskı yaratmaya çalışıyor. Sanki tüm dünya size karşı zalimlik yapmak için kendini hazırlamış. Dün gece Agirî yoldaş sizi rüyasında görmüş ve çok etkilenmişti. Aslında ben de çok etkilendim. Bence bu rüya yoğunlaşan hislerin isyanı, uzayan ayrılığın ardından yükselen derin bir çığlığın yankılanmasıdır. Keşke sizin acılarınıza ve zorlanmalarınıza ortak olabilseydik. Manevi olarak paylaşmaya çalışsak da yine her zamanki gibi en büyük pay hep size kalıyor. Sizi böyle derin özlerken yazamıyorum.

23 Kasım 2007

Merhaba

Dün ilk kamp toplantımız gerçekleşti. Bu toplantıda kimse fazla konuşmadı. Belki de ilk toplantı olduğu için kimse konuşmadı. Emek

ve fedakarlıklar bir yana da asıl önemli olan ıslanan gömmelerimiz. “Suçlu kimdir?” arayışına girsek, aslında herkes suçlu. Yarını düşünürken bugüne yüzeysel yaklaşmamak gerekir. Aynı zamanda insanların inisiyatifine sürekli müdahale edilmemelidir. İnsan bazen bildiğinden de usanıyor. Şu koskoca eyalette bir dikiş makinesi bile yok. Arkadaşlar halkın içine sivil gidip geliyor. Bazen olmayacak duaya “amin” diyorlar, bazen de imkanları değerlendirmiyorlar. Oysa gerilla dediğin kılık kıyafetiyle görkemlidir. Duruşu düzeni çok önemlidir. Bu yüzden arkadaşlara elle şal diktim. Aslında bu duruma çok kızıyorum ama ne yapayım, onların yırtık elbiselerle dolaşmasına benim yüreğim dayanmıyor.

01 Aralık 2007

Merhaba

Kadın olmanın zorlukları, sanırım bir bir karşıma, daha doğrusu karşımıza çıkmaya başlıyor. Bazı arkadaşlarda anlayış itibarıyla yanılışmalar yaşanıyor. Uzunca aradan sonra dün akşam yine gözyaşlarıma yenik düştüm. Zorlandığım nokta eleştiriler değildi. Elbette etkisi var ama Kuzey sahasında bu eleştiriler için çok erkendi. Böyle basit şeylerle arkadaşların gündemine girmek istemezdim. İnsan bazı şeylere karşı tavır aldığı anda tek kalınca sözler anlamını yitiriyor. Bir olaya ya da duruma karşı tavır alınacaksa bu bireysel değil, ortak ve örgütsel bir tavır olmalıdır. Neyse sanki çok fazla yazamayacağım. Aslında yazmak istediğim çok şey var ama şimdilik kalsın diyorum.

03 Aralık 2007

Merhaba

Bugün Perî'nin kenarında olmak isterdim. Belki onunla konuşmayı denerdim. Kim bilir daha önce onunla kimler konuşmuştur. Yanına yaklaşanı kendi derinliğine davet edercesine edalı duruyor. Bulutlar yok olmuş. Belki de dünyaya sarı ve mavi renklerden bir iz bırakmak için güneşi gökyüzü ile baş başa bırakmışlardır. Anlayacağınız şu anda

dışarıda bir tek doğa dostu gerilla eksik. Bence bu da büyük bir kayıp. Dışarıya bakmak istiyorsun, bakınca da pişman oluyorsun. Çünkü dışarıya baktıkça baharın uzaklığı daha da keskinleşiyor. Hareketlilikten söz etmek mümkün değil. Kısacası bu kampta, dışarıyı için çokça hayal kuruyoruz ama bu koşullarda gerçekleşmesi mümkün değil. O yüzden de her şey gibi hayalleri de tadında bırakmak daha güzel olacaktır. Anlaşılan burada sabretmesini, sabırla yaşamasını ve beklemesini öğreneceğiz. Neyse şimdilik bu kadar. Şu anda subayım ve subaylığımda herhangi bir sorun çıkmasını istemiyorum.

Newrozlu günlerin hasretiyle yazımı burada sonlandırıyorum.

04 Aralık 2007

Rojbaş

“Gerçek, yeni bir iyi ve kötüdür. Gerçek, yeni bir çığıltı, yeni bir kaynağın sesidir! Kişi salt öğrenci olarak kalırsa, öğretmenine karşı borcunu iyi ödeyemez. Kişi yüreğini sıkı tutmalı, onu bir koy verdi mi kafası da pek çabuk karışır.” (Zerdüşt)

Sabahın seher vaktinde nedir bu bendeki yazı yazma hevesi, ben bile anlayamadım. Belki de paylaşmasını bilmiyorumdur. Bugün “zor nedir, zaman nasıl değerlendirilir, insanlar birbirini nasıl anlar?” gibi konulara kafayı taktım. “Nasıl mütevazi olunur, insan hangi şekilde olaylara daha olgun bir anlayış çerçevesinde bakar, bu mekanda günler daha iyi nasıl karşılanır?” Bugün kendi kendime bu soruları sorarak diyalog gerçekleştirdim.

Mangada dört kişi kalıyoruz. Ben, Hêzil, Agirî ve Şervîn arkadaşlar. Anlayış itibarıyla bazı çelişkilerimiz var. Ama idareci mi davranıyoruz, bilmiyorum. Bu konuları Hêzil arkadaşla tartışarak çözmeye çalışıyorum. Biliyorum sabırlı olmak ve olaylara doğru bir yön vermek gerekiyor. Diğer iki arkadaşın bazen dar, bazen de ani çıkışları oluyor ve bu durum beni etkiliyor. Acaba bazen karşılarındaki insanları ne

kadar kırdıklarını fark ediyorlar mı? Böylesi yaklaşımlar aradaki maneviyatı zedeliyor. Yine de kendimi sorgulamaya devam edeceğim...

Aslında yaşadığım tüm eksikliklerin farkındayım. Sanırım doğallık ve iletişim üzerine biraz daha düşünmem gerekiyor. Kendime anlamsız zorlamalar yaşatmak istemiyorum. Bu yüzden de kendimi ve davranışlarımı Önderliğimizin savunmalarını okuyarak bir kere daha gözden geçiriyorum. İnsan savunmalar çerçevesinde sistemi çözdüğünde kendi yaşamındaki sırları daha çabuk fark edip çözebiliyor. Bu yüzden her zaman sorunlara karşı çözümü Önderliğin perspektiflerinde aramalıyız.

Bir yılın daha sonu geliyor. Bakalım 2008 bize neleri getirecek. Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın, hiçbir zaman olaylar tek taraflı ele alınmamalıdır. Her yanlış bir doğruyu mu götürür, yoksa bir doğruyu mu yıkar?

Zor bir soru!

Özgürlük dağlarında beş yılım bitiyor, altıncı yıla giriyorum. İlk günden bu yana neler kazandım, neler kaybettim? Bu sorular önemlidir ama en önemlisi elimden geldiğince ruh ve moral düzeyimi hep korumaya çalıştım. Bu yaklaşımım sürece ne kadar cevap oldu bilemiyorum. “Zorlanıyorum” kelimesini kullanmamaya çalışıyorum. Çünkü devrimci bir kişiliğe sahip olan insan “zorlanıyorum” demez.

Tabii kendimi ne kadar devrimcileştirmeye çalışıp çaba göstersem de, üzerimde hala feodal ölçülerin kalıntıları bulunmaktadır. Biliyorum ki bu kalıntılar oldukça, kişiliğimde beni zorlayacak hususlar açığa çıkacaktır. İnsanoğlu ne acayıptır; hem değişmeyi ister hem de alışkanlıklarından asla kopmak istemez. O alışkanlıklar birbirine etle tırnak gibi bağlıdır. Mantığı ile hareket ettiği anda bile, hiç umulmadık bir şekilde duygularına sarılır. Pırlanta gibi zamanı, yerinde sayarak geçirir. Zihniyet devrimi yapmak çok zormuş. Doğmalardan kurtulmak

kolay değil. Önderliğimizin de belirttiği gibi; “özgürlük zorluğun aşılmasıdır.” Yani yaşadığımız zorluklar bilince çıkmadıkça bizler için bir anlam ifade etmiyor.

07 Aralık 2007

Merhaba

Halkım için her zaman güzel olanı hayal ettim. İstedim ki ruhum ve kalbim her zaman dünyanın en güzel halkı olan halkımıza hizmet etsin. Yeni bir yıla girerken bu hayalimin uzak olmadığını düşünerek gireceğim. Yaşamayı ölümüne seviyorum. Bu yüzden de uğruna ölmek istediğim yaşamı tanımaya çalışıyorum. Her zaman sevgi ve saygıda kusursuz olmak istedim. Bir yerde saygı varsa orada sevgi de olur.

Her zaman yüreğimde bir bahar resmi çiziyordum. Ama çizdiğim bu resme uyan renkleri bir türlü toplayamıyordum. Halbuki bu renkler çizdiğim resimde zaten varmış ama ben bunun farkında değilmişim.

Ben tutkularıma iyi sarılıyorum. Bir şeye tutku derecesinde bağlıysam onun gereklerini mutlaka yerine getiririm. Duygu denizimde yabancı dalgalar olduğunu fark ettim. Demek ki insan kendisini çok iyi tanımalıdır. Kendisini iyi tanıyan insan, duygu ve düşüncelerine daha sağlıklı yön verebilir. Böylece kararlarında, davranışlarında bencil olmaz. Sorumlu davranan insan başarıyı garantileyen insandır. Devrimci olmanın gerekleri neyse herkes ona göre davranmalıdır.

16 Aralık 2007

Evet sevgili günlüğüm

Dün bir toplantı gerçekleştirdik. Bu toplantıda birçok eleştiri aldım. Tabii bu eleştirileri duymak kolay değildi. Ama yoğunlaşmam gereken ana konulardı. Hezîl arkadaş ile tartıştık, çoğunlukla dinlemek istedim. Çünkü bir insanın bir diğer insan üzerindeki yoğunlaşmaları anlamlı ve değerlidir. Yoğunlaşmadan konuşsaydı belki çok fazla dinlemezdim.

Ama yoğunlaşmıştı. Bana kendimde kırmadığım ya da kıramadığım ve dört elle sarıldığım yanırlarımı söyledi. En çok da hayal ve gerçek, emek ve insan değerdendirmesi dikkatimi çekti.

Ben de bir emek sevdalısl olarak, emeğime sahip çıktığımı düşünürdüm. Yine hayallerime uzak olmadığımı sanırdım. İnsanın yanıldığını görmesi ne zor bir durum.Diğerd arkadaşların yaptığı değerdendirmelere de saygım var. Yalnız her arkadaş kendisine gelen eleştiriler üzerinde yoğunlaşmalı ve yoğunlaşmalar sonrası çıkardığı sonucu paylaşabilmelidir. Acılar ve zorluklar insanı olgunlaştırıyor ama nasıl? Ya iradeli bir kişilik haline getiriyor ya da kaderciliğey yönlendiriyor. Ben ilkini tercih ederim.

Bu davaya baş koyanların, yarına dair hep umutları olmalıdır. Benim de umutlarım var ve bu davanın onurlu bir askeri olarak hep umutlarımın peşinden ilerleyeceğim. Gözleri parıldayan kadınların zılgıtlarını yüreğime nakşedeceğim. Söz veriyorum ki, doğduğum bu diyarda çok iyi yoğunlaşarak başarılı sonuçlar elde edeceğim. Halkım için savaşacak, halkıma layık olacağım. Özgürlük kadar sevdiğim tüm yoldaşlarımın, bana olan inançlarını sarsmadan, yarına gülümseyerek yeni bir başlangıç yapacağım.

17 Aralık 2007

Rojbaş

Yine sabahın erken saatlerinde (aslında dünden beri) yüreğimi daraltan sorular kafamı meşgul ediyor. Dün Hezîl arkadaş fenalaştı. Çok iyi biliyorum ki onun yaşadığı yalnızca zihinsel yorgunluk değil, aynı zamanda yürek yorgunluğu da yaşıyor. Aslında sessiz dursam da gözlerinin o anki donuklaşması içimdeki volkanı ateşledi. Çok üzüldü ve bir hafta da kendisini yıprattı. İşin en ağır taraf bayılmadan önce bana bir şey söylemek istedi, tam anlamak isterken böyle olması beni çok etkiledi.

Zihinlerimizi işgal eden konu ve insanlar var. Kendi kendimizi çembere koymuşuz. Ve bunu hissetmeyen, vurdumduymaz yaklaşımlar var. Baharı ve yarını düşünmek çok mu bireysel bir yaklaşım? Bugüne çok takılıyoruz. Bu yüzden hep önyargı ve şüphelerle kendimizi bitiriyoruz. Ben ise yarına dair umutluyum. Bence yarınlarımız çok güzel olacak. Yeter ki emek harcayalım, çaba gösterelim.

18 Aralık 2007

Merhaba

Yaşanan bu durumlar beni oldukça etkiliyor. Sanırım Hezîl arkadaş da çok etkilendi. Eğitim süreci ve ben eğitim vereceğim. Yoğunlaşmalarım şu an biraz dağınık. Bu durumda ben nasıl eğitim verebilirim ki? Keşke türküler kadar özgür, haykırışlar kadar uçsuz bucaksız biri olsaydım.

19 Aralık 2007

Merhaba can yoldaşım

Sana yazmayalı iki yıl oldu. Niye yazmıyorum biliyorsun ya da nereden bileceksin?

Sabrın bilincine varmayı hep isterdim. Çünkü sabrın bilincinde erdem vardır. Kendini ve başkalarını kandırmak yoktur.

20 Aralık 2007

Başkanım

Özgürlüğe olan umudum ve inancımıla yeniden merhaba

Yeni yılınızı en içten duygularımla kutluyorum. Her zaman olduğu gibi bugün de sizi çok merak ediyorum. Biz her yıl Kürdistan'ın başka bir yerinde kutluyoruz yeni yılı. Şimdi de savaşın yüreğine yakın yerdeyiz. Ama siz 9 yıldır aynı yerde yalnız başınıza yeni yıla giriyorsunuz. Kuzey topraklarında size yakinken bu acı duyguları yaşamak özlemimizi daha da zorluyor.

31 Aralık 2007

Yeni yılın ilk yazısı

Şu anda subayım. Diğer yoldaşların hepsi uyuyor. Bu yıl anlamı büyük yerlerde geçse de geçen yılı aratıyor. Akademide kutladığımız yılbaşı çok farklıydı. Halaylarla, zılgıtlarla ve sloganlarla! Yine duygularım karıştı. Yoğun bir hüznün atmosferindeyim. Son şehitler, Önderlik, halkımız ve zindandaki yoldaşlarımız. Halkımız yine özgürlük ve barış dolu günlerin dileğiyle yeni yıla girdiler. Eski yıl bizden neler aldı neler...

Kavgamız ve inancımız kadar çok sevdiğimiz yoldaşlarımızı yitirdik. Kavgamızın sebepleri çoğaldı. Öfkemizin büyüklüğü gölgemizi aşar oldu. Tükenmedik, tükenmeyeceğiz. Yeşerecek ektiğimiz güller. Tarih bu direnişi öyle bir yazacak ki, okuyan okurken nefes nefese kalacak. Yıllardır mücadelesini verdiğimiz gerçekler, bir rüzgar gibi gelip geçmeyecek. O gerçekler verdiğimiz bedellerle zafer olup gün yüzüne çıkacaklar.

Baharı beklemek, bahar adına yoğunlaşmak demektir. Biz bunlara ters düşüyorsak eğer bunun bedelini dilimiz değil yüreğimiz ödeyecek. Eğer bir işi yaparken kendi ayaklarımız üzerinde duramıyorsak öyleyse birbirimizden güç alalım. Her zaman birleri başlatan, birileri de buna dayanan olmasın. Yapılacak ve yaratılacak olan her şey ortak emek ve çabayla daha da güzel olacaktır. Bunun tersi karar almak ve uygulamak zarardan başka hiçbir şey getirmez. Kararlar alırken bencil olmamalıyız. Zorlanmalar karşısında bunalımı kendimize bir hazır kart gibi görmemeliyiz. Bu davranışın hiç kimseye faydası olmadığı gibi insanı zorlar ve üzer. Kendimize “halkın umuduyuz” diyoruz. Hal böyleyken biz birer halk savaşçısı olabilir miyiz? Halkın umutlarını yaşamsallaştırabilir miyiz? Bilinçli ya da bilinçsiz umudumuzu hiçbir zaman yok etmemeli, bitirmemeliyiz.

Şehit Cihat kampı

31 Aralık 2007

Merhaba

Dün çok güzel bir gün geçirdik. Bir eylemin coşkusu gibiydi. Kar yağıyordu. Biz çılgınlar gibi dışarı fırladık. Herkesin gözlerinin içi gülüyordu. Bu manzarayı görmek ne kadar güzel. Arkadaşlar bir kar yağışında böylesine coşku dolu oluyorsa baharda nasıl olurlar acaba? Eminim daha da umutlu ve mutlu olurlar. Çünkü o zaman iş yapacağız. Emek ve umut birleşince özgürlük doğar. Kar adeta bizlerin sesini duymuştu. Yüreğimiz ve kar bir çift yürek olmuştu.

05 Ocak 2008

Merhaba Başkanım

Size “umudun ve barışın tanrısı” diyorum. Çünkü 99 yılından bu yana geliştirdiğiniz perspektiflerin hepsinde barış ve umut var. Biz ise sizi dinlemedik, anlamadık ve uygulamadık. Şimdi beynim biraz aydınlasa da, yüreğim vicdan azabıyla sarsılıyor. Sarsılmasına üzülüyorum. Üzülürsem; geriliğime, sizi anlayamamış olmama üzülürüm.

Başkanım;

Yitik özlemlerimizin, yitik yaşamımızın en cesur sözcüsü oldunuz. Yetersizliğimizin bedelini her gün bir çarmıha benzeyen dört duvar içinde yaşayarak ödüyorsunuz. Sizin sayenizde barış ve huzur içinde yaşıyoruz. Bundan daha anlamlı bir yaşamı hiçbir yerde bulamaz ve yaşayamayız.

Ben de sağlam bir sonuç için gerekirse her gün daha güçlü bir başlangıç için düşünce savaşımı vereceğim. Siz; “*özgürlük ruhun ve aklın gıdasıdır*” diyorsunuz. Ben de hep bunun için yaşayacağım. Diğer yaşamın anlamı yoktur. Kimseye gücüm yetmese de, kendimle uğraşacağım. Umutlarımla ve özlemlerimle seviyorum sizi!

09 Ocak 2008

Şehitlerimiz

Her toplumun kuşkusuz tarihlerini aydınlatan kahramanları, şehitleri vardır. Şehit, neye inandığını ve ne uğruna savaştığını bilen en anlamlı gerçektir. Doğrunun pusulası, gerçeğin aynasıdır.

Öylesi anlar vardır ki ulaşmak istersin. Buna ulaşmak için akıl ve yürek birliği gerekir. Ama anlar, “nasıl yaşamalı?” sorusunun cevabı ve son durağıdır. Kimi zaman kelimeler yangın olur dokunamazsın, cümleler yıldız olur ulaşamazsın. Onlar yazılması gereken kahramanlardır. Yine de şehidi yazmak bizlere zor gelir.

10 Ocak 2008

Heval Yıldız

Sevgili komutanım, şahadetinden sonra seni ilk defa dün gece rüyamda gördüm. O kadar güzeldin ki anlatamam. O gece zaten hep seni düşünmüş, yaşadıklarımızı yad etmiştim.

Bilmek ya da bilmemek. Biliyorsun ama çözüm sunamıyorsun. Bazen anlam denizinde çırpınan bir balık oluyorsun. Kuzey’de yoldaşlık çok önemlidir. Ama bazen öyle oluyor ki yoldaşlığa ayak diretenler çıkıyor. Böylesi anlar insanı oldukça zorluyor. Keşkeler bir işe yarasaydı baharı getirir ve öfkemi düşmanda patlattırdım. Ama beklemeliyiz. Şimdi yüreğimi yüreğine dayayıp, sonsuz özlem ve sevgilerimi toprağımız yoluyla sana yolluyorum.

Gülüşlerinden ve bombayla birleştirdiğin yüreğinden öperek seni selamlıyorum Cudî’nin kızı...

Şehit Cihat kampı

10 Ocak 2008

PKK bir aşk deryasıdır

PKK sönmeyen, söndürülemeyen bir tarih ateşidir. Bir kıvılcım görkemiyle başlayan ve hep canlı kalan ateşten tarihtir. Zindan

kuytularındaki irade zaferinden, dağ doruklarındaki direnişe kadar bir sırat köprüsüdür. Her zaman aşk aranmaz. Yaratılan aşklara da aşık olunur. PKK bir aşk deryasıdır. Bu aşka savaşımadan ulaşılmaz. Çünkü inancın sırrı insanların erdemindedir. İnancın ve inandıkların net olmalı. Aşk durdurulamaz, hep yaşatılır. İşte bende bu aşka aşığım.

10 Ocak 2008

Merhaba Yıldız yoldaş

Doğduğum topraklarda, bu kamp yaşamında, düşüncelerim kimi zaman dolu, kimi zaman ise bir yangının kıvılcımları gibi dökülüyor bedenime. Alabora olmuş bir gerçeklik içinde yaşamı korumaya çalışıyoruz. Kar taneleri gibi kar aydınlığında çığ olabilmek çabası veriyoruz. Kemirilen ağacın tek dayanağı toprağa aşkla bağlı kökleridir. İnancı su ve güneştir. İşte biz de tıpkı bu ağaç gibi köklerimize yani yaşam gerekçelerimize sıkı sıkı bağlanmalıyız. Aşk kararlılıkla beslenir. İnsan kararlı olmazsa ve kendini geliştirmese köklerine sınımsız sarılan ağaca değil, kökleri kuruyan ağaca benzer.

11 Ocak 2008

Şehit Cihat kampı

“En büyük denetim örgütünüz, vicdanınızdır”

Rêber Apo

Kürt gerçekliğinde kendini abartan kişilik çoğu kez açığa çıktı ve çıkmaya devam ediyor. Bazıları hep övülmeyi, kendini sorunların merkezi haline getirmeyi, pireyi deve yapmayı çoğu kez başarmıştır. Bir tek sistemin yarattığı, kendisine ait olmayan, yabancıya ait olan özellikleri öldürmeyi başaramamıştır. Yangın yürekler boş bakışları kaldırmaz. Boş bakışlar da yangın yüreklerle sığmaz.

Ey sebeplerine sevdalandığım davam! Sorgulamalarıyla, cevaplarıyla sarıp sarmala beni. Doğruluğunla sars, anlamla büyüt. Büyüttükçe

büyüt ki hayallerime yetişeyim. Küle döner gibi yanıyorsam, içimdeki isyan ateşindendir.

11 Ocak 2008

Türkölü sohbetler

Karanlık kampımızın, karanlık kuytularında otururken ve okuduğum kitabın sayfalarını büyük bir heyecanla karıştırırken, aklıma çok şey geldi. Derinlere dalmış düşünürken, sıcak çayın kokusu düşlerime ayrı bir renk kattı. Kokusu bana bahar gecelerinde közün önünde türkölü sohbetleri hatırlattı. Ardından çok yorulduğumu hissederek uzandım. Uykumun tam ortasında çok güzel bir türkölü geldi kulağıma. Sözlerini duymasam da melodisi ruhumu okşuyordu.

17 Ocak 2008

Merhaba günlüğüm

Bugün kadın dersinde komisyondum. Yavaş yavaş çözölen dilim artık anlatım yapıyordu. Biliyorum anlatımım çok düzdü ve dersin hakkını veremedim. Bundan sonra daha iyisini yapmak için çabalayacağım. Hepimizde yeterli olma anlayışı söz konusu. Aslında belki de kendimde yeniden keşfe çıkmalı, kendimi her yönden geliştirerek yeniden yaratmalıydım. Önderliğin yoldaşı olmayı başarmalıyım. Bu yönlü çabalarım hangi düzeyde bunu açığa çıkartmalıyım. Duygusalılıkta ısrar eden yanlarımdan sıyrılarak olaylara daha bilimsel bakmayı öğrenmeliyim. Ne olursa olsun ben bir örgüt kadını olmalıydım. Bundan sonra her ne olursa olsun örgüt ilke ve ölçülerine göre yaşamayı başaracağım.

Ocak 2008

Başkanım

Bir hafta içinde iki kez rüyamda sizi gördüm. Kadın tarihi dersinde hem çok yoğunlaştım hem de çok duygusallaştım. Kadın arkadaşların

değerlendirmesi benim için çok önemliydi ama katılım zayıf oldu. Bu yüzden çok daraldım. Erkek arkadaşlar daha çok katılıp değerlendirdi. O esnada şunu hissediyordum; onlardan bazıları kendi söylediklerine dahi inanmadan konuşuyordu. İşte bu yüzden gözlerim hep kadın arkadaşlardaydı. Onların kalkıp değerlendirmesini ve bana destek olmalarını bekledim ama bu nafiye bir bekleyiş oldu. Bu durum karşısında sadece ağlamayı başardım. Çok kez yapmayacağıma yemin etmeme rağmen kurtulamadığım ağlamak... Aslında çok şey vardır ki, gelip geçtiğinde iz bırakır. Bu olay da benim yüreğimde öyle bir iz bıraktı.

Her şey sizin için...

Ocak 2008

Merhaba günlüğüm

Beni sessizce sayfalarının arasında saklayan Dilken'im. Sen olmasan duygularım yetim ve öksüz kalırdı. Bu kamp yaşamı insanı daraltıyor. Dışarıda ise günlük güneşlik bir hava var. Şimdi çıkıp dışarıda bağıra çağıra türkü söylemek geliyor içimden.

25 Ocak 2008

Sevgili güncem

Bugün katılım dersiydi. Herkes nasıl katıldığını dile getirdi. Ama şu var ki, insanlar kendisine karşı cesaretli değil. Çünkü düşman duygu ve düşüncemize el atmış. Çoğu kez bizim olmayan duyguların esiriyiz. Her şeyden önce birey kendine ait olmalı ki sonrasında kendini halkına adayacak yüreği olsun. Eksiklik ve yetersizliklerimizden dolayı adeta duygularımız “yeter artık kendine ait ol” diyor.

Ben de kendimi değerlendirdim. Ama sanırım kendimi çok iyi ifade edemedim. Belki de biraz örgüte katıldığım ilk günlere gittim. O günlerdeki heyecanıma gülümsedim. Şimdi olgunluk adı altında birçok

insan heyecanını unutmuş. Oysaki ben katılırken devrimcilik ateşiyle yanıp tutuşuyordum. Hala da öyleyim ama heyecanımı kalbime gömdüm.

27 Ocak 2008

Viyan yoldaşa

Sen onurla büyütme istediğimiz devamızda, yanarak ve kendindeki tüm gerilikleri yakarak özgürlüğe ulaştın. Kelebeklerin anlam savaşını sürdürdün. Sevgili tanrıçam; senin için özünü tutabilecek bir yazı yazmak istiyorum. Ama bilemiyorum ki layık olur muyum? Bunun kaygısını yaşamak belki de doğru değil, senin gerçekleştirdiğin eyleme anlam vermekte eksik kalıyoruz. Yazmak istiyorum. Çünkü sizi yazmak ve yaşatmak bizlerin görevidir. Sizi görme umuduyla...

01 Şubat 2008

Oy ihanet oy...

Seni yendiğimiz an, yediğimiz bize helal olacak. O kadar çirkinsin ki sana bulaşanlar da senden beter oluyor. 10 karanfil koptu yeryüzünün cennetinden, PKK'nin tam yüreğinden koparıldılar. Nasıl da sızıyor içim anlatamam. On yiğit ne demek? Dilim varmıyor onların şehit düştüğünü söylemeye. Hiçbir haber alamıyoruz. Zaten lanetli Şubat'ın her günü karabasan, her günü 15 Şubat. Bedenleri toprağa değmedi belki de. Karın soğukluğuna bırakıldı. Silahlarınız, günlükleriniz, size ait olan her şey pis düşmanın elinde.

Ne heyecanlar ne hayaller biriktirdiniz bahara ...

Şahadetin en acı olanı, ihanet sonucu yaşanılanıdır. Alçak adamlar, hiç mi paylaşmadınız o insanlarla, hiç mi sevinciniz, hüznünüz bir olmadı, onca yıl PKK'de kalıp PKK'den hiç bir şey anlayamadınız mı? Lanet olsun sizin gibilere, yoldaşlarına sırtını dönenlere, arkadaş kanına girenlere lanet olsun.

Şahadete ulaşan güzel yoldaşlarım, yolunuz yolumuzdur .

**Şehit Cihat kampı
05 Şubat 2008**

Merhaba güncem

Herkesin kendi gerçeklerini ölçü olarak belirlediği bir ortamda, kime PKK ölçüsü dayatılabilir ki? Biri diğerinin ölçüsüne gelmeyince ölçüsüz oluyor. Asıl mesele ise bireylerin bunun farkında olmamasıdır. İnsan yargıların ve yorumların kurbanı oluyor. Çoğu zaman bile bile kendini feda ediyor. Önemli olan şey bu oyuna düşmeden çözüm bulabilmektir. Çok şey var ki, yazmak istiyorum ama olmuyor. Yazsan yazılamaz, sussan susulmaz.

Bir bireyde özentisi olursa sonuçları kötü olur. Hele bu özentili kişilik, eziklik psikolojisi de yaşıyorsa onun için karşıt olan her görüş bir krizdir. Empati kurmayı düşünemez. Çünkü her şeyin merkezinde o vardır. Olaylara bile hiyerarşik bakar. Bir olayı kavratmak istediğinde bile, kendisinden öylesine emindir ki, her zaman her olayda haklıdır.

Bu arada yönetim oldum. Yoldaşlarıma yardım etmeyi ve onları anlamayı çok istiyorum. Hele bunu hak ediyorlarsa. Ama bu yönetim olma işleri zordur. Açıkçası ne yapacağımı şaşırdım. Artık bana kalan bu işin yol ve yöntemini en iyi şekilde öğrenip uygulamaktır.

08 Şubat 2008

Başkanım

Size olan sonsuz sevgi ve inançla “merhaba” diyorum. Yine kara Şubat’ın ve kara kışların esiriyiz. Düşman bunu çok iyi kullanıyor. Niye kullanmasın ki? Niye halkları birbirine düşürmesinler ki. Onlara göre halklar bir yığın gibi. İstediklerinde toplar, istediklerinde dağıtırlar. Bizim halkımız uyandı uyanmasına da Türk halkı ne zaman bu gerçeği anlayacak ve ayağa kalkacak? Sitemkar olmak istemiyorum ama bir

halkın yaşananları görmemesi ve mücadele etmemesi insanı öfkeliyor. İçinde ihanet ve komplo barındıran tüm tarihin toplamını ifade eden başka bir ay yok. Kanlı, kirli, acı ve zulüm var.

Halkların isyanını görmezden geliyorlar. İhanet ve komploya dayalı kararlarla toplum yönlendiriliyor. Bir yandan halkların yarına dair hayalleri diğer yandan sistemin gün be gün geliştirdiği katliamlar. Buna rağmen halkın inançlı yürüyüşü, yoldaşlarımızın dağda ve zindanda direnişleri bize güç katıyor. Bu güç özgürlüğe daha sıkı sarılmayı öğretiyor.

Kendi küçük dünyamda, sizi düşünürken, yaşamımı sorgulamadan yapamıyorum. Kafamda, beynimde ve yüreğimde hep bu gerçeklikleri yaşıyorum. Halkın ve insanlığın özgür olabileceği bir dünya yaratılabilir. İnançlarımız da hedeflerimiz kadar ciddi ve büyük olmazsa devrimci olmanın ne anlamı kalır? Gerilla ezilenlerin intikam savaşçısı değil miydi? Sizi düşünmediğim ya da yalnız bıraktığım anlardan nasıl intikam alırım diye yoğunlaşıyorum. Özgürlüğe olan tutkumla size en derin bağlılıklarımı yolluyorum.

Lanet olsun Şubat ayına!

Yıkılsın karanlık Şubat!

12 Şubat 2008

Başkanım

Lanetli komplonun en lanetli ayına, hatta gününe geldik. Kendimize doğru soruları sorduk ve sormaya devam edeceğiz. Her zamanki gibi doğru cevaplara layık duruşun sahibi olmakta geç kalıyoruz. Zaman, insan ve mekanın anlamının farkında olduğumuz halde kıymetini bilemedik. Yanlış gündemler yarattık. Halbuki doğru gündem doğru eylemleri de doğurur. Fedai olmak gerekir. Konuşmak tüketiyor bizi. Kendi anladığını anlatamıyorsan, duruşuna, davranışına indirgeyemiyorsan konuşmayacaksın. Çünkü niyetinde ve yüreğinde

inanmıyorsundur. Onun pratikçisi olmak istiyorsun. Doğru eylem doğru gündemdir. Şimdiye kadar bilmeden girdiğim duyarsızlıklardan kaynaklı sizden özür diliyorum. Bundan sonra doğru gündem oluşturup doğru eylemlerin sahibi olacağım. Ancak bu şekilde size layık olabilirim. Yürüyüş ve eylemleriyle bana ruh veren halkıma ve şehitlerine gerçek bir yoldaş olacağım.

14 Şubat 2008

***“Devrimlerde göreve sahip çıkmamak, insanlık suçudur,
halka ihanettir”***

Önder Apo

Merhaba Başkanım

Tekrar tekrar sizi orda tutanlara, bu halka acı çektirenlere lanet olsun. Yüreğim güneşin kızıl kızgınlığında yanıyor. Özgürlük cesarettir. Cesaret ise inancın yoğunlaşmış biçimidir. Siz bu hakikatin fedaisi oldunuz. Ben de sizin, paradigmanızın, davamızın, halkımızın fedaisi olmak istiyorum. Bu kara günün acılarını içime gömüyorum ki, bende öfkeye dönüşsün.

Tüm halkları yüreğinde tutan Mezopotamya’nın toprağında bir umut ağacı olmak istiyorum. Bunu başarırsam yoldaşlığınızı hak edebilir, halkımıza layık olabilirim.

15 Şubat 2008

Merhaba Dilken’im

Evet, adım adım bahara doğru gidiyoruz. Hangi alana gideceğimi bilmiyorum. İş yapacağım bir yer olsun yeter. Eyalet tartışmalarını dinliyorum. Yoğunlaşmak için bu çok önemli. Erzurum; seni daha görmedim. Her alan bir sınır, her sınır bir yoğunlaşma istiyor. Birçok şey sende yarım yamalak kalmış. Halk var coğrafya yok, coğrafya var

halk yok. Burada hedef çok eylem az. Mevsim koşullarından dolayı pratik zaman çok az.

Alan ve iş çok, buna karşılık sayımız az. Yapı var, işleten yönetim yok. Burada ihanetçinin verdiği zarar düşmanın verdiği zarardan daha çok. Erzurum, seni anlamak yaşamaktan daha zor. Her şeye rağmen seninle kalacağım. Seni sevmeden Dêrsim'i hak edemem. Birincisi Dêrsim'e gitmeyi hak etmeli, ikincisi de Erzurum'u da an be an yaşamalıyım. Burada geçirdiğim zamanda yetkinlik kazanmalıyım. Bu alandayken ürün vermeliyim.

20 Şubat 2008

Başkanım

Yoğunlaşmalarımı uzun bir yazıyla paylaşmak istiyorum. Biz kendimize doğru soruları sorduk, doğru cevapları da bulduk. Ama önemli olan bu anladıklarımızı pratikte ne kadar uyguladığımızdır. Anlam ve hissin gücünü kavramadıkça sonuç almakta da zorlanırsınız. Bir şeyi biliyorsak, kavramış ve idrak etmişsek o zaman gereklerini yerine getirmeliyiz. Acı da olsa biz mele pratiğinin kurbanı olmaya göz yumduk.

Şimdi de bu yanırlarımızdan dolayı hem vicdan azabı ve hem de derin bir zorlanma yaşıyoruz. Bazen arkadaşlar saman alevinden daha beter yanıp sönüyorlar. Birçok zaman düşünce ayrı, duygular apayrı oluyorlar. Keşke dünya üzerimizde yoğunlaştığı kadar biz de kendi üzerimizde yoğunlaşıp yaşasak. O zaman daha farklı sonuçlar elde edebilirdik.

İşgal altında olan bir halkın davasını, Önderini, şehitlerini ve geleceğini bir yana bırakıp kendi bireyciliğine sevdalanan insana ne demeli? Aşkın geneli olur mu, böyle bir aşkın amacı bizim olur mu? Namus özgürlükse diğeri köleliktir. Militanlık, yurtseverlik, sempatizanlık bir yana, bu haliyle konumumuz taraftarlığı aşmaz. Bu

bencil dünyada ne var böyle. Güneş’e gölge kadar sahip çıkamıyoruz. Oysa biz Güneş’in çocuklarıydık. Bunları yazmak beni zorluyor. Yedi kat yerin dibine giriyorum. Söylediklerinde samimi olmayan insanların konuşmalarını dinlemek beni zorluyor. Birçoğuna “sen busun” diye haykırmak geliyor içimden. Ama ne kadar doğru, öfke insanlara düşünmeden neler yaptırıp söyletiyor. Anlamadığın içini dolduramadığın kavramları nasıl yoldaşına söylersin. Bazen düşünmeden konuşuluyor.

21 Şubat 2008

Sevgi nedir ki acaba?

İnsanlar birbirini köle yapmak için mi yoksa minnet duygusu yaratmak için mi sever?

Sevgide bile bu kadar bencillik yapılıyorsa, kendine muhtaç bırakılmak isteniyorsa bu sevgi olamaz. Sevgide bireycilik yoktur. Hele yoldaşlar içinde sevginin sınırı yoktur. Sevmek minnet ettirmekse, iyi niyetleri suiistimal etmekse, acıya boğmaksa, kendini düşünmekse, zorbalıkça, kendini rahatlatmaksa , kendine muhtaç bırakmaksa, üzerinde pazarlık yapmaksa, hükmetmekse, salt sırdaşlıkça o sevgide ben yer almam. Sevgi, ahlakı dar kalıplara sokmak hiç değildir.

Başkanım; işte böylesi bir durumu yaşıyoruz. Bazen düşünüyorum acaba bazı şeyleri zor koşullar mı çıkartıyor meydana yoksa savaş psikolojisi mi? Nedir insanları yüzde doksan çeviren, değiştiren? Kafam bir soru yumağı, ucu var bucağı yok.

“Peki, bu duruma sen ne dersin?” diye sorsanız, bu sorunun cevabını vermekte zorlanırım. İçimde sakladığım umut, gelecekteki başarıya olan inancımdan gelmektedir. Kendime güvenim yalnız başına yetmese de, ayakta durmamı sağlıyor ve ahlakımı, vicdanımı sağlam tutuyor. Yaşanılanlara duyduğum öfke tepki olmasın diye çabalıyorum. Kaygılarım bireysel değil geneldir. Örgüt değerlerini

savurgan bir şekilde tüketmeden üretmeye çalışıyorum. Fakat yer yer içimdeki isyan mücadelesiz kalıyor. Sorun olmamaya çalışıyorum ama genelde sorunların çözümünde de katkılarım çok olmuyor. Gördüğüm, hissettiğim ve çocukluğumdan bu yana çıkardığım yaşam tecrübelerim varken kimi zaman susuyorum. O zaman geriye bakıyorum ve kendime yönelince de çok zorlanıyorum.

Başkanım;

İşte ben burada bu noktadayım. Size göre çok geri ve zayıf bir noktadayım. Kendimi geliştirmeye çalışıyorum. Dağlar dağ yürekliğin mekanıdır. Bana göre siz de Kabe'nin kalbisiniz. Amacım başımı yasladığım özgürlük davasına giden yolun ve hedeflerin araçlarını temiz tutmaktır. Olumsuzluktan sıyrılıp olumlulukları yaratmalıyız.

Kadın olmak zor olduğu kadar güzeldir. Bunu özümsemeliyim ki hak edebileyim. Özgürlük, Önderlik ve en büyük aşkların uğruna savaşağım. Eğer köleliğe açık kapı bırakırsam ki bunu hemen hissederim, o zaman yeniden kendimle hesaplaşırim.

Buna söz veriyorum Başkanım.

22 Şubat 2008

Fedailik nedir, nasıl sonuç alır?

Bu konu her anlamda beni çok ilgilendiren bir konu. Duygu, düşünce ve yaşamda fedai olmak kolay değil. Yaşam uğrunda ölüm fedaisi olmak ise hiç kolay değil. Kürdistan toprağında direniş eşittir fedailik. Ülkesini sevmektir.

Eğer biz eğitimlerde kendimizi sorguladığımız kadar yaşamda da sorgulasaydık, ona göre yol alsaydık, şüphesiz hepimiz birer fedai olurduk. Fakat farklı farklı anlayışlarımız bize bir Halk Savunma Gücü olduğumuzu unutturuyor ve bencilliğin savunma gücü oluyoruz. Dün de arkadaşların vurguladığı gibi bu bireysel gurur nasıl yıkılır? Biliyorum bu bende gerekenden fazla var. Üreten bir fedailik,

kendisini geliştiren ve paylaştıran bir fedailik olacaktır. Bu konuyu kapatmıyorum.

23 şubat 2008

Hoş geldin bahar!

Her ne kadar kış kampından çıkmasak da baharın geldiğini bilmek bile çok güzel. O soğuk, karanlık, belirsiz aydan kurtulduk.

Ey direnişlerin ayı!

Dışarıda coşan bir halk var. Güney’de yoldaşlar adlarına yakışan bir direniş gerçekteştirdiler. Düşmana olan öfkelerini boşalttılar. Bir kez daha Reber Apo’nun savaşçıları olduklarını gösterdiler. İçimden onlara kocaman sevgi ve selamlarımı yolluyorum. Bu eylemde dokuz yoldaşımızı da bedel verdik. Olmasaydı daha anlamlı olacaktı. Ama onlar dönemin fedaileri oldular. Onların önünde saygıyla eğiliyorum.

Ey içimi aydınlatan bahar senin için yazmaya devam edeceğim. şimdilik ara veriyorum. Bitirmeden, güneşli bir günde dışarıda oturup gökyüzüne bakmayı özledim. Kamp yaşamı çok sıkıcıydı, insan bir de güneşi görmeyince her şey daha da zorlaşıyor. şimdilik bu kadar...

02 Mart 2008

Sevgili komutanım

Seni düşündükçe özlemek, özledikçe aramak daha da keskinleşen bir duygu haline geliyor. Bir yerlerden bana destek olduğunu biliyorum. Yine de yanına gelmeyi istiyorum. O anı bekliyorum.

Kaç gündür yazdım, çizdim, karaladım. Yüreğimin barikatlarını aşan, gözlerimden süzülen yaşları izledim. Seni çok özlediğimi söyleyebilirim. Heval Yıldız; bu yazdıklarımı okuyamayacağını bilsem de yazdıkça seni yaşıyorum. Bazı anları yaşamak ve anlatmak ne kadar zor olsa da anlatmak ve her şeyi paylaşmak bana güç veriyor. İnsanları sevmek güzel bir duygu ama insanları anlamak daha güzeldir. Anlamadığımız hiçbir şeyi

gerçekten sevemeyiz, sadece sevdiğimizi düşünürüz. Şimdi sevginin gerçek anlamını kavramaya çalışıyorum. İçimdeki barikatları yıkmaya, uçurumları aşmaya çaba gösteriyorum. Mücadele gücümü ise inandığım değerlerden alıyorum.

Seni çok özlüyorum yoldaşım...

02 Mart 2008

Bahar coşkusuyla merhaba

8 Mart'tan 31 Mart'a öylesine kahraman insanlar şehit düşmüş ki hangisinin hayalinden destan yazmak gerekiyor bilmiyorum. Hangisinin uyurkenki gülüşünü seyredesin? Clara, Roza, Sema, Berîvan, Rahşan, Yıldız ve diğer nice kahraman kadınlar bu günün sembol isimlerinden yalnızca birkaç tanesidir. Onlar bereketli toprağın üstünde uzanmış engin gökyüzü gibiler. Her yıl yeşillenir, çiçek açar o güzel insanların ülkeleri. Kuraklık yoktur onların yattığı topraklarda.

Kavga kadar güzel kadınlar, geceleri parlayan yıldızlar gibi ayı kendilerine tutsak ederler. Ay pervane gibi döner onların etrafında. Onlar gibi olabilmeli tüm kadınlar. Dünyanın tüm kadınları onlar gibi kendilerini kavgalarına adanmışlardır. Sevginin önüne örülen tüm sınırları aşarak, kadını özgürleştirmenin sevinciyle davaya sarılmalı herkes. Bir şahadet olacaksa onların şahadetleri gibi olmalıdır.

Kavgam kadar seviyorum sizi.

15 Mart 2008

Merhaba güncem

Bu kamptaki son günlerimizi yaşıyoruz. Yazdığım raporu arkadaşlar okudu. Sonuç olarak, arkadaşlar yazdığım raporun amacına ilişkin izah içerikli bir rapor daha yazmamı istediler. Şimdi yoğunlaşıyorum. Zor bir rapor ama ısrarlı olduğumu ispatlamalıyım. Verdiğim karar gerçekten, ne duygusal ne de anlıktır. Ama arkadaşlar acele verilmiş bir karar

olarak değerlendirmiş. Neyse zamanla bunun ne kadar uzun zaman önce alınan bir karar olduğunu ispatlayacağım.

Onlar da haklı. Fedai eylem kolay kabul edilecek bir eylem tarzı değil. Ben bu kararı verdiğime asla pişman olmayacağım. Çünkü bu karar bir halkın, bir sürecin ve bir eyaletin adına yapılacak bir eylemin kararıdır. Öğrenmem gereken sadece yol ve yöntemdir. Şu an bana lazım olan yalnızca destek olacak gerçek yoldaşıktır. İnanmayan ve küçümseyen insanlar neye yardım edebilir ki?

Her şeye rağmen kararına kavgam kadar anlam veriyorum.

18 Mart 2008

Merhaba

Dün benim doğum günümdü. Arkadaşlar küçük bir kutlama yaptılar. Böyle şeyleri yapmayalı uzun zaman olmuştu. Ve bugün Newroz. Evet, bir Newroz'u daha Kuzey topraklarında geçiriyoruz. Ama ne fayda, yerin altındayız. Amed gibi gür bir ateş yakmadan, türkü söyleyip halay çekmeden Newrozlar hep yarım yamalak kalacak. Geçen yıl kutlamasak da, yine ateş önünde küçük bir grupla türkü söylüyorduk. Ama şimdi sayımız çok az. Halkımız gerçekten özgürlüğün tadını almış. Ülkem, Newroz gibi, ülkem bahar gibi çoğalıyor. Halkımız coşkun seller gibi akıyor meydanlara. Bir de can vererek bayramlarına can katıyorlar. "Kêskê sor" bayrağımız dalgalanıyor tüm halayların başında. Zılgıtlar sloganlarla yarışıyor. İnsan bu halk için bin kere ölmeyi göze alır. Bunu bile yapsak bu halk için azdır. Bu milyonların yürüyüşüdür. Geriye dönüşü olmayan bir yürüyüştür. Bu halkı binlerce katliamdan geçirsel de özgürlüğü katledemezler.

Bijî Newroz!

Bijî jiyana azad!

21 Mart 2008

Ey bilge insan

Newroz'un binlerce kez, tekrar tekrar kutlu olsun. Yüreğim seni bir Newroz ateşi gibi özlüyor! Direnişin direnişimizin öncüsü, varlığın varlığımızın anlamı, fikirlerin fikirlerimizin aydınlığıdır. Ama yokluğun bizim için en büyük acıdır. Seni özgürleştirmek boynumuzun borcudur.

Ey yaşamımızın sebebi Özgür İnsan;

Seni Newroz ile karşılamak isterdim. Halkımızın sloganlarının sesiyle, zılgıtların eşliğinde, ateş ve Newroz'un rengiyle bütünleşen kavgamızın coşkusuyla görmek isterim. Gözlerinde zaferin nasıl parladığını görmek en büyük hayalimdir!

Başkanım;

Halkın sana bağlılığını zaten biliyorsun, inanıyorsun olanlara. Onların Newroz coşkusu gelip görmeni isterdim. Sevdamıza, kavgamıza, özgürlüğümüze anlam ve ruh kattın. Seni sevmek, sana tapmak boşuna değilmiş. Sizi kavgam kadar seviyorum.

Newrozlu günler Başkanım!

Mart 2008

Bahar gibi olabilir miyim?

Kendimi, duygu ve düşüncelerimi tamamen bir araya getirmek, bütünleştirmek istiyorum. İçimde biriktirdiğim umut, düşüncelerim karlar gibi eriyip yüreğimin denizine dökülüyor. Bugün özlediğim doğayı, güneşin altında, toprağın üzerine oturarak seyrettim. Adeta beni kendisine çağırır gibiydi. Güneşin altındaki toprak sanki onu avuçlamamı ve okşamamı istiyordu. Öğrenmeden öğreten ve fedakarlığından ödün vermeyen, insana ve doğaya sadık toprak. Toprak gibi olabilmeli insan! Üreten, yaşatan ve hep yaşayan olmalıdır.

Tüketici sistem, insanları hep tüketen bir konuma getirmiş. Üreteni anlamadan, üretmeyi bilmeden, emek vermeden yaşamamalı, tüketici olmamalıyız. Bu yüzden çok zorlanıyorum. Pratikte ne olursa olsun

kendimi sadece işime vereceğim. İsterseler benim için “hamal” desinler. Bu tanımlamalar hiç umurumda değil. Emekle büyüdüm ben, onunla yaşadım. Sadece beni pratik yapabileceğim bir ortama göndersinler, bu bana yeter. Şu tecrübeyi biz de tanıyalım da, erkeklerin eline muhtaç olmayalım. Yoksa erkekler her şey üzerinde rant yapmaya çalışırlar.

27 Mart 2008

Merhaba Yıldız’ım

Şahadetinin ikinci yılını da geride bıraktık. Ama inan acısı hala sıcak. Toprak en güzel yoldaşıklarımızı alıyor bizlerden, toprağı kıskanıyorum artık. Onun gibi yoldaşlarımı kucaklamak istiyorum.

Güzel komutanım;

Pratiğe hazırlanıyoruz. İlk pratik için hazırlanan timle beraber gideceğim. Sanırım timimiz biraz zorlayacak. Dar, tepkisel yaklaşımlar çıkacak. Yine de amacıma ulaşmak için her şeye katlanacağım. Bu davanın fedaisi olacağım, bu yüzden soğukkanlı olmalı, akıllı davranmalıyım. Timi yöneten arkadaş biraz mantıklı ve tutarlı olsa birbirimizi tamamlarız. Ben destekleyici olmaya çalışacağım. Bazen düşünüyorum da, yanında tartışıp paylaşacağın bir insan olsa, bir gruba bedel iş yaparsın. Acemilik bir etiket değil ki hep giydiğin giyside kalsın. İnsan her zaman cesur ve metin olmalıdır. Fedakarlık bir işi bilinçle, gönüllüce yapmaktır. Kendi istediğin ile bir ürün yaratmaktır. Yoksa sırf birileri görsün, beğensin diye değildir.

02 Nisan 2008

Rojbûna te piroz be Serokê min

Bi evîna xwe ya bê dawî, ez silave xwe ê herî germ ji tera dişînim. Hesrata van rojan elbet wê rojekê bi dawî bibe. Wê demê gelem Kurd dî caran azad dibe. Yek azadiye xwe digre dest, a dûdiya jî azadiya rêberê xwe digre dest.

Serokê min, ez niha deyndarê 4'ê Nisanê me. Ji ber ku min dar neçand. Lê bele êz e biçînim. Di axa Bakur'da ger ku ez neçînim, ez ê li kêderê biçînim. Wateye van rojan ji bo min pir girînge. Ji bo vî jî êz e ji bona hevalên me yê li Başur jî biçînim. Ez we pir hez dikim û bîrîya we dikim.

05.04.2008

Merhaba güncem (Dilken)

Pratiğin keyfini çıkarmak istedim ama hava koşulları bizi epey zorladı. Tabii bunun yanında grupta da bazı yaklaşımlar bizi zorladı. Bu arada Welat ve Kahraman yoldaşlar kurtulmuş. Bu bize büyük moral oldu. Şimdi tüm eyalet sevinç içinde yalnız diğer arkadaşlara da bir şey olmasaydı daha iyi olurdu. Savaş bu neylersin. Her şey özgür insan ve özgür ülke için.

07 Nisan 2008

Merhaba Serxwebun yoldaş

Seni çok özledim. Şimdi bir kuşun ağzına bir çiçek takıp sana yollamayı ne çok isterdim. Canım yoldaşım henüz Erzurum'u görmedim. Şu an Bingöl'deyiz. Aslında biraz da Dêrsim arazisine yakınız. Yeni düzenlemeleri bekliyoruz. Halen bir eylem girişiminde bulunmadık. Ben hareketli takımda ve eylem grubunda olmayı çok istiyorum. Maalesef bu terzilik yakamı bırakmıyor. Bu yüzden de büyük ihtimalle burada kalacağım. İtiraz edecek kadar anlayışsız değilim. Ama eylem grubunda olmazsam bu bana hep dert olacak. Duygularım her zamanki gibi isyan edecek.

Küçük arkadaşım, kampı bıraktık. Bu yüzden biraz rahatladık. Kuzey alanındaki ilk kışımızı da atlattık. İyi ya da kötü sonuçta bir süre geçti. Anlayış itibarı ile çelişkiler vardı. Zaman zaman yanlış yaklaşımlar da kendisini açığa çıkartıyordu. Erkek arkadaşlarla aramızda somut bir

sorun yaşanmasa da her zamanki gibi çelişkiler vardı. Doğrusu yoldaşlık ilişkilerinde zayıflık vardı. Bunlara dair daha sonra sana daha ayrıntılı yazacağım.

10 Nisan 2008

Sevgili güncem

Kısa bir ayrılıktan sonra seninle buluştum. Bu zaman zarfında belli bazı alanlara gittim. Cîwan arkadaşla bir grup halinde beş gün arazide kaldık. Operasyona takıldık ama eylem yapamadık. Belki biraz tecrübe kazanırsınız dedim ama o da olmadı. Sadece gittik ve geri geldik. Herhangi bir sorun yaşanmadı. Tabii sorun çıkmaması dört dörtlük olduğu anlamına gelmez. Her neyse arkadaşların arasına döndük. Çok iyi karşılandık diyemem. Bu kış sürecinde yaşananlar bana çok şey öğretti. Buna rağmen ben hala insanlara çok hayali bakıyorum. Bazen benim yardım beklediğim arkadaşlar benden bekliyorlar. Bu arada Zîn ve Şîlan arkadaş yanımıza geldi. Ne diyeyim onları özlemiştim. Başka yüzlere ne kadar hasret kalmışım. Yönetim toplantı yapacak. Sonra da düzenleme olacak. Bakalım neler olacak.

Kahraman arkadaş onlar da geldi. Hala gidip görmedim. Zoruma gidiyor onları görmek. Şoreş yoldaşım aklıma geliyor. Arkadaşlar Şoreş yoldaşa “yaşam militanı” unvanını vermişler. Doğru, Şoreş yoldaş şeker gibi bir insandı. Yoldaşları zarar görmesin diye kendini feda etmiş. Onların intikamını almak için can atıyorum ama henüz bunun bir fırsatı elime geçmedi.

26 Nisan 2008

Merhaba heval Yıldız

Yazmaya ara vermek istemedim. Fakat bazen fırsat olmuyor. Hangisini yazayım bilmiyorum. Alan değiştirip Yayladere’ye geldim. Zîn arkadaşın timinde hareket ediyorum. Doğru ve isabetli bir düzenleme

oldu. Son toplantı biraz çatışmalı geçse de bu kadar apolitik yaklaştığıma kızıyorum. Sorun değil, hatanın yarısı bende. Bazen boyumdan büyük dertleri başıma alıyorum. Niyetlerim tek başına yetmeyince, yorulduğumu anladım. Çelişkiler görünüşte bireysel kalıyordu ama sonuç itibarıyla örgütseldi. Ne yapalım bunları da aşacağız.

Yayladere pratiğine gelince; yarı yarıya pratiğe girdik. Ama herhangi bir eylem girişimi olmadı. Zaten bu terzihane işini hiç sevmiyorum. Bu çalışmada dolayı arkadaşlar bana hep geçici gözüyle bakıyorlar. Kime öfkeleneyim? Kızsam “bireyselliği dayatıyorsun” derler.

Pratikteki yaklaşımlar, parçalı duruş, hakimiyet sağlamaya çalışmalar vs. Yani bir sürü yaklaşım yaşanmakta. Herkes aynıdır diyemem. Ama bazıları buna ayak uyduruyor. Adeta biz örgütsel olmaya fırsat arıyoruz. Sezon yarıya gidiyor, bazı gerçekler bizleri zorluyor.

Bu arada ilk pusumuz da yaşandı. Ovanın ortasında yedi kişi pusuya girdik. Bir yandan gruptan kopuşlar yaşanırken, diğer yandan yaralananlarımız oldu. Boşu boşuna kendimizi pusuya koyduk. Aslında bu pusu bize büyük şeyler öğretti. Ne ciddiye alınır ne alınmaz, esas noktalar nedir, neye dikkat etmeliyiz? Velhasıl çok şey öğrendik. Bir de şu arazi mantığına hakim olabilsen. O zaman ne erkeklere muhtaç, ne de gerekçelerine malzeme oluruz. Şimdilik bunları yazmak istiyorum. Daha sonra devam ederim.

Yayladere (Birîndar noktası)

25 Nisan 2008

Merhaba

Bir birimle beraber görevdeyiz. İsmi bile anmak istemediğim biri yüzünden üç günümüz boşa gitti. Her şeyimizi feda ettiğimiz bu halkın içinden öyle insanlar çıkıyor ki düşmandan daha fazla zarar verebiliyorlar. Onlara şiddetin en alasını uygulayan düşmana bile böyle

yaklaşmıyorlar. Rantçılık, dolandırıcılık hepsi bu insanlarda mevcut. Bu insanların kanı nasıl temizlenir?

Diğer taraftan kayıplarımız var. Yoldaşlar zor durumda. Bu arada canım kadar çok sevdiğim Arjîn yoldaş da şehit düştü. Onun bir daha gülümseyemeyeceğini, heyecan ve coşkuyla yaşama devam edemeyeceğini düşünmek o kadar zor geliyor ki bana. Resimdeki üçüncü kişi olarak ben de layıkıyla onlara kavuşmalıyım. Sesi gibi berrak, asi ve deli dolu bir çocuktu o. Yüreği yangınlar yaratacak kadar güçlüydü. Masumane yüzünden geriye anıları kaldı. Hem de çok erkenden...

10 Haziran 2008

Arjin'e

Susturur mu sandın zorluklar ayrılık çığlığını? Tam tersine içim kıvılcım kıvılcım patlıyor. Hücrelerime alevlerin sıcaklığı dağılıyor. Geçen yıl bu zamanlar diyesim geliyor. Nafile, arkasından zincirleme bir ahh... Her gün giden güneşe bir ışın hediye ederek gitti. Kalanlar ise kalanların dilek ağacına dilek adamakla yetiniyor.

Gittiğini duyduğum andan beri kirpiklerim gözlerimin denizine yelken indirmesin diye direniyorum. Bıraksam senden geriye kalanları göremeyecek kadar derine inecekler. Söz ve anlamın yüceleştiği şiir kapılarının ardına saklanan lâl kelimeler ve boynu bükük cümlelerin neden mısralarda buluşmadığını şimdi daha iyi anlıyorum. Yalnız ben değilim bu şairin yasını tutan. Yaşam ateşinin aydınlığında olan her canlı bunu hissediyor. Anladım ki söz, ancak eylem yürekliğinde cesur ve güzelmış.

Özlemek bizleri daha da güçlendiriyor gülüm...

13 Haziran 2008

Umut

Savaşın acımasızlığı yine bizden can yoldaşlarımızı alıyor. Çok zor günler geçiriyorum. Benim deyimimle birçok “suarımız” şehit düştü. Avareş yoldaşı yitirdik. Hem de çok ağır bir şekilde. Koruyamadık. Babalar gününde, Haziran’ın yanan ve yakan sıcaklığında. Şimdi öksüz kaldık. Arkadaşların morallerini toparlamaya çalışıyorum. Ben de gözyaşlarım akmasın diye gözlerime yalvarıyorum.

Umut gülüm umut!

Her şeye karşı umut. Yitirilince umutlar acılar çekilmez olur. Öfke çaresizlik gibi büyür, inançsızlık devreye girer. Bu yüzden umutlu, kararlı ve cesur olabilmeliyiz. Katillerin yüzüne tüküre tüküre mermileri saçmalıyoruz. Avareş arkadaş tam bir özgürlük gerillasıydı. Ve özgürleşerek ayrıldı aramızdan. Geriye ruhu kadar canlı anıları kaldı. Acılar insanı güçlendirip olgunlaştırıyor. Hem Avareş arkadaş hem de Kandil arkadaşın yoldaşları olarak bir kere daha tekrarlıyorum;

“Direnmek yaşamaktır.”

Sevgilerimle...

19 Haziran 2008

Merhaba

İçimden durmaksızın yazmak geliyor. Yazarsam belki daha iyi düşünür daha mantıklı hareket ederim. Dılovan ve Zîn arkadaşlara destek olmalıyım. İkisi de çok zor durumda. Arkadaşların her ikisi de alanda yeni oldukları için şu an yaşanan şahadetler onlara ağır geliyor. Keşke eylem için bir girişim yapabilseydik. Her iki arkadaş da çok değer veriyor ve saygı duyuyorum. Onları böylesine üzgün görmek istemiyorum. Ne onlar hak ediyor, ne biz. Bu durumu düzeltmek için elimden ne geliyorsa yapacağım. Bu Yayladere’de büyük bedeller verdik; artık intikam alana kadar buradan çıkmak yok. Biz moral yaratan

insanlarız. Öyleyse bu gibi zor durumlarda da moral değerlerimizi yükseltmeli ve yoldaşlarımıza destek olmalıyız.

Haziran 2008

Umut ve irade

Toprağımın kokusu taze fidanlar gibi kokuyor. Yetiştirilecek meyvelerini bekliyorlar. Bandozların heybeti içimdeki heyecana heyecan katıyor. Yanımda benim gibi iki deli yürek, iki eylem sevdalısı. Ruh ve moral olarak ikirciklik yaşamıyoruz. Birbirimizi zorlamıyoruz. Çünkü gerçekleştirdiğimiz çalışma genel bir çalışma. Yaşam hala çözülmemiş bir bilmece gibi, yaşananlardan ipucu vermeye devam eden bir bilmedir. Sorularının cevabını alan insan yaşama daha sıkı sarılıyor.

Diğer ayrıntılara geleyim. Kadın gerillalar olarak neler yaşadık, kadın iradesi, gücü ve kendine güveni nereye kadar yetiyordu? Tecrübe dediğin yaşananlardan ibaretse, yaşamın ayrıntılarını hiçbir zaman göz ardı etmeyeceksin. Bir şey, daha önce denenmemişse ona göre tedbir alınmalıdır. Tecrübesizliğin olduğu yerde daha duyarlı ve dikkatli olmalıyız. Yoksa gaflet ve zayıflık yaşarız. Açlık bizi çok etkilemedi ama Haziran sonunda üç gün susuz kalmak biraz zorladı. Zorluklar bizi birbirimize bağladı. Kendimize, birbirimize ve özgücümüze inandık. Bu eylemle Bêrîtan ve Zîlan yoldaşların yolunda bir adım daha ilerledik. Önder Apo'nun savaşçıları kategorisine aktif bir şekilde girdik. Üretime bahar heyecanı, yaz sıcaklığıyla biz de bir imza attık. Elimizdeki silahla, genzimizde hissettiğimiz barut kokusuyla tarihin gerilla sayfasına mühür bastık. Haziran'da yaşamak, ölmekten daha zormuş. Şimdi iddia ve kararlılığımız daha net açığa çıkıyor. Bu pratikten aldığımız moral bizde büyük bir enerjiye dönüşüyor. İnanmak, hakikate doğru emin adımlarla yol almaktır.

Ve kaldığımız noktalardan birindeyiz, bu noktanın adını Cennet noktası koyduk. Burada suya olan hasretimizi giderdik. Ama nasıl?

Herhalde bizimkisi bir çılgınlıktı. Ronya'nın sabırsızlığı, bazen tükenmeyen konuşmaları, küsüp barışmalarımız vs. vs.

Sanırım her şeyi anlatmam mümkün değil. Bir ömre bedel anlar olduğu kadar olmasını istemediğim anlar da çok oldu. Tabii bir de zorluk anlarında devreye giren yaratıcılığımız görülmeye değerdi. İçinde yemek yapacak tenceremiz olmadığı için çaydanlığın içinde pilav yapmak zorunda kaldık. Vallahi çaydanlıkta demlenen pilavın tadı da bir başka oluyormuş. Operasyon dönemini daha çok şeker ve çorba ile atlattık. Bir günlük yolu dört gün uzattık ve daha neler, neler. Bunlar da işin tadı, tuzuydu. En güzeli de onca susuz günden sonra Ronya'nın beni suyla rojbaşa kaldırması oldu. Noktaya vardığımızda birbirimize ayrılığın özlemi ve buluşmanın yarattığı heyecanla sarıldık. Bana göre bu yaşadıklarımız umut ve iradenin ürünleridir. Tabii bir de Rizgar arkadaşın durumunu bilseydik her şey daha iyi olacaktı. Şu anda ondan haber alamıyoruz. Eylem arkadaşımızdan bir haber alamamak oldukça zor bir durum. Umut ediyorum ki bir an önce bizlere ulaşır.

23 Haziran 2008

“Hangi ilk zor” diye sorsalar buna cevap veremem

Eylemin coşkusunu yaşayamadım. Çünkü yaşanan aksilikler bizi boşa çıkardı. Belki de biz arkadaşlığa kendimizden daha da öte değer veriyoruz. Bazen birbirimize olan bağlılığı görmeyecek kadar acemi olabiliyoruz. İşte bu yüzden vicdanımız en hassas yerinden sarsılıyor ve acıyor. Zincirleme gelen aksilikler beni çok etkiledi. Elimde olmadan bu durumu çevremdeki arkadaşlara da yansıttım. Bu durum çok sorun değil, bunu telafi edebilirim. Fakat bir gün daha erken ulaşabilseydik, yönetimin planlaması boşa çıkmaz, ona göre yol alırdı. Bu konuda kendimi çok suçlu hissediyorum. Kendimi ikna etmeden etrafıma yardım edemem. Bu yüzden de içime kapanıyorum. Umutsuz değilim ama giden zamana yanıyorum. Yerine getirilmesi gereken o kadar çok

sorumluluk var ki. Bir militan olarak da bu sorumluluğun bize ayrılan kısmını mutlaka yerine getirmeli, başarılı sonuçlar elde etmeliyiz.

Şehit Hebûn Noktası

04 Temmuz 2008

Eylem sonrası

Nihayet Dılovan arkadaşlar bize yetişti. Uzaklardan bize selamlarını ulaştırdılar. Varlıklarının sıcaklığını tüm benliğimde hissettim. Onları bir daha göremeyiz diye düşünmeye başlamıştım ki, onları gördüm. Onları gördüğümüze çok sevinmiştik ama sevincimiz buruk kaldı. Çünkü Rizgar arkadaş şehit düşmüştü. Bunu ancak bugün duyabildik. İçim öyle yandı ki anlatamam. Bu yangına rağmen gözyaşlarımı akıtmadım, içimde sakladım. Bu ilk eylemimizdi ve böyle sonuçlanmamalıydı. İnsanın bir yoldaşını ardında bırakması vicdanını oldukça zorluyor.

Her şey üzerine söz veriyorum ki, Rizgar yoldaşın intikamını mutlaka alacağım. Sonuna kadar direneceğim. İntikam çiçeği yoldaş nasıl moralli gittiysek, yaşamada o moralle devam edeceğiz. Senin kanın yerde kalmayacak. Silahın omzumuzda, sloganın yüreğimizde olacak. Seni hep anacağım.

Yolun hepimizin yoludur!

06 Temmuz 2008

Rizgar yoldaşın ardından

Ne kaldı senden geriye Serhatlı delikanlı?

Ne yokluğuna ne gidişine alışamadım, alışmadık. Senin adını “İntikam Çiçeği” koymuş, kavgamızı bununla başlatacağıktık. Bir intikam çiçeği daha ektin gönlüme. Seni ararken yokluğunun acı gerçekliği yüreğimi yakıyor. Yüreğimin bu acılarını bir kenara atmak istiyorum ama olmuyor. Acı artık bizlerin yaşam ortağı gibi olmuş.

Seni anlatmak isterdim. Senin gibi yüreklere tarifler yeter miydi, bilemiyorum. Yaşamdaki fedailiğini mi, yoksa intikamla yanan yüreğini mi anlatsam? Uzaklığın bir şeyler eksiltiyor. Aklıma geldikçe yüreğimdeki yaralar derinleşiyor. Yoldaşlık talimatı, bana seni tamamlama emri veriyor.

Kadın yoldaşlarla bir eylem halayına katıldığını düşünüyorum. Halayda mendil sallıyorsun. Hayallerini düşünüyorum, geleceğe dair umutların vardı. Şimdi bize düşen senin yerine bu hayal ve umutları gerçekleştirmek.

Düşmandan alacağımız intikam ancak bizleri, Avareş'e, Arjin'e, Şoreş'e, Rizgar'a, Dicle'ye, Sidar'a ve nicesine ulaştırır. İntikam onlardan devralınan namus bayrağıdır.

İntikam hırstır, onurdur. İntikam başarıdan sonra çekilen zılgıt, alevlenen halaydır.

07 Temmuz 2008

Merhaba

Her isyan çığılgı, bir tililiye gebedir. Tıpkı her intikamın zafere sunduğu bir fırsat gibi. Dün şehitlerimiz üzerine yeminler edip söz verdik. Söz çiğnetilmemesi gereken bir onurdur. Üretilcek tek şey özgürlüktür.

Özgürlük ise yaşamın anlamla buluştuğu zamanlardadır. Yani özgürlük, kölelikten alınan intikamdır. Bedenler sadece ruhla irade arasında bir ara köprüdür. Önemli olan moralini yüksek tutup başarmaktır.

Temmuz 2008

Yaşam ve savaşın gerçeği

Birçok şey yaşanılırken kaybedilir ya da kazanılır. Kaybedilen genel bir başarı olursa eğer hesabı yarına kalır. Tarihimiz büyük bedellerle yazıldı.

Şimdiye kadar kanla, terle mücadele verildi. Gel gör ki sonuç bu bedellere denk gelmiyor.

Planlanan eylem sonuca ulaşmadı. Çünkü geriye kalan şeyler yansımadı. Bu da beraberinde hiç gereği olmayan kaygıları getirdi. Sonuna kadar inanıp güvendiğimiz arkadaşlar saldırıya gitti. Ama en büyük rolün sahibi en başta çelişki yaşıyor ve geriye dönüyor. Dönmek ağır bir şeydir. Adını ne koyarsan koy.

Şehit Mazlum'un dediği gibi "insan yaşadığı şeylere inandığı ve uyguladığı kadar insandır." D. arkadaşına çok kızıyorum çünkü birinci dereceden o sorumluydu. Biliyorum onunki bir anlık duygu yoğunluğu. Şu anda tek bildiğim, D. arkadaş askeri yaşamında ağır bir iz bıraktı. Oysa herkes ona çok güveniyordu. Belki de kimsenin eline bu fırsat kolay kolay geçmez. Birçok gerekçe sunarak kendisini kandırıyor. Oysaki iş onda başlayıp, bitecekti. Ve diğerleri de aynı şeyleri tekrar edip duruyorlar. Hepsinde o kadar coşku ve moral varken niye ileri gitmediler anlamakta zorluk çekiyorum. Elbette bu eylemin yapılmaması bazı arkadaşları derinden etkiledi. Anlamadan geri çekilenler oldu. Ama yeniden bir hamle yapmak için zaman çoktu. Bu eylemde yer almayı o kadar çok istiyordum ki, anlatamam. Maalesef, zaten ben de o şans olsaydı göklere uçardım. Sorun ucuz kahramanlık yapmak değil, ama Temmuz ruhu bile direnişin kalesinde, düşmanı fethetmeye yeterdi. Hepimizi derinden etkileyen bu olay bize zafer yerine tecrübe ve ders oldu. Bundan sonra girdiğim bu iki eylem atmosferinde gördüklerim kulağıma küpe olacak. Aslında inisiyatif komutanın değil militanıdır.

Anladım ki en iyi mücadele sahası, savaş alanında düşmanla yüzleşmekmiş. Çünkü (kadın ve erkek) orada aynı davanın uğruna ne kadar birlik ve beraberlik ruhu yaratman gerektiği ortaya çıkıyor. Demek ki savaşçı olabilmek için fedailik, fedai olabilmek için de militan kişilik oluşturabilmek ön koşuldur. Böylesi durumlarda başarılı olabilmenin ön koşulu ise kahraman şehitlerimizin kişiliklerini esas almaktır. İnsan kendisi

olmayı başaramadan bir başkasını ancak taklit eder, bu da özü yakalamak için asla yeterli olmaz. Kendimizi kandırmadan, şehitlerimizin kahramanlıklarını esas alarak hareket edebilmeliyiz. Kendini kandıran kişilik ne yaşamda ne de savaş ortamında kazanan olur. O her yerde ve tüm zamanlarda kaybetmeye mahkumdur.

Bu yüzden ben de bu konuda çok hassas yaklaşıyorum. Kişiliğimiz tüm boyutlarıyla ele alarak, ardıl olduğum yoldaşlarıma layık davranışlar sergilemeye çalışıyorum. Asla ucuz kahramanlıklar yapmak istemem. Örgüte ve yoldaşlarıma layık bir pratik gerçekleştirmek isterim. Pratik ortamda zafer kazanmanın en etkili yolu inanmaktır. İnanırsan kazanırsın. İnanmak yol almaktır!

Şehit Rizgar Noktası

24 Temmuz 2008

Merhaba başkanım

Uzun diyebileceğim bir aradan sonra, size en derin saygı ve sevgilerimi gönderiyorum. Sizin yolunuzda olmanın ve bu uğurda yol almanın gururunu yaşıyorum. Size olan özlemimiz her geçen gün daha da artmaktadır. “Her şeyin bedeli var” diyen insanlar çok haklıymış. Biz severken, kavga ederken hatta ölürken bile bedel veriyoruz. Zafere ulaşmak için ne bedel gerekirse biz o bedeli vermekten asla çekinmeyiz. Sizin yaşam felsefeniz sayesinde biz bu inanca ulaştık. İnanmak, sevmek ve yaşatmak için yaşamak. Yaşamın karşıtı olan ölüm, anlamlı olmayınca ecelini bekleyen bir ölüm sevdalısı olursun. Eğer anlam katmış ve inanmışsan umut besleyen bir çocuk gibi olursun. Yaşama ve geleceğe dair umutların hiçbir zaman tükenmez.

Yüce umut tanrısı;

Sizi sevmek, bana yeniye dair umut ve inanç kazandırıyor. Sevgim kadar çalışmak, umutlarım için emek harcamak istiyorum.

Şevdîn / 18 Ağustos2008

Şevdin'den Yayladere'ye...

Şevdin'e geleli neredeyse bir ay oluyor. Yayladere'yi çok özledim. Orada yitirdiğimiz o güzel iki insanı ve anılarını yüreğimde canlı tutmaya çalışıyorum. Orada yeni bir pratiğe adım atmıştım. "Özlemek nedir?" diye sorsalar; toprakla suyun, çiçekle güneşin dostluğu ve hasretidir, derim. Yaşanmasını istemediğim olaylar yaşandı. Başarısını paylaştık, acısını da. Ama eksik tarafını tamamlamakta herkes aynı oranda sorumlu olmadı. Yayladere gücü olarak hepimiz buradayız. Şu anda yaşananları aslında önceden tahmin ediyordum. Bunu öylesine ya da kendimi abartmak için söylemiyorum. Burada da hemen hemen aynı tarz var. Kayıpların nedenlerini ortaya çıkarıyor olmamıza rağmen aynı tarz devam ediyor. Alışkanlıklardan bir an önce kurtulmamız gerekiyor. Çünkü alışmak uyuşturucu gibidir. Hiçbir değişikliğe yer vermez, seni hep aynı şeylere çeker. Kendi yoğunlaşmalarının katili olursun. Unutmayalım ki, alışkanlıklardan arındırılmayan düşünce başarısızlığa mahkumdur. Gündemini, ne yapacağını belirleyebilecek kadar güçlü olabilmelisin.

20 Ağustos 2008

Şehit Botan arkadaşına

Acıyı paylaşmak hiçbir zaman kolay olmadı. Haberin, daha bir yoldaşımızın acısı soğumadan geldi. Hem de bir gazetede. Arjîn arkadaş ile yan yana. O anda hiçbir şey hissedemedim. Donmuştum. Bizi baharın Newrozlu günlerinde yapayalnız bıraktın. Oysa biz seninle Kürdistan'ın kalbinde buluşacaktık. Mütevaziliğin, yoldaşlığın, heyecanın, moralin, duyguların bunların hepsi bizler için en değerli anılar olarak kalacak. Seni her zaman yaşatacağın güzel yoldaşım.

Ağustos 2008

Merhaba sevgili günlüğüm

Aylardır yazmıyorum. Çok kez denedim olmadı. Yazdığım anlar, yüreğime dokunduğum anlar olurdu. Öyleyse niye yüreğime

dokunamıyorum? Öylesine güzel insanlar terk etti ki bizleri, özgürlüğün bedelini fazlasıyla ödedik. Az şey söylemek, ama çok şey anlatmak istiyorum. Duygularımı anlatmakta zorlanıyorum. Oysa yüreğim yangınlarda olsa da umutlarım her zaman güçlü olurdu. Artık hiçbir şey için soru sormak istemiyorum. Çünkü zaman bu cevapların peşinde yitip gidiyor.

28 canın uzaklığında 27 Kasım yaklaşıyor. Ayrılamadım onlardan, ayrılmayı da hiç düşünmedim. Kuzey'i onların gözlerinde selamlamıştım. Anlatımlarıyla Erzurum'u, Bingöl'ü tanıdım. Rizgar yoldaş, içinde yer aldığım ilk eyleminin adıydı. Ondan vedalaşmadan koptum. Şimdi onu, eylem yürekli yoldaşların gözlerinde arıyorum. Onu yüreğimin en sade ve derin köşesine yerleştirdim. Kendim bile hak etmeden dokunamıyorum. Sadece bizim Gülbahar arkadaşın söylediği “lo lo heval lo cano” türküsünü anımsama iznini veriyorum kendime. Onu anlatmak istiyorum ama onu anlatacak kadar beraber kalmadık ki. Tıpkı Avareş, Kandîl, Şoreş, Munzur ve diğer yoldaşlar gibi.

Can yoldaşlarım, sözüm ve pratiğimle sizi takip etmeye çalışıyorum. Eksikliklerim ve yetersizliklerim için şimdiden özeleştiri veriyorum. Size layık olabilmek için bu kış çok iyi yoğunlaşacağım. Size olan bağlılığım la yarına yeniden başlayacağım.

Yoldaşlık bizim için çok önemli. O yüzden yaşadığımız her anın önemini bilmeliyiz. Özellikle de şehit yoldaşlarımıza layık olarak yaşamayı bilmeliyiz. Onların yaşamı bizlere yol göstermelidir.

23 Kasım 2008

Yoldaşlık, sevgi ve saygı

Evet, geçen yıl sabırsızlıkla beklediğimiz bahar geldi ve geçti. Yoğun ve ağır bir süreçti. Şahadetleriyle, zorluklarıyla, eylemleriyle, pusularıyla vs. Kimi zaman acemi, kimi zaman sabırsız olduk. Zaman bize karşı ne kadar da radikal tavır takınmıştı. Ne acemiliğimize, ne de acılarımıza

ortak oluyordu. Kısmi de olsa savaş atmosferinin içine girdik. Gerçekle ne kadar erken yüz yüze gelirsene, o kadar doğruluk yolunda yol alırsın. Abartmadan kendini, yıldırmandan umutlarını, tazeleyerek istikrarını, yıpratmadan duygularını, unutmadan yaşananları düşlerini diriltirsin.

Yeniden kamp hayatı başlıyor. Şimdiden baharın yolunu tuttuk. Güzel olanı şu ki, Önderliğin savunmaları elimize ulaştı. Birleşim olarak ne çok nitelikli ne de çok zayıfız. Bu yıl yoğunlaşmalarım daha güçlü olmalı. Geçen yıl zorlansam da baharda belli bir sonuç aldım. Belki tam istediğim gibi bir sonuç olamadı ama en azından kendime dersler çıkarttım. Hakimiyet sağlamak istediğim noktalara biraz uzak kaldım. Kendimi sınavlardan geçirdim. Pratik içerisinde davranışlarımı ve yoğunlaşmalarımı bir kere daha gözden geçirerek sorguladım. Geçen kış yaptığım (kendi şahsımda) çözümlemeler doğrultusunda, savunmalar ve yoldaşlarımın desteğiyle biraz daha güçlendirdiğim yanlarım var. Bunların başında aşırı gurur ve duygusallık yer alıyor. Yoldaşlarıma kızmak ya da onları kırmak istemiyorum. Bu boşuna zaman kayıdır. Önyargılara ya da boş kavgalara ayıracak vaktimiz yok. Ama az da olsa sohbet ettiğim, paylaştığım yoldaşlar oldu. Bu durum bana huzur, sıcaklık ve moral verdi. Yoldaşlık öyle basit değildir, bunu yoldaşlık yapan ve yoldaşlığı arayan herkes bilir. Gerçek sevgi ölçüsünü ve ilkesini kaybettiğinde, duygular yerini bencillığe, saygısızlığa ve çevreye duyarsızlığa bırakıyor.

Bencillik çoğu kez düşmandan daha beterdir. Yoldaşlık ilişkilerinde sevgi kadar saygı da çok önemlidir. Saygı üzerine çok yoğunlaştım. Anladım ki bencillik saygıyı da, sevgiyi de öldüren bir virüstür. İnsan aidiyet duygusunu bir kenara bırakarak, sevgiyi özgürleştirerek sevebilmelidir. Ne bilinçsizce kendini kaptıracaksın, ne de karşıdaki insanda minnet duygusu uyandıracaksın. Kürt insanı için sevgi ve saygı çok önemlidir. Kendi insanından uzaklaşacak kadar yabancılaştırılmış ve ihanete bulaşacak kadar duygusuzlaştırılmıştır. Düşmanına sığınır

uşaklık edecek kadar değersizleştirilmiştir. Yaşamın iki temel olgusu olan sevgi ve saygı tüketilmiştir. Dostluk ve sadakati yeniden yeşerten PKK nereden başlayacağını çok iyi biliyor.

24 Kasım 2008

Şevbaş Yıldızım

Özgün kampın tadını çıkartıyorum. Özgün toplantımız oldu. Hezîl arkadaşın bu yılki yoğunlaşması hoşuma gitti. Erkenden bir şey söylemek istemiyorum ama sanki içimden ona da sen gibi bakıyorum. Dürüstlüğünden güven, paylaşımından güç alıyorum. Belki de beni ona bu yakınlaştırdı.

Bireysel programımı belirlemedim. Sanırım zamanım çok yoğun geçecek. Diğer kampı düşünüyorum. Zorlanacaklar biliyorum. Savunmalar, kitaplar ve bir sürü yoğunlaşma sağlayacak materyal. Geriye vicdan ile beynin, hayal ile gerçeğin, cesaretle metanetin buluşması kalıyor. Onlar doğru buluşursa, ben senin yanına geleceğim. Seni bahar kadar seviyorum.

Şevbaş yüreğimdeki gecenin Yıldız'ı...

Şehit Kandil Kampı

29 Kasım 2008

Merhaba yüreğimdeki gül

Ay bu gece içimdeki gece kadar büyük. Etrafında yıldızlar dansa durmuş. Yeni kutsal kitap İmralı'dan gerilla diyarına geldi. Artık beyinlerimizdeki güller dikenlerin anlamına ulaşacak. Ay içimdeki gece kadar büyük demiştim. Güneş ise merak ettiğim "Özgürlüğün Sosyolojisi"ndeki umutlarım kadardı. Yani bu gece içim dolu doluydu. 2008'i sakın ve huzurlu uğurluyorum.

Başkanım;

Savunmalarınızda öylesine güzel şeyler anlatmıştınız ki, bu anlatımlar beni bir anda özgürlüğe doğru sürükledi. Yaşam daha bir anlamlı ve güzel geldi. Yoğunlaşmaya yönelik çok çaba harcıyorum. Özellikle sistemin üzerimdeki etkileri ve ahlak olgusu üzerine yoğunlaşarak kendimi sorguladım. Bana göre ahlak insan yüreğinde doğduğu andan itibaren bulunan bir tutam vicdandır. Yani “bir şey anlamaz” diye es geçtiğimiz çocuğun bile bir anlama gücü ve vicdanı vardır. Hayvanlar ağlar mı ya da çiçekler ağlar mı diye kendi kendime soruyorum. Büyüdükçe düzene ayak uydurdukça vicdanımızın etrafı zehirli otlarla doluyormuş da biz fark etmiyormuşuz. İlk çelişkilerim sizi okuduğumda ve zihnim uyandığında gerçekleşmişti. Sizin vicdanınız bizleri de hep doğruya günele yönlendirdi. Sizden önce belki soysuz bir duruşumuz olmadı ama soylu bir duruşumuz da olmadı.

Her şeyden önce ben, bir özgürlük savaşçısı olarak bu kavgada en önce ahlak devrimini yaratmaya çalışacağım. Çözmek anlamın yarısıysa diğer yarısı da uygulamak oluyor. Yalnız bunların yanında kendimde ilke bıraktığım yanlar da var. Çünkü kavramları ezbere bilmek istemiyorum. Ezbere bilmektense, bir cümlemin içinde ne anlam taşıdığını bulmak daha özlüce geliyor bana. Tarihi bilmek güzel bir şey. Ben en çok bu tarih içinde kaybolan kadını arıyorum. Kadın, güzel ve anlamlı bir yaşam yaratmışken neden bir anda tüm acıları peşinden sürükledi? Niye bu kadar ihanet, intihar, ölüm? Yaşam bu kadar anlamlıyken neden ölüm?

Tüm şehitlerimiz haykırarak “anlam” dedi. Tüm soğukluğa rağmen, toprağa sımsıkı sarıldılar. Ana gibi kutsaldı ülke toprakları. Çünkü onda ihanet yoktu. Toprak ahlaklıdır. Ürün verir, sadık kalır ve misafirlerini yalnız bırakmaz. Şimdiye kadar kim onu kötüleme cesaretini buldu kendinde?

Başkanım

Bunlar sadece yazmak istediklerimin başı. Asıl söylemek istediklerim içimde kalıyor. Duygularıma gündüz gözüyle bakmak yerine hep

karanlıkta gecenin mahşerinde baktım. Şimdi ise karanlık geceleri aydınlatan yıldızların aydınlığında duygularıma ulaşmaya çalışacağım.

22 Aralık 2008

Merhaba heval Yıldız

Kış mevsimi bana cennetle cehennem arasında bir çizgi gibi geliyor. Cennet yanı yoğunlaşıp arınmak, cehennem yanı yeraltında baharı beklemek. Bahar üretkendir, doğaya canlılığı sunar. Kış belki baharı doğurur ama bunun yanında doğal afetleri de yaratır.

Dün rüyamda sana sarılmıştım. Doyasıya öpüyordum. “Yine ne oldu?” diye soracaksın. Biliyor musun hevalim, anlam, ahlak, dürüstlük, dostluk, sevgi ve saygı kavramları arasında gidip geliyorum. Bazen Polyanna bazen de Donkişot oluyorum. Kendimi çözerken müthiş heyecan duyuyorum. Ama bu yaşamın içinde en nefret ettiğim yaklaşım oportünist yaklaşımlardır. Şikayetçi, kendisini propaganda üslubu üzerinden yaşatanları bir türlü kabullenemiyorum.

Kızma hemen, sitem ettiğimi biliyorum ama ne yapayım duygularımı paylaşmak istedim. Bana inan ki birçok konu üzerine yoğunlaşıyorum. Zaten bu sefer geçen yıl gibi olmayacağım.

En sıcak duygularımla... Can yoldaş seni çok seviyorum.

27 Aralık 2008

Ahlak üzerine yorum

Ahlaklı olmak için, en başta insan olmak gerekir. İrade, bilinç, onur, gurur, ölçü ve ilke şarttır. Ahlakta zorunluluk bilince çıkmış özgürlüktür. En güzel duygu ve düşünce biçimidir. Emegin ve sevginin yansımasıdır. Ahlak basit bir bağımlılık değil, özgür insanın özgür yaşama dair en derin bağlılığıdır. Önderlik; “kurallar öğretir” der. Öyleyse direniş de bir kuraldır. Toplum kurallarıyla vardır. Zorbalık hiçbir zaman bir maneviyat olamadı. Olamaz da. Huzur ise ahlakın yaşama yansıyan biçimidir. Ahlak

kuralları sağlıklı oturmuş bir toplumda birey de sağlıklı olur. Zihniyet anlamında da gelişkin olur. Ahlaklı toplum tüketici değil üreticidir. Canlıya ve canlılığa karşı saygılıdır. Ahlaklı insanların ufku ve umudu geniş olur. Onlar kendilerini bilgelige adayan insanlardır. İnsan ahlakını denetime alır.

PKK de bir ahlak partisidir. En büyük ahlak özgürlüktür. PKK'de insan ya yeniden doğmalı ya da sistemin kendisinde oluşturduğu kişilik yapılanmasına her zaman şüphe ile bakmalıdır. Kendisinde devrimci bir kişilik yaratmadan militan adayı da olamaz. Militanlık ölçülerini kazanan bireyin dili ve beyni her şeyi gönülden hisseder ve uygular. Ahlak özden, dışarıya yansır. Ahlaklı yaşam PKK'nin yaşam kültürüdür. Ahlakta birey tek başına değildir, herkes vardır. Ahlaklı olmak mütevazı olmayı gerekli kılar. Ahlakın olduğu yerde eşitlik ve adalet vardır. Ahlak bir anlamda yaşama karşı özeleştirmedir. Ahlakta güçlü güçsüz yoktur, hak ve adalet vardır.

29 Aralık 2008

Tarihle yaşamak ahlaklı yaşamaktır

Hayallerimden bile uzak tutmaya kıyamadığım bir insan varsa, şüphesiz sizsiniz. Sizinle yaşamamanın yollarını arıyorum. Elimdeki tek sermayem vicdanımdır. Sizin yolunuzda erdem, aşk ve özgürlük var. Bu yolun binlerce kahramanı, şehidi var. Bu yol, felsefenin ve inancın yoludur. Ben her zaman bu yolda ilerleyeceğim. Adımlarım yavaş olsa da, bazen geri kalsam da, tek başıma ilerlemek zorunda olsam da, topallaya topallaya da gitsem yarına yine de yolumdan dönmeyeceğim. Bu yolun sırrına erenlerle dostluk kurdum. Yüreğini bombayla bütünleştirenlerle yoldaş oldum. Bu yüzden tek sermayem vicdanımdır. Bizi sistemin tüm geriliklerine mahkum etmek isteyenlere boşuna isyan etmedik. Hayatın dolambaçlı ya da şatafatlı yollarındansa, dağ yamaçlarının kutsallığını kendimize helal eyledik. Bu yolu bize siz gösterdiniz. Bir başka alternatif olsa onu da bize gösterirdiniz. Sizin

sayenizde sırtımızdaki çantada ekmek ve su kadar onuru da taşımayı bildik. Özlem kadar umudu da taşıdık. Anlam kavgası verdiğimiz her şeye dokunmak istedik. Düştük, kalktık, engellendik, kimi zaman geriledik ama yine de biz bu yola olan sevdamızdan vazgeçmedik. Yıldız'dan Delîla'ya, Gulbahar'dan Roza'ya, Özgür'den Avereş'e, Kandîl'den Rizgar'a ekilen özgürlük güllerinin yoldaşı olmanın gururunu taşıyoruz. Tarihin hafızası en güçlü hafızadır; canlıdır ve unutmaz. Bu yüzden onu yok sayarak yaşayamaz insan. Tarihle yaşamak ahlaklı yaşamaktır.

01 Ocak 2009

Başkanım

Gecenin bir yarısında aklıma ve yüreğime sığmayan şu sözleri sayfalarımın akıtmak istiyorum. Size olan gönül borcum bu defterde dile geliyor ancak;

Siz duygularla başlayan devrimin yolcusu oldunuz. Çocuklukta filizlenen özgürlük hayallerinin emekçisi; yaşamı roman ve türkü diliyle anlamak isteyen bir dağ delisi oldunuz. Ben de gözyaşları gözlerinin barikatını aşarak gözlerindeki ırmağı selle buluşturan bir ananın isyankar kızı olarak dönüşü olmayan bir yolun, vedasız ayrılıkların onur öğrencisi ve en önemlisi de sizin gibi arkadaşlığı ilkeler savaşıyla kazanan bir Önder'in savaşçısı olmak istiyorum. Bu dünyada bu saydıklarımı anlayıp ölmek kadar güzel ve şerefli bir şey var mı? Çok mutluyum, çok mutluyum. Bu gece İmralı adasının Güneş'i yüreğimdeki davete misafir oldu.

Sizi sevdiğim kadar yaşayacak ve savaşaçağım.

Tüm özlemlerimle ve en derin saygılarımla...

01 Ocak 2009

Baran noktası

Delîla'ya

Biliyor musun seni çok özledim yoldaş.

Ve senin gibi nice dostları...

Bakışların uçurum gibi, dağ çiçekleri gibi. Türkü yürekli canlar senin gözlerinden şelale gibi akarlar. Yine özlerken güç aldığım tüm yoldaşlarımı senin gözlerinde bulurum. Sizler yaşam ve sonsuzluk kadar derin, anlam yüklü militanlardınız. Ben de bu derinliğe ulaşmaya çalışıyorum. Bu derinliğin içerisinde yüreğimi cesur tutmak istiyorum. Arayışları benim gibi olanların tek sermayesi inançlarıdır. Düşmanın göremediği ve yıkamadığı tek kale...

“Bilinmelidir ki, bütün engelleyici çabalara rağmen PKK yürüyecek ve sapasağlam kıyıya varacaktır. Eğer engin fırtınalar içinde azgın dalgalarla boğuşurken PKK gemisinin her an batacağını düşünerek yaşam kaygısına girenler ve can yeleklerine yapışmış olanlar varsa PKK gemisini terk edip giderler. Bunların artık can yeleklerine ihtiyaçları kalmamıştır. Çünkü PKK gemisi zaten kıyıya yaklaşmıştır.”

Önderlik

Merhaba yüreğimdeki gecenin Yıldız'ı

Bir yeni yıla daha girdim. Benim için zamanın değil, düşüncenin yeniliği önemlidir. Ama şuna inanıyorum; ben eski ben değilim, özellikle geçen yılki ben hiç değilim. Kendimi toparladığıma senin de inanmanı istiyorum.

Heval Yıldız;

Belki de bu inancın bir parçasını da sana borçluyum. Ayrıca yaşadığım pratiğe ve şehit Rizgar'a borçluyum. Sizlere vicdan borcum var. Ay ışığında patlayan mermilerden sonra, intikam savaşçısı olacağıma yemin ettim.

Bunun yanı sıra yaşamda daha ciddi ve gözlemci olmayı hedeflerim arasına koydum. Tahammülsüzlüğüm ve isyanım tek başına

yetmiyormuş. Ben güzel olan her şeyi, Şoreş, Arjîn ve Rizgar gibi yoldaşlardan aldım. Yaşayacaklarım ise onların ardından ettiğim yeminlerle bağlantılıdır. Kimse şehitlerin üzerinden rant yapma onursuzluğunu gösteremez. Hele yaşama hiçbir katkısı olmayan emeksiz insanlar bunu hiç yapamaz. Bu konuda çok zorlanıyorum. Herkes kendine göre bir şey öne sürüyor. Yoldaşlık onursal ve manevi değil midir? O zaman bu kadar güzel insan ile yaşadıktan sonra onlara layık yaşamak gerekiyor. Onlar bizim hayallerimiz için savaştılar; şimdi sıra bizde. Sevgi bağlılıktır, erdemdir, onurdur ve şaha yükseliştir.

Şehit Kandil Kampı

02 Ocak 2009

Günlerden alacakaranlık

Başkanım; ben gerçekten size hayranım. Ajanları bile nasıl yola getirdiniz. Ben sizin bu sırrınıza erişebilmeyi o kadar çok istiyorum ki anlatamam. Ne yazık kim dürüst, kim değil onu bile netleştiremiyorum. Bu kadar olup biteni görmeyecek ya da her şeyi hiçleştirecek birisi değilim. Ama kafamın içinde binlerce soruya dönüşen çelişkiler var.

Açık söyleyeyim bugün Hezîl arkadaşı gözlerinden öpmek istedim. Çünkü şuna hep inandım; onda Alevi bilgeliği var. Bazen onunla aynı düşünceleri ve duyguları paylaştığım için rahatlıyorum. İşte devrimci böyle olmalıdır. Şunu da yazmadan geçmek istemiyorum. Ne erkek ne kadın, bir insana karşı güven kayboldu mu, kayboluyor. Çünkü her şey tartışılmaya koyuldu mu anlamı kalmıyor. Sanırım en iyisi her şeyi anlamında bırakmaktır.

05 Ocak 2009

Gerçek, hakikat, ahlak

“Militan kişi nasıl olur?” diye sorduğumuz da kimse cevap vermekte zorlanmıyor. Ama “insan nasıl militan gibi yaşar?” sorusuna cevap

bulmakta, daha doğrusu cevabı doğru yaşamakta zorlanıyoruz. Militanca yaşamak için politize edilmiş duygulardan ve düşüncelerden kendimizi kurtarmalıyız. Militanlık gerçek bir iradeyi gerektirir. Öyleyse gerçek irade nedir?

Potansiyel gerçeklerden yola çıkanlar buna acaba ne cevap verirler. “Benim kabem insandır” özdeyişi acaba ne anlam ifade ediyor? Demek ki gerçek irade insanın kendisinde gizlidir. Ancak bunu açığa çıkmasını isteyen insanlar gerçek iradelerini ortaya koyarlar.

06 Ocak 2009

Sevgili yoldaşım

Yarın doğum günün. Dünyaya gelişini kutluyorum. Eğer dostluğumuzun hatırı hala kalmışsa, bunu hissedeceğini biliyorum. Dostlar unutmaz.

Sana dost demek hoşuma gidiyor. Çünkü biz gerçekten de öyleydik. Şimdi ne durumdasın bilemiyorum. Ama sana güveniyorum. Sistem seni ne kadar daraltmış olsa da eritemeyecek. Buz dağında da yaşasan, yüreğini ısıtacak bir kıvılcımı her zaman bulursun. Uzaklarda da olsan, kendini bana yakınlaştıracak bir tebessümü mutlaka bana gönderiyorsundur. Çünkü ben bunu yüreğimde hep hissediyorum. Demek ki hiçbir mekan ve zaman yoldaşıklara, sevgilere engel değil. Ne garip, eskiden seninle daha fazla diyalog kurardım. Ama epey zaman oldu yazmayalı. Nedenini ben de bilmiyorum.

Belki Erzurum’da olmam da yazmam için bir etki yaratmıştır. Geçmiş günlerimiz bana çok anlamlı geliyor. Yürek bir oldu mu, kavga da, yol da bir olur. Sadece ve sadece yolculuklar ayrı olur. Sorxwin ile aynı yolu seçerken, aynı yolculukları da paylaştık. Yaşadığımız güzel şeyleri de kendimizle getirdik ve ülkenin dört bir yanına serpiştirdik. Bizler bu ülkede halaylar çekerken, umutlar da bize eşlik etti. Unutma dostum; unutmak dosta göre değildir. Özgürlüğe olan sevdamla, omzuna bir

buse konduruyorum. Dostluğun kırmızı güllerini ve doğum günün dolayısıyla sana yürek dolusu sevgiler yolluyorum.

Gülün adıyla ve yaşamın tadıyla kal yoldaş.

12 Ocak 2009

Yıldız'ım

Sensizlik çok erkendi. Dün gece seni, Şehit Gülbahar'ı, Munzur Karayazı'yı, Özgür'ü rüyamda gördüm. Bu rüya bana yön verecektir. Zaten gücümü bu maneviyattan alıyorum. Söz verdim yüreğimi yalnızca sizin gibi insanlar dolduracak. Başkaları hak etmiyor. Bildiğim hakikat yolunda ilerleyeceğimi belirtiyorum. Sonuna kadar da gideceğim.

16 Ocak 2009

“Diz üstünde yaşamaktansa, ayakta ölmek daha iyidir.”

Önder Apo

İyi yürekli insan rolünü oynamak, yalnızca hayata tavır almaktan korkanlara özgü bir şeydir. İnsanın iyi olduğuna inanması, başkalarına karşı çıkmaktan ve haklarını savunmak için savaştan çok daha kolaydır. Kendinden daha güçlü biriyle savaşmak için cesaret toplamaktansa bir hakareti sessizce kabullenmek çok daha kolaydır. Üzerinize atılan taş olduğunda, size isabet etmemiş gibi davranabilirsiniz ama geceleri yalnız kaldığınızda bu korkaklığa hayıflanırsınız.

Ocak 2009

Anlam üzerine

Direnmek, özgürlüğün inkarı olan devletçi sistemin çizdiği yola girmeden, kendine bir yol çizmek, bu çerçevede yürünecek yolu netleştirmektir.

Anlamak da bir direnme biçimidir. Bununda ötesinde bir savaştır. Direnmek öncelikle yabancılaşmayı reddederek temel insanlık gerçeğinde ısrar etmek demektir.

Ocak 2009

Bıro'dan sözler

- *Deşilmeyen yaranın acısı dinmez, biz derin yaraların çocuklarıyız.*
- *Özgürlük gitmek ve görmektir; keşfetmek ve yenilenmektir.*
- *Güzel söz yüreğin baharıdır.*
- *Kılıcın verdiği tüm kararlar kanlıdır.*
- *Duvar nemden, yiğit gamdan yıkılır*
- *Söz hiçbir zaman ne günahsızdır, nede tarafsız; her sözün bir sebebi ve bir vesilesi vardı.*
- *Göz acının kaynağı, acının ocağı, ölümün karanlık kuyusudur.*

Yoğunlaşacağım konular

1. Önderlik ve kadın
2. Kuzey ve savaştaki kadının rolü
3. Siyasi ve askeri açıdan kadın
4. Eğitim ve kadın
5. Örgütsellik, ret ve kabul ölçüsü
6. Duygusallık ve mantık
7. Düşünce, eylem ve pratik sonuç
8. Üslup, hitabet ve yoldaşlık
9. Militan ve gündem
10. Özgün ve özgür irade olmak
11. Yaşama katılım ilkeleri
12. Özeleştiri nasıl verilir
13. Özgür kadın zekası
14. Hayallerim ve gerçeklerim

*Kadın özgürlük ölçülerine göre yaşıyor muyum?

Güneş’e özlem

Bir cemre düştü aklımın kışında yüreğimin ortasına. Bir ben oldum, bir de olması gereken ben. Düşünülmesi gereken o kadar çok şey varken bazen nelerle uğraşıyoruz. Zaman nasıl da boş şeylerin işgali altında kalıyor. Her mevsim bahar, her mevsim umut anlamına geliyor ama biz bunun farkında değiliz. Her mevsimi kara kışa döndürüyor, genç ömürleri yanlış yönlendiriyoruz.

Güneş “aydınlık” diyor, biz gündüz mum ışığında dolaşıyoruz. Güneş “eğitim” diyor, biz ezbere yaşamda diretiyoruz. Öyleyse hepimiz varolan ve dayatılan yozlaşmaya ya da marjinalleşmeye tabi olmuyor muyuz? Kendimizi koruduğumuzu iddia etsek de, çok iyi biliyoruz ki hepimiz az biraz sistemin asimilasyon politikasından nasip almışız. Bunu hepimiz çok iyi görebiliyoruz. Öyleyse bize kalan; doğru anlamak, güzel düşünmek ve en iyi şekilde uygulamaktır. Bana göre kulak yüreğin kapısı, göz kapının anahtarıdır. Erdem ve ahlak bu kapının ardındaki yürek aydınlığıdır. Gerçek bilgelik cesur olmaktır. Moral ise bu yolda emin adımlarla ilerleyebilmektir.

Güneş’im; bana ağır gelen bu beklemler yüreğimi tehdit ediyor. Körün aydınlığa olan hasretine benziyor. Bu hasreti ancak baharla aşabilirim.

25 Ekim 2009

“Umut zaferden daha değerlidir”

Önder Apo

Merhaba

Sonbaharın son günleri, sessiz ve sakin geçiyor. Bir yandan içimdeki heyecan diğer yandan merak ve kaygılar bir terazinin ölçüsünde inip kalkıyor. Gerçekten bir kış daha. Gönüllü bir yer altı hapishanesi gibi

geliyor bana. Kış kampında yoğunlaşıyor olmak güzel ama güneşli günlere hasret kalmak çok zor. Artık özlemim yüreğimin kıyılarına tokat atarcasına çarpıyor. Akşamları gözüm yanan gaz lambasına takılıyor, gündüzleri ise oyalanacak bir şeyler buluyorum. Bu aralar kitap okumaya da başladım. Şimdi ise Kadın Özgürlük Hareketi üzerine arkadaşların yazdığı kitabı okuyorum. Mangamızda Rojên adında bir arkadaş var; zorlanıyor. Onu çok iyi anlıyorum. Hoş ve mütevazı olduğu kadar çok duygusal bir arkadaş.

Aslında yazmak istiyorum. Bunlar belki vesile olur diye yazıyorum. Önderliğin savunması yani “Özgürlüğün Sosyolojisi” elimizde, şu an bu savunma üzerinde yoğunlaşıyorum. Çok mutluyum. Geçen yıl kış eğitimi benim için oldukça zorlu geçti. Bu yıl eğitim nasıl geçer, hiç bilmiyorum.

17 Kasım 2009

Erzurum’a ağıt

(29 cana türkü)

Sana gelmek ve ulaşmak istemenin tutkusu muydu yüreğimi bu kadar sağlam tutan. Taş kesildi yine kalem. Susuyor yine kelimeler. Tarihinde o kadar sıcak savaşlar yaşadın. Ab-ı hayat suyunu içer gibi veda ediyor göçüp gidenler. Seni seher yeli gibi, seni bahar seli gibi çekiyorum içime. Verilen bedeller seni daha bir kutsallaştırıyor.

Oy Erzurum, oy memleketim!

Her mevsim bir yangın yeri gibi şimdi. Ama gidenler dört mevsim bizimle yaşamaya devam ederler. Zap’tan Bingöl’e ter dökenler, genç ömürlerini sana siper edenler, gülüşleriyle günü aydınlatanlar, şimdi toprağında yatıyorlar.

Bingöl’de başladı turnaların semahı. Döne döne şahin gibi göklere yükseldiler. Mevlana gibi erdemin sırrına vardılar. Gökyüzünden nur

gibi serpildiler. Sloganın gibi asiydi duruşları. Kale gibi dimdikti onurlu başları. Belki gittiler teker teker ama yürekleri biner biner çoğaldı.

Avareş yoldaş, dostluğun rütbesini Pir Sultan'dan almıştı. Taşları gül, her bir yoldaşının yüreğini kendisine can eylemişti. Yemyeşil gözleriyle kavganın ortasında bahar gibiydi. Şehit Şiyar'ın ardından giden Che'ydi, Star'ın piriydi, Sülbüs'ün dostu.

Rizgar, Avareş'i eteğinden el öperek selamladı. Kabe'nin yolu gönül yoluydu. Ya Kandîl'e ne demeli, iki sadık dostuyla karıştı semaha. Omzundan öperek selamladı pirini. Onlar dostlar kervanın onur üyesi oldular. Bingöl'ün bir ucundan diğer ucuna dönüyordu turnaların semahı. İzleyenler bu sevda seline, sazın diline, pirin rengine kapılıyordu. Ardından Kawa ve Egid, sonrasında Munzur ve Akif cenge renk katarak daha da gürleştirdiler kavganın ateşini. Yedisu, yedi kere güneş olup aydınlattı her yanı.

Erzurum'da yiğitlerin semahı vardı.

Ya Kahraman'ın ölümsüz yoldaşlarıyla aldığı karara ne demeli? Gençliğin görkemi ve asaletiyle özgür, olgun duruşuyla olgunlaşmayan çocuk yüzlü Sefqan, berrak bir su gibi kaynaklara sığmadan coşan Munzur... Söyleyin onları hangi cümleler daha iyi anlatır? Yangın olur kelimeler dokunamazsın. Saplanır bir ok gibi duygular yüreğine, çıkaramazsın. Acının son bir tebessümü olur derler. Direnişin sonu zafer olur elbet. Bahtiyar ve Cotkar semahın son yolcularıydı. Erenlerin dergahına konan son şahindi onlar.

Şimdi geriye anılar ve anlar kaldı. Tüm çıplaklığıyla yaşananlar kaldı. Erzurum artık dostların, özge canların dergahı olmuş. Cesurlar ve doğru olanlar giriyor buraya. Yaşamdaki tüm eğriler Güneş'in ışığında yanıyor, kavrulup yok oluyor. Şimdi bu mekanlar yalnızca doğruluğun savaşını verenlere kalıyor.

13 Kasım 2009

Sarılmak sıkıca yarınlara

Evet, tutunmadan karamsarlıklara, aldırış etmeden başıboş gezen sözlere, yaşama sarılmalıyız. Çözümlemeli dünü, bugüne takılmadan. Bizi boşluğa yönlendiren anlayışlar tekrar ettikçe mesafe kat etmek daha zor oluyor. En iyisi, doğruyu bir an önce kavramak ve ona göre yaşamaktır.

Yarınlar ve yarınlar...

Yarınlara umutla bağlanmalıyız. İnançla örülen umut ipliğine sıkıca sarılmalıyız.

19 Kasım 2009

Heval Rizgar'a

Tüm yaşananlar bir anda yitip gitti avuçlarımızın içinden. Yaşanan maneviyata dair ne varsa belleğimde canlı kaldı. Şimdi bana o günleri anarak, yaşatmak kaldı.

Hevalim; özledim eski olup yeni kalmayı başaran tüm güzellikleri. Acı gibi zehir hasretlikleri yaşadım. Ama asla sizleri unutmadım. Unutmanın gafletini hiç yaşamadım.

Güzel yoldaşım; ben ne zaman sizlerle buluşacağım? Bu kahrolası sistemi uzaktan bile seyretmek, Güneşimizin esaretini eli kolu bağlı izlemek beni çok utandırıyor. Daha kaç çocuk gözlerini dünyaya yeni açar açmaz kapatmak zorunda kalacak. Kaç anne saçlarının beyazına çocuklarının al mendilini bağlayacak? Daha kaç genç ömrünün baharında yitip gidecek? Bu kanlı sistemin artık son bulması lazım. Artık çocuklar yaşama gülümseyerek bakmalıdır.

Sen yoldaş, yoldaşının intikamını almak için şehit düştün. Ama ben ne senin için ne de Önderliğimiz için bir şey yapamadım. Yaptıklarımın çok çok yetersiz olduğunu biliyorum. Beni affet yoldaşım. Siz olmazsanız, Önderlik olmazsa özgürlük de olmaz. Önderliğimiz bizim

için hava ve su gibi. Yani bizi yaşam kaynağımız. Onsuz yaşam bizlere haramdır.

11 Aralık 2009

Önderim

Yaşanılan her şeye rağmen yıldız sabrında, sabrın baharında dilek tuttum. Yüreğimi İmralı'ya, yüzümü her sabah rojbaş ile birlikte moral aldığım resminize döndüm. Öyle yapmasam yaşayamam. Umutlarım böyle güç topluyor. Yüreğim 21.yüzyılın buzulunda ancak bu resimle ısınıp can buluyor. Dört bir tarafı çaresizliğe bürünmüş bu dünyanın içinde ancak yüzümüz sizden yana dönebiliriz. Ey özgürlüğün ve umudun tanrısı; insana yaşamı ölüm kılan bu sistemin yıkılması an meselesidir. Yeter ki tüm insanlık yüzünü aydınlığa dönsün.

Sizi çok özlüyorum.

Aralık 2009

İsteklerim

Dışarı çıkıp, çıplak ayakla toprağa basmak istiyorum. Ay ışığına ve dağların doruklarına bakmak istiyorum. Üşüyecek tek şey bedenim olacak biliyorum. Ama dışarıda yaşayacağım güzellikler ruhumu ve yüreğimi ısıtacak, bundan eminim. O yüzden sonbahar çılgınlığında, cesaretin çıplaklığında, asiliğin zirvelerinde dolaşmak istiyorum. Dışarıda sonbahar içeride kış. Benim yüreğimde ise baharın ve yazın tahrik eden özlemi var. Artık yüzümü güneşe dönmek istiyorum.

O sıcaklığa sarılıp usul usul, süzüle süzüle toprağa karışıp sonra bir çiçeğe dönüşmek istiyorum. İşten benim cesaretimin kaynağı bu güzelliklerdir. Dost baharı, cennet yazı. Biliyorum ki Newroz yürekli olan tüm yoldaşlarda bu sevdâ var.

Aralık 2009

Önderim

Siz özgür günlerin aydınlığı, insanlığın umut ışığıdır. Siz anlamsınız. Sizi anlamakta çok geç kaldığının farkındayım. Bir yandan sizi anlamaya çalıştım ama diğer yandan kendimi uyguladım. Sizi anlamaya başlayınca da zamanın çok gerisinde kaldığının farkına vardım. Şimdi hakikati anlamaya çalışıyorum. Tabii bu kolay değil, zorlukları var elbette. Hakikat yolunda attığım her adımda yüreğimin üstünden bir ağırlığın kalktığını hissediyorum. Sizden af dilemiyorum. Henüz sizden af dileyen bir düzeye geldiğimi de düşünmüyorum. Bundan sonra sizin gibi bir hakikat savaççısının yolunda, durmadan, dinlenmeden ilerleyeceğim. Şimdiye kadar bütün arkadaşlarımızı gözden geçiriyorum da fedakarlıkların haddi hesabı yok. Özellikle de şehitlerimizin emeği ve davaya kattıkları değerler asla ölçülemez. Onların bizlere bıraktığı mirası, canımız pahasına koruyacağız.

“Bilmenin tek gerekçesi anlamaktır” dediniz. Sizi biliyorduk ama anlamakta hep yetersiz kaldık. Sevdik ama niye sevdiğimizi bilmiyorduk. Çünkü hep sizin yarattığınız değerlerle ilerlemeye çalıştık. Biz yeni değerler katmadık. Bunlar aslında geleceği düşünmememizden kaynaklanıyor. Değil yarını bugünü bile ölümle bekliyoruz. Gerçek yaşamın bedeli anlamlı bir ölümdür ama yaşarken de yaşama anlama katmasını bileceksin. Bir fedai olmayı hep istedim ama yaşamda fedai olmanın gereklerini yerine getirmede hep yetersiz kaldım.

Aralık 2009

Önderim

Benim dünyamda güneş batmaz. Umudum kuş cıvıltılarında gizlidir. O çok sevdiğim dağlarda doğar güneşim. Doğa aslında gülmenin bir adıdır. Dağlarda güne başlamak gibisi yoktur. Sığmaz yürek göğsümün kafesine, göğsümden uçar gider yüreğim. Bin yılların çılgınlığı kopar içimde. Kapıları yoktur ki kapansın yollar. Ucu bucağı yoktur bu dağların. İşte o zaman

Mezopotamya Güneş'ini selamlarsın. Gönlün dingin bir suyun parlaklığıyla, bir kuşun kıpırdanışıyla kanat çırparsın zamana. Sizi özledikçe güneş daha bir canlı doğuyor içime... ,

16 Aralık 2009

Doğa konuşsaydı ne derdi?

Hayatın çıkmazındayım, çıkmaz sokaklar dünyasında. Yalancı ve kurnaz erkeğin pazarındayım, yarınım satılmakta. Bakamıyorum geleceğe, geçmişime sevdalıyken. Özüme dönmek istiyorum. Tanrıçalar zamanına. Anlama erdemliliğine ulaşmıştım tanrıçalarımın gözlerinde, özgürlük sunardım bereketimle. Onların gülüşü benim ruhumdu. Ruhsuzların dünyasında onlardan ayrı kaldım.

Güneşimi aldılar, özgürlüğümü pazarladılar, kadını, ana tanrıçayı susturdular. Hepsini kendimizi, kadın olmanın güzelliğini unutmamız için yaptılar. Susmadı hiçbir şey, sessiz çığlıklar gökyüzünden mermi gibi yağıyor kulaklarıma. Oysa zalimler kendilerinden başka kimseyi dinlemediler, kulaklarını tüm çığlıklara kapattılar.

Gün gelecek devran dönecek, kadınlar yine yaşamın merkezinde olacaklar. Canı canandan ayırmayacaklar. Her yanı cennetin güzelliği saracak. Bütün günlere kutsallık atfedilecek. İnsanlar yine huzurlu bir şekilde topraklarında yaşamı yaratacaklar. Doğa ana yine türkülerini söyleyecek çocuklarına. Türküleriyle yaşama can katacak, insana huzur dağıtacak.

17 Aralık 2009

Ey zaman!

Yorulmadın değil mi zaman? Ben yorulдум. İçimde konuşmaktan, pratikte uygulayamamaktan, egemen zihniyeti dinlemekten yorulдум. Sen hiçbir zaman yorulmadın, gelip geçmekten, dönüp durmaktan. Artık çığlıklarım akmalı nehirlerden. Öfkelerim nehrin sularında

yıkanmalı. Tarihi uyandırmalıyım. Destanlar yaratmalıyım ülkemin topraklarında. Coşkun zamanlar yaratmalıyım.

Ey zaman, sen nelere şahitlik ettin. Yaşanılanlar karşısında belki üzüldün, yüreğin acıdı ve belki de yüreğin kanarken kendini her acı karşısında direngen kıldın. Yağmurların sesinde insanların çığlıklarına tanıklık ettin. Evreni yarattın, insanlığa hakikatin yolunu gösterdin. Şimdi rüzgarın sesinde ağıtlarını duyuyorum.

Ey sonsuzluğun diğer adı; beni sen değil tarih yaraladı. Yok edilen tarihim karşısında gözyaşlarım Dicle gibi aktı. Artık toprağıma uğramalısın. Tut ellerimden tutmalısın, aşk ile kainatı dolaşmalıyız. Cihani aleme barış götürmeliyiz. Gel geri, sevdamızı topraklarımıza yeniden ekelim. Kutsal tanrıçalarımızı, insanlığı yok eden zalimlerin elinden kurtaralım. Ben duyguların yolcusu, sen çağların bilgisi gel yeniden başlatalım güzel olan her şeyi.

19 Aralık 2009

Merhaba güncem

Murat suyundan Perî suyuna kadar ne yollar ne dağlar vardır. Ne devranlar değişir, güneş doğup batana kadar. Her patikası insan ruhunu ve bedenini inanılmaz bir huzura davet eder. Şerefettin'in zirvelerinde bulutlarla el ele dolaşırsın. Taş boncuklu bir tespihin imamesi gibi teker teker yuvarlanan ter boncukları parlar yanaklarının kıyısında. Ay ışığının sahnesinde gözler yıldızlarla dans eder. Kirpikler mest olur bu ibadetin karşısında. Anlatmakla bitmez ki bu mekanlar. Bingöl'e çoktan ulaşmıştır yürek. Finale kadar koşan bir maratoncudur o.

Bandozların zirvesinde onu aydınlığa davet eden bir ışık bekler. Temas eder bütün duygular birbiriyle. Bu güzellik karşısında şehrin tüm ışıkları söner. Aydınlık yalnızca yüreklerden bakabilene nasip olur.

Eriyen karlar edalı bir süzülüŖle Perî'ye akar. Perî'nin kıyısında usulca bir çiçek tebessüm eder. Rüzgar o çiçeğin kokusunu ülkemin dört bir yanına savurur. Öyle ki artık koparmaya kıyamazsın.

İçinden bu güzellikler için dizdiğin sözcükler dilinin ucunda sıralanıverir. Yine de bu güzelliğı tarif etmeye sözcükle yetmez.

Aralık 2009

Şehit Şoreş ve Şehit Arjin'e,

İsyen eden yürekleriniz, daha güzel bir dünya yaratmak için yola koyuldu. Gerçekleştirmek için uğruna can verdiğiniz Ütopyalarınız vardı. Yaşam sizinle anlam bularak, ruhu dinlendiren bir müzikte ezgiye dönüştü. Sadece insanlık değil, tüm doğa size olan sadakatini kanıtlamak istedi. Kelebekler sizin için kanat çırpı. Yağmur hüznün damlalarını sizin için yağdırdı. Güneş size olan sevgisinden bir kere daha evreni aydınlattı.

Tüm bunları bilmek düşmana olan öfkemi daha da çoğaltmaktadır. Gün artık kavgaya gebedir. Yarım kalan hayalleriniz zafere ulaşacak.

Aralık 2009

“GülüŖüne bin kurşun sıkısa da ölüm, unutma umuda kurşun sıkılmaz gülüm”

Şehit Botan'a

Seni anlatabilecek o kadar şey var ki. Hakkari dağlarının bereketinin içinden çıkıp gelmişsin. Özün hala o topraklarda yeşeren insanlığını baharını yaşıyordu. Bir de o dağlara gerilla olarak bakmak vardı değil mi? Bir kelebeğin sakın bakışıyla bakar, heyecanıyla havasını içine çekerdin. Belki de yükseklerden izlerken o dağları, kim bilir yüreğine kaç resmi nakşetmiştin. Sen o dağlara yakışırı, yakıştın da. Şimdi yarım kalan hayallerini tamamlamak bana kaldı. Az kaldı hevalim az. Artık Güneş daha çok aydınlatacak yürekleri, yarınlar daha yaşanılacak olacak.

Seninle her mevsim güneşin sofrasına rengarenk çiçek bırakacak, her dilden türküler söyleyeceğiz.

Aralık 2009

Önderim

Yeni yıla sizin görüşme notunuzu okuyarak girdik. Bu benim için çok önemli ve anlamlıydı. Yaşayan ve yaşatmaya gayret gösteren siz, bizler için en büyük değersiniz. Yeni yılda en büyük dileğimiz kuşkusuz sizin ve halkımızın özgürlüğüdür. Bu vesileyle yeni yılınızı tüm içtenliğimle kutluyorum. Özgür ve Newrozlu günlerde sizi bekliyoruz. Bir yıl bitti. Geçen yılda da kayıplarımız oldu. Canımızdan parçalar verdik. Güneş ve ışınları olarak kayıpların artık son bulmasını istiyoruz.

01 Ocak 2010

Önderim

Şu anda subayım. Arkadaşlar son savunmayı okuyor. Yani heyecanla beklediğim Özgürlüğün Sosyolojisi... Her konuya o kadar incelikte yaklaşıyorsunuz ki, insanın heyecan duymaması imkansız gibi. Notsuz, kitapsız, sadece hafızayla bir tarihi yönlendiriyorsunuz. Bütün önderliklerin en güçlüsü ve en özgürsünüz. Çağınıza uygun hatta birkaç çağ ötesini bile yaratan bir öndersiniz. Kadın konusunu dinlerken hem irkiliyor hem de oldukça fazla cesaret alıyorum.

Yani yaşadığımız çağ; kuşkusuz bütün çağların gericiliğini toplamış ve adeta midesi kaldırmadığı için yüzümüze kusmak istiyor. Bu mide bulandırıcı sistem (kapitalizm) artık haddini bilmelidir.

Şimdi bir kitap okuyorum Önderim. Kitabın adı, Musa Dağında Kırk Gün. Ermeni soykırımını anlatan bir kitap. O halkın şahsında tüm ezilen ve sömürülen halkları görüyorum. Özellikle de Kürt halkını görüyorum. Sistemin halk politikası her yerde aynı. Bugünkü Erdoğan ve Gül'ün, o günkü Enver ve Talat paşalardan ne farkı var? Yeniçeri marşı hep aynı

nakaratla çalmaya devam ediyor. İşin acı yanı bu halkların yıkımına, katliamına kendi devletlerinin ayıbına ağlayarak isyan edenler de var. Aradan yüzyıl geçmesine rağmen zihniyet yine aynı. Sürgün vahşet ve soykırım devam etmektedir. Kendine gelmeyen bir ülke ve korkuya peşkeş çekilen bir toplum şu an tam karşımızda durmaktadır. Şu anda bizim halkımızın yarattığı bir fark var tabii. O da PKK'nin yarattığı bilinç ve direniştir. Şimdi halkımız meydanları inletiyor. Dağlarda güvendikleri orduları var.

08 Ocak 2010

Başkanım

Uluslararası komplo ile hedeflenen sizin şahsınızda bir sistemdi. Temeli ahlaki politik toplum olan demokratik sistem hedef alınmıştı. Tecrit ve izolasyon bu sefer açıktan açığa devam ediyor. Süreç yavaş yavaş tahrik eden potansiyel tehlikelere işaret ediyor. Şubat ve Mart ayı bizi yakından ilgilendiriyor. Süreç sizi bize karşı eyleme geçirecek düzeye gelmişse, o zaman eksiklik ve yetmezliklerimiz çok fazladır. Bizler fedailer olarak baharı bekliyoruz. Hatta imkan olsaydı şimdi bile eylem yapmaya hazırız. Artık kaybedecek bir şey yok. Yeter ki sizin yarattığınız ideoloji, felsefe ve özgür zihniyet hep yaşasın. Bunun için şimdi yaşıyoruz. Tarih buna şahittir. Halklar buna şahittir. Lanetlenmiş bu devlet, halkın kininde boğulacak.

“Söz bitti sıra eylemde” diyesim geliyor. Ama sadece içimden diyorum. Çünkü imkanımız zayıf olduğundan, koşullar zorlandığından bunu istediğimiz şekilde yapamıyoruz. Ama her mevsim bahar olsaydı, belki daha güzel şeyler de yapabilirdik. Yine de yapacağız. Sizin bize karşı geliştirdiğiniz eylem sözün bittiğini çoktan gösteriyor. Şu an ancak dışarıdaki gücümüz eylem yapabilir. Şu anda halkın sadece manevi olarak arkasındayız. Bu kahrolası koşullar bir mucize gösterseydi de

erken bahar gelseydi. Belki bazı şeyleri daha erken yapardık. Doğa şu an bize karşı mücadele ediyor, biz de doğaya karşı mücadele içindeyiz.

18 Ocak 2010

Rizgar yoldaşa

Güzel yoldaşım, siz gittikten sonra neler yaşadığımı keşke bilseydin. Sen Yayladere'yi daha yeni tanımıştın. Yayladere'nin güzelliklerini keşfetmeye çabalıyordun. Tüm yaşadıkların Sülbüs ve Star'ın koruması altındaydı. Uzaklardan Karakoçan gözükiyordu. Rozerîn suyunun, bir saç örgüsü gibi sarmaş dolaş dalgalarla kendisini Per'i'ye bırakmasını izlerken, o kısa ama sonsuz sıcak yoldaşlığımızı düşünüyorum. Sen yaşamımıza maneviyat aşıladın. Kendimi sana hep borçlu hissediyorum. Anılarını yaşıyorum. Niye bu kadar sana bağlandım ben de bilmiyorum. Ama ilk pratik, ilk eylem ve daha paylaşamadığımız o kadar çok şey var ki. Seninle sadece son görüştüğümüz günde tartışabildik. Ve tüm yaşadıklarımız o sınırlı zamanda takılı kaldı.

O günden sonra yaşanılanlara dair ne varsa yazılarımla yani günlüğümle paylaştım. Çok yoğunlaştım ve düşündüm. Sen de biliyorsun Patnos'lu delikanlı; asla bağlı olduğum yoldaşlarımı unutmam. Bir daha Kiği'ye o ziyarete gidersem, biliyor musun bir mum yakıp üstüne bırakacağım. Sizinle geçirdiğimiz o günü tekrar yaşamayı o kadar çok isterdim ki. Biliyor musun grupla gelirken, Patnos ovasına geçmeden önce, arkama döndüm, baktım. İşte tam orada seni gördüm...

O kadar güzeldi ki gökyüzü. Masmavi ve kızıldı. Serhat'ta akşam oluyordu. Güneş bir daha doğmak için inadına batıyordu. Bu aslında Güneş'in evrene ibadet biçimiydi. Benim de böyle bir durumum oldu. Geçen yıl bir ara benim de içimde Güneş'im battı ama senin için ve sevdiğim tüm insanlar için yeniden doğdu Güneş'im. Senin hatıranı en iyi şekilde sahip çıkacağıma söz veriyorum.

Ocak 2010

Merhaba heval Yıldız

Şu anda senin gibi elimden tutacak bir dosta çok ama çok ihtiyacım var. Etrafımdakilerle konuşuyorum, tartışıyorum ama bu yetmiyor. Seninle yaşadığım, paylaştığım anları ve zamanları özlüyorum. Evet Cudî'nin güzel kızı, dağ güneşim, esmer yüzlü kız. Söyle ne yapayım? Siz yoldaşlar benim yaşam gerekçem ve sığınağımsınız.

Şu an bir türkü dinliyor ve çok uzaklara gidiyorum. Sevgi, uzaklığın acısını her türküde eriyerek hissetmekmiş. Bağlılık bir mum gibi eridiğini bile bile aydınlık için yanmakmış. Biliyor musun uzun zamandır ıslanmadı kirpiklerim. Aslında bu defterde sitem etmeyecektim ama yapamadım. Genel içerisinde bir sorun yaşandı. Zaten erkek egemen sistemin yaklaşımlarını biliyorsun. Dil tam süreç dili ama pratikte hiç öyle olmuyor. Çelişkiler yaşanır elbet, bu dünyanın sonu değildir. Yaşananlar karşısında karamsar değilim yalnızca kırgınım. Susmak ve tavır almamak daha farklı yaklaşımlara zemin açar.

Ocak 2010

Şehit Mazlum'a

Sevdası toprak kokuyordu. Öylece çekip aldılar bizden. Her şey bir uçurum derinliğinde yaşandı. Senin ardından yanan yüreklerin yangını, düşmanı rüzgarların yardımıyla yakacaktır. Melül bakışına bakıp da doymayan anaların bakışlarındaki öfke öldürecek onları. Sen dağların zirvesindesin. Yani bir kelebek gibi uçurum kenarlarında kanatlanmaktasın. Sen Wan'ın delikanlı yüreği ve cesaretin yoldaşısın. Şimdi bir tohumsun Wan topraklarında. Ve tutkulu bir ağaç olacaksın kök saldıgın ana yurdunda.

22 Ocak 2009

Hakikat davasının evliya savaşıcı Avareş yoldaşı

Gidişinle dağların gerisine gittim. Bu dağların gölgesinde gizlenenlerin utancını seyretmek istedim. Yaşamın görünmezliğinde kayboldu kahkahaların. Çam ağacı gibi yemyeşil gözlerin, kim bilir daha neler anlatabilirdi. İnsanlığa huzur tanımayan ve geleceğin insanlarını kendine mahkum kılmak isteyen faşist bir düşmanımız var. Kahrolası düzenin 21.yy'da yaşattığı cehennemi insanlar daha ne kadar seyredebilecek? Biz utanmayanlar adına da utandık. Bu çağımızın suçu değil, bir avuç kendini bilmez suçu.

Gözlerini neden çam ağaçlarına benzettim biliyor musun? Çünkü umut doluydu, mevsimlere aldırımıyordu. Pir'im sen gideli buralar daha bir yalnız kaldı ama sen hiç unutulmadın. Yayladere hala sizleri arıyor. Seni ve Rizgar yoldaşı. Sensizliğin adı Haziran oldu. Ve ömrün Haziran'da vuruldu. Ama Haziran'ın gücü yetmedi seni bitirmeye. Şimdi ardılların yolunu yol eyler. Evliyaların dünyasında hakikat yolcusu olmak, tüm çağların hakkını vermek anlamına gelir. Sistemin dayattığı yaşamı yaşamaktansa; denizde bir damla, ormanda bir çiçek ve bu Kabe'de bir bekçi olmayı tercih edenlerle yaşamak daha onurludur.

Şimdi gidiyorum ama geriye dönmeyeceğim. Yollar ve dağların aşkına. Güneş'le buluşuncaya dek hep Güneş'in aydınlığında kalın.

22 Ocak 2009

Önderim

Özlemin koyu şerbetinden bugün de bir yudum aldım. Bu şerbeti önce kalbime sonra beynime sızdırdım. Evet, mangamızda o güneş gibi parlayan resminiz var. Gözlerinize baş başa kaldığımda yüreğimde fırtınalar kopuyor, gözlerim adeta buğulanıyor.

Evet Önderim;

Siz evren bakışlı, evren yürekli bir insansınız. Gülüşünüzle dünyaya selam veren bir hilal, bakışlarıyla evreni aydınlatan yürekli bir

insansınız. Gönlümün dinginliğinde savunmalar bir kaynak suyu gibi süzülüyor. Bunun verdiği huzurla, umutla, gönlüm bayram yeri kutsallığını yaşıyor.

Ey Serok;

Artık tüm zamanlar senin yakınında.

...

“Umut zaferden daha değerlidir”

Önder Apo

Savaş bittiği an özgürlük kazanacak

Dünyamızda öldürülen sadece insan değil, yaşaması gereken tüm canlı değerler birer birer öldürülüyor. Doğa, kadın, zihniyet, sanat, ahlak, hemen hemen her şey katliama uğruyor. Öyle ki yıllardır savaşıyor insanlar ne için savaştıklarını bile bilmemektedirler. Bazen kendisi, hiçbir şeyden haberi olmadan öldürülen ya da öldüren bir insan oldu. İktidar şurubunu önce yudum yudum sonra bir dikişte kafaya çektiler. Şimdi de sarhoşlar gibi ayyaş ayyaş dolaşıp ortalığı dağıtıyorlar.

Dogmatik doğu, ruhsuz batı, ne fark ediyor ki? Bu gerçekliğin artık yıkılması gerekiyor. Her halükarda insanlar öldü. Şimdi biz de savaşıyoruz. Eğer Önder Apo’nun ortaya koyduğu Meşru Savunma Stratejisi ve “Bir Halkı Savunma” prensibi olmasaydı biz de çok yanlış yapardık. Ki tarihte Önderliğimizi anlamayanlar ya da anlamak istemeyenler bunu yaptı. Bir halkın ve tarihin kaderini belirliyoruz. Hiç kuşkusuz elimizdeki mekanik alet eğer vicdanla yönlendirilmezse katliama, akılla çalıştırılmazsa kayıplara neden olur. Özellikle bazı şeylerin bilincine vardıkça, yaşananlara ne kadar şaşıyorum. Dünyanın her yerinde kadının, sistemli ve egemenlerin birbirinden haberi varmış gibi sömürülmesi bir vahşete işaret ediyor. Biz içimizde

toplumu iyi değeriendiriyoruz, devleti radikal eleştiriyoruz fakat bizim de yaklaşımımız kendi özgürlüğümüzün önünde engel oluyor.

Şehit Viyan şunu diyordu: “Özgürlüğümüzü örgüt içinde saklamayın. Birey olun, birey olmayı ve irade olmayı başardığınızda örgüt olun.” Yani örgüt militanı olmak için yol ve yöntem gösteriyordu. Ama içimizde hala feodal-gerici zihniyeti körükleyen ve onu yaşatan anlayışlar mevcut. Çünkü kadının gelişmesini devletçi anlayış, aileci yaklaşım ve egemenlik duygusunu yaşayan her birey kim olursa olsun istemez. Her bildiğinin (bilgi, pratik) üzerinden rant yapar. Bu nedenle kendini çözemez. Namus belası bir davanın peşine takılmış gibi sürüklenir gider. Üstünlük psikolojisini ezilmişliğin altında yaşar. Sorunu etrafında arayacak kadar sorumsuzdur. O önce iktidarla tanışır. Emek ona basit gelir. Emek veren akılsızdır onun için. Yani bu gibi sorunların sayısı da bitmez. Tarihin cinsiyetinin erkek olduğunu söylerler. Olsun bakalım. Onlar öyle diyorlar diye öyle olacak değil ya. Benim bildiğim tek bir şey var, o da bu savaş bittiği zaman özgürlük kazanacak yani kadın kazanacak.

Ocak 2010

Başkanım

Bu dünyanın tek bir güneşi var; o da hiç kuşkusuz sizsiniz. Kara Şubat ayına girdik. Bu aydan nefret ediyorum. Bu ay bizim için, Kürt toplumu ve özgürlük için mücadele eden tüm halkları için karanlık bir aydır. Bu ay yaklaştıkça sisteme ve kendime olan öfkem artıyor.

Başkanım;

Affedin beni. Çok sitemkar bir üslup kullandım. Ama ancak sizinle diyalog beni yaşama ve anlamaya bağlıyor. “Sevmek çalışmaktır” dediniz. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Ama içimizde öyle insanlar var ki, onlara yoldaş bile demek istemiyorum. Çünkü sadece sorun yaratıyorlar. Bu yüzden siz moral kaynağım, size ve halkımıza

olan bağılılığımdır benim yaşam gerekçem. Bu gerekçeme sahip çıkacağım. Sizin emanetiniz olan yaşamı korumak için elimden gelen ne varsa yerine getireceğim.

Sizi çok seviyor ve özlüyorum.

6 Şubat 2010

Heval Rizgar

Biliyor musun bugün çok mutlu uyandım. Sen rüyalarımaya geldin. Dudaklarında gülümseme, gözlerinde anlamlı bakışların vardı. Seni çok özlemiştim yoldaş. Çok zorlandığım bir anda geldin rüyama. Geçen yıldan sonra hiç gelmemiştin. Teşekkür ediyorum.

Her gerilik bir karanlıktır devrimciler dünyasında. Bazı insanlar vardır kendi geriliklerinin cehaletinde hem boğulurlar hem de insanları kendi cehennemlerinin buz gibi ateşine çekerler. şehit şahsında (tanıyorsun) bütün tim bunalımda. Kendisi de bunu kaldıramayacak biliyorum. Ama kendisi de otokontrol sağlamadığı için bu hallere düştü. İnan bir haftadır bu azap beni yakıyor. Benden ne istiyor anlamadım. Bana karşı aldığı tepki gerçekten boş ve anlamsız bir tepkidir.

Hava koşulları uygun olsaydı koşup Hezîl arkadaşın yanına giderdim. Kaldı ki bir an hiçbir şeyi kafama takmadım. O fırtınada gitmeyi bile düşündüm. Zîn arkadaş dışarıda olmasaydı, çılgın gibiydim, giderdim. Biliyorum çok duygusalım. Kahretsin bu özelliğim beni her zaman zorladı ve zorlamaya da devam edecek. Ama ne yapayım heval, yemin ederim böyle olmasını istemedim.

Şimdi ne yapacağı bile belli değil. Çünkü onun için de ağırdı. Hevale mine delal, inan ki bütün tim yoğunlaşmasını istedik. İnan ki yardım ettik. Demek ki bir faydası yokmuş. Tekrar tekrar sana minnettarım rüyama geldiğin için. Ruhum biraz olsun gülüşünle canlandı. Geçen yıl

senin adına hayata döndüm. Yine senin için, Önderlik için yaşayacağım.

Şubat 2010

Viyan bir yürek çağrısıdır

Viyan, buz tutan umutların, donduran yüreklerin ısınması için ateşe yönelen bir kelebektir. Ateşin rengini, anlamını, tadını ve heybetini kendi bedeninde cesaretin meşalesi yaptı. Tıpkı sihirli bir değnek gibi tüm yüreklerle değdirdi. Viyan yoldaş, sana dair yazmayı çok istedim ama bir türlü başaramadım. Oysa senden, gerçekleştirdiğin eylemden çok etkilendim. Senin yüzünde tanrıçaları ve melekleri görebiliyorum.

Tanrıçam;

Evet ateşin, güzelliğin, toprağın ve cesaretin tanrıçasısın sen. Seni çok seviyorum. Hep seni anlamaya çalışıyorum, sana dair cümleleri bir araya getirmek istediğim zaman yüreğimin dili duygularımı kilitliyor.

Seni yalnızca dile getirmeyi değil, aynı zamanda yaşatmayı istiyorum. Belki seni yaşamak ve yaşatmak zordur. Ama inan ki şunu samimi söylüyorum; senin yolunda, senin izinde yürüyeceğim. Sevmekse sevmek, kadınlıksa kadınlık, devrimcilikse devrimcilik. Umutlarım yalana alışmayacak. Hayallerim gerçeklerimle olacak. Çok zor ama daha zor olan hissetmek ve anlamaktır.

Kadını ne de güzel ifade ediyorsun. Şehitlerin manevi desteği bizler için çok önemlidir. Tanrıçam; yardımına muhtacız. Hiçbir zaman maneviyatını bizlerden esirgeme. Esmer tanrıçam; dünyadaki tüm güzellikler senin gibi.

07 Şubat 2010

Merhaba sevgili günlüğüm

Sana yazdığım her satırda kendimle buluşuyorum ve senin vesilesiyle sevdiğim insanlarla diyalog kuruyorum. Örgüt bizlere bir talimat göndermiş. Beni oldukça yoğunlaştırdı. Keşke herkesi doğru

anlamda yoğunlaştırsaydı. Bu talimattan sonra kendime ve yanımdakilere pratiğin boy aynasından baktım da, biz kendimizi ne kadar da çok abartıyormuşuz. Her şeyi yok saymadan olayları ele almayı değerlendirmeyi istiyorum. Bazıları kendilerini örgütün yarattığı değerler üzerinden konuşturmaya çalışıyorlar. İnsanlar bu konularda neden bu kadar çok birbirlerine benziyorlar?

Çünkü kendilerini ancak bu değerler üzerinden konuşturabilirler. Çünkü kendilerinin yarattığı bir değer söz konusu değil.

Fuat arkadaş; “devrimciler gerektiğinde yüzleri kızaran varlıklardır” diyor. Yani bir devrimci gerektiğinde utanmasını, yerine göre de utandırmasını bilmelidir. Başkalarının utancını yaşamak çoğu kez örgütümüze düştü. Birey olarak bazen ne kendimizi ne ortamımızı ciddiye alıyoruz. Bu yüzden örgütün çalışmaları sabote oluyor. Aynaya ters bakılıyor, “belki örgüt görmez” deniliyor. Zor kişilikler, zor pratikler ve zor hesaplar. Bunu karşısında da kendine sevdalı, abartılı kişilikler. Oysaki Önderlik diyor ki: “En büyük denetim örgütünüz, vicdanınızdır”

Şubat 2010

Newrozlu günler

Önderim;

Bayram çocuklarının şeker tadındaki gülüşleri, bahar bayramında yeşeren sevgi kokulu çiçekler ve bir kadın yüreğinin mekanında dolaşan özgürlük gibi bugün de yüreğimde doğan Güneş’e sevgimi ve bağlılığımı sunuyorum.

Rojbaş Rêber ê min!

Hava kapalı tıpkı her tarafı ve her yanı felç eden Şubat ayı gibi. Yarın yalandan sevginin yani 14 Şubat’ın yıldönümü. Benim ve benim

gibi yoldaşlarımın sevgilisi ise İmralı'da. Yani asıl darbe yüce sevgimize, sevgi hakikatimize vuruldu.

Başkanım;

Güneş doğduğu günden bu yana nasıl dünyaya ve evrene sadık kalmışsa, hiç şüphesiz Kürt kadını ve halkı da size bağlı kalacak.

Karanlıklar çağında mum olmak yetmiyor. Herkesin Güneş'in birer ışını olması gerekiyor. Zor olan eskiden inançtı. Bugün o da aşıldı. İmandıktan sonra yol almak gerekir.

Siz artık köle olan ya da hep boyun eğen bir halkın değil eskiden beri özgürlüğün isyan ateşini yakmış, patlamaya hazır birer özgürlük volkanları olan özgür bir halkın Önderisiniz. İşte bu yüzden siz güneşsiniz.

Martta yaşamını yitiren kadınların toprakla bütünleşip baharla yeşeren özgürlüğün çiçekleriyiz. Kaynağı dağlardan gelen aşk pınarıyız. Süzüle süzüle, dans ede ede karışıyoruz yeryüzü cennetine. Toprağın cananlarıyız. Bu anlamı bize siz öğrettiniz. Bu sevgiyi siz hissettirdiniz.

Karanlığın ömrü biz direndikçe tükeniyor. Aydınlık sabahların, umut dolu geleceklerin ve sizler olacak özgür yarınlara hasretiyle sizi özlüyor ve seviyorum. Umut zaferine ulaşmıştır. Şimdi özgürlüğün eyleminde sıra.

13 Şubat 2010

Merhaba

Suyun sabrına ve ateşin aklına ihtiyacım var. Bugün subayım. Toprağın şefkatini arzuluyorum. Sabah tüm arkadaşlara rojbaş çektikten hemen sonra çayıma bıraktığım iki karanfil tanesinin kokusuyla yeni bir günü koklamaya hazırlandım. Ve dürbünü alıp, keşfe gittim. Keşif yeri kapı olabilir ama tıpkı cehennem gibi dar ve zorlu. Neyse bu izcileri protesto amaçlı bir espiydi. Yine keşif yaparken Star'ın güzelliği karşısında hayranlığımı gizleyemedim. Star tıpkı mor bir menekşe

narinliğinde bizlere gülümsüyordu. Güneş ilk ışınlarını Star'a sunmuştu. Bu şerefi kabul eden Star, mor menekşe güzelliğinde, parlayan gülüşüyle selamladı güneşi. Manzara tıpkı annesi gördüğünde sevinen çocuklara benziyordu.

Bu güzel manzaraya dağlar da, kuşlar da kıskanarak cevap verdi. Tabii bir kadın gerilla olarak ben de tüm duygularımla onlara selam verdim. Okyanusun ve dağların Mezopotamya güneşine “rojbaş” dedim. Sonra güldüm. Çünkü önce çok üşüyordum ama karşımdaki manzara beni o kadar etkiledi ki, duygularımın sıcaklığı bedenime bir değil bin cemre düşürdü. Demek ki sabrım özlemime baskın çıkıyor ve beni bahara hazırlıyordu. Sonra içimden usulca şehit Delila'nın “dil dixwaza here cenge” şarkısını söyledim. Türkü tadında bir sabahı yaşadım desem hiç yalan olmaz. Star, güneş, kainat, dağlar vs. her şey bir türkünün notaları gibiydi. Dağlar bir saz gibi, güneş mızrap... Akıp duran sular ise bu ritme eşlik eden alkış sesi gibiydi. Karların altındaki toprak ise sanki heyecandan dans ediyordu.

Aşk dolu bir sabaha özgürlüğün duygularıyla uyanmak ne güzelmiş. Özgürlüğün türküsünü evren bestelediği için en duru, berrak ve içten o söylüyordu. Onun aşkı çok farklıydı. Doğada her şey uyumlu ve özgür. Her şey birbirinin amacına, hizmetine bağlı ve inisiyatifli.

Sema'nın sonsuzluğunda dönmeye devam ediyor dünya. Evet, bir kez daha gönlümün dost baharıyla selamlıyorum tüm sevdiklerimi. Bırakın çocuklar gülsün. Onlar yarının sahipleri, bugünün generalleri. Onlar eksin tüm çiçekleri. Gözlerinin parlaklığı, yüreğinin adaleti ve temiz hayallerdeki aşk ile sulasınlar toprağı. İşte Star'ın güzelliği bana bunları yazdırdı.

20 Şubat 2010

“Kadın devrimi gül devrimidir”

Rêber Apo

Merhaba

Bence kadın duygularını her zaman örgütlemeli, düşüncelerini çözümlmelidir. Önce kadın eksenli bir sistem yaratıldı. Bu sistem kurnaz erkek tarafından yerle bir edilince de kadın yaratılan yeni sisteme yani erkek egemen sisteme alet edildi. Ruh ezildi, dimdik duran başı öne düşürüldü. Duyguları bir enkaz yığına döndü. Kendi çılgılığının dinleyeni ve kendi gözyaşının dostu oldu. Yaşamı adil olmayan bir terazide tartıldı. Adalet ile hiçbir ilgisi olmayanlar, kadına adil olmayan bir yaşamı dayattılar. Bunu kabullenmek mümkün mü? Elbette değil. İşte bu yüzden bizler bu dağların doruklarında savaşıyoruz. Kadın eksenli yaşam yeniden kazanana kadar da savaşımaya devam edeceğiz.

Kadın artık bin yılların uykusundan uyandı. Kendisine reva görülen her şeyden silkindi. Gün kavgaya bilenme günüdür. Gün savaş günü, özgürlüğe yakınlaşma günüdür.

Kadın yaşamın anlamı, sevginin sözcüsü, saygının sahibidir. Kadın cennetin her mevsiminde inadına yaşanan bahardır. Biz kadınlar artık şunu diyoruz; asıl ölüm bilip uygulamamak, asıl kölelik bile bile köleliği ruhunda yaşamaktır.

24 Şubat 2010

Merhaba

Anlamak istediğim önemli konulardan biri de eleştiri ve özeleştiri. İnsanın zavallılaştıkça bu silahı hep başkalarına kullanır. Ama bunun kendisini PKK değerlerinden uzaklaştırdığından bihaberdir. Misafir kişilik örgüt değerlerine bir hakarettir. Bunu yapan bir birey geçici mantıkla yaşama bakar. Çünkü örgüt de, Önderlik de şunu söyler: “benden aldığınızı bana geri satmaya çalışıyorsunuz.” Şimdi kendini sorgulama adı altında kof feodal gururlu, köylü kurnazı kişilikler, genellemeci bir üslupla bunu söylerler. Onlara göre onlar gibileri çoktur. Ben ise elimden geldiğince bu kişiliklerden uzak durmaya çalışıyorum.

Şubat 2010

Şehit Munzur Karayazı'ya

Seni anlamayı ve yazmayı çok isterdim. Bunu birçok defa denedim. Ama başaramadım hevale min.

Yaşam senin yüreğinde hep bir eylem havasındaydı. Duruşun sakın, gözlerin parlak ama yüreğin hep asiydi. Bu da etrafının seni tanımasına ve sevmesine yetiyordu. Fedakarlık sende bir ibadet biçimiydi. Erzurum seni uğurlarken ne kadar da hüzünlüyü. Köyünün topraklarında, güneşin ışınları karşıladı seni. Yüzünü rüzgarlar yıkadı. Bedenini suların köpüğü sardı. Sen Yedisu'dan gülümsüyordun, Şerafettin dağlarından el sallıyordun. Ruhun eylem fırtınasının, Ağustos sıcağına bir armağan bırakmıştı.

Seninle aynı toprağın çocuğu olma gururunu yaşarken, bu eyalette ve partide çıkan tasfiyelerin de utancını yaşıyorum. Bu topraklardan iyi olmayanlar da çıkıyor ama senin gibi yiğitler daha çok çıkıyor.

Erzurum gerçekliği beni çok düşündürüyor. Toprağımızın başka güçler tarafından bu kadar çok kullanıldığını ve insanların kendi halkına bu kadar yabacılaştığını gördüğümde çok zorlanıyorum. Asi-avare çete grupları düşmana bile nasıl düşman olunacağını öğretti. Kendi memleketimizin bazı özelliklerini (güzel anlamda) sende duymuştum. Bu eyaletin her taşında bir destan işareti, her toprağın altında bir çiçek saklı. Güneş onlarla, yıldızlar ve ay ışığı onlarıdır. Dağların rüzgarı onlarla sohbet ediyor. Erzurum'un suları bütünleşiyor, bedenlerin yarattığı tohumlara yol alıyorlar.

Mart 2010

Özgür insan Rêber Apo'ya

Her hasret büyük bir acı olarak aksa da yüreğimden İmralı'ya; her umut İmralı'dan yüreğime bahar olarak akacaktır...

Önce kadınca duygularımla size sevgi, saygı ve saygılarımı yolluyor, 8 Mart'ınızı kutluyorum. Artık şunu çok iyi biliyorum, sizi özledikçe size daha çok yaklaşıyorum.

Başkanım;

Bir Kürt kızı olduğum için kendimle gurur ve onur duymayı bana siz öğrettiniz. Çağın en güzel armağanını kendi topraklarımızda tüm zamanlardan çalınmışlıkları geri vererek, bizlere sundunuz. Sizi anlamak ve anlatmak istediğimde heyecanlanıyor, içim içime sığmıyor. Bu baharın ilk görüşme notunu 8 Mart'ta okuduk. Bugün de tüm günlerin bir araya geldiğini hissederek yaşadık. Sizin felsefeniz bahar gibi canlı, yeni ve çok farklıdır.

Sizi anlamadığımda yaprak döküyor düşüncelerim. Yeniden yeşillenmek zaman alıyor. Ama anladığımı hissettiğim zaman yüreğim bahar yeri oluyor. Sizi sevmek güzel olanı yaratmak için çalışmak ve savaşımdır. Bu çabalarım şimdilik küçük çabalar da olsa, zamanla büyüyecektir. Ta ki hedefime ulaşana kadar mücadele etmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Başkanım;

Mart ayının dalgaları vuruyor yüreğimin kıyılarına. Karakoçan'da da halkımızdan elli kişi yaşamını yitirdi. Doğa bile bize sırt çevirmiş. Baharın bu çetin günlerinde zorlukta, soğukta aç insanlar ne yapıyor diye düşündükçe kahroluyorum. Her taraftan Karakoçan'daki halkımıza yardımlar geliyor ama bu yardımlar yetmez. Yine ağıt Karakoçan diyarında yükseliyor. Bugün kaç kadın, kaç çocuk yaşamını yitirdi bilmiyorum.

Mart 2010

Merhaba heval Yıldız

Bugün kulaklarımdan gitmeyen sesinle, gözlerimden silinmeyen hayalinle hep sohbet ettim. O hayaller, bana senin kadar engin olmayı

ve anlama gücünü yakalamayı öğretti. Ben bu öğretilerin öğrencisi olma çabasıyım. Bu kış Erzurum eyaletinde geçirdiğim üçüncü kış oluyor. yaşadığım he zorlanmada yoğunlaşmaya ve sonuç çıkarmaya çalışıyorum. Ayrıca zorlandıkça, yoğunlaştıkça geliştiğimi de fark edebiliyorum. Eğitimimiz de devam ediyor ve kadın tarihi dersini görüyoruz. İlk defa, benim uzun diyebileceğim bir anlatım yapıyorum. Ne yapayım Güney’de hiç eğitim vermiştim. Şimdi zorunluluktan dolayı veriyorum. Tabii bu vesileyle geliştiğimi de itiraf ediyorum. Ama hala eksikliklerim var. Bunu söylemek çok zor ama yaşanan bazı durumlar karşısında idareci oluyorum. Yaşananlar karşısında yaşadığım acıyı içime atıyorum. Bu da davranış ve üslubuma yansıyor.

İşte böyle heval, elimden geldiğince seninle diyalog kurmak istiyorum. Heval Avareş rüyama boşuna gelmiyor. Ciddi ciddi her durumda uyarıcı rolünü oynuyor. Yani manevi destek veriyor. Ama ben zorlanmayana kadar anlamıyorum. Kapitalist sistem, bireylerde teke tek ele alındığında, yarattığı tahribat daha net ortaya çıkarıyor. Çünkü toplumsal cinsiyet hala içimizde bile aşılmamıştır. Elbette özgürlük militanları olarak toplumsal cinsiyetçiliğe karşı çıkıyoruz. Fakat alışkanlıklarımızda ona öylesine bağlıyız ki, atmak şurada kalsın bazı durumlarda savunan kişi konumuna düşüyoruz. Örnek eğitim esnasında erkek yapısından bir arkadaş o kadar eski olmasına rağmen; “uygarlık tarihidir, tekrardır, sadece olumsuzlukları ele almalıyım, bunun bu kadar uzatılmasına gerek yoktur” diyebiliyor.

Şimdi bu durum çözümlemeye tabi tutulsa, eğitimimize yansıyan bu zihniyet, devletçi ve egemen mantık değil midir? Aile kurumunu meşrulaştırma değil midir? Öyledir. İtiraf etmek zor ama öyledir. Bu yaklaşımlar sonuna kadar geleneksel ve klasik yaklaşımlardır. Yani insana hiçbir şey kazandırmayan hatta ortamımıza çok şey kaybettiren yaklaşımlardır. Eğitime kadın arkadaşların katılımı sınırlıdır. Bu da tabii eğitimin rengine yansıyor. Herkesin kendine ait bir tarihi var. İster

istememez erkek egemen zihniyet bizlerin tarihine damgasını vurmuştur. Önemli olan bundan kurtulabilmektir. Ben de bu esas üzerinden eğitimimi vermeye devam edeceğim. Dinlemek ya da dinlememek onların bileceği bir iştir.

19 Mart 2010

Merhaba Başkanım

Yazmadan önce çok yoğunlaşıyorum. Ama kalemi elime alınca çok şey kalemden kaçarcasına saklanıyor. Henüz size layık bir duruşun sahibi olamadım. Duygusal bağlılığım henüz yerinde sayıklıyor. O kadar çaba sarf etmeme rağmen edindiğim teorik bilgiyi pratikleştiremiyorum. Olduğundan fazla bireysel yaklaşımlarım ortaya çıkıyor. Örneğin bazı duruşları eleştiriyorum ama bunun karşısında boş çıkartan yaklaşımlara karşı mücadele yöntemlerim zayıf. Bu da karşıdaki duruşun yetersizliğini ortaya çıkarması gerekirken tam tersine bana dönüyor. Bana dönmesi çok önemli değil, önemli olan bunun altında karşıdakinin yetersizliği kayboluyor. Kadın için örgütlülük çok önemlidir. Bununla güç olması gerekirken, kendi gücünü tersine kullanan ve bununla birlikte kendini zayıflatan duruşlar yaklaşım olarak ortaya çıkıyor. Güç, özgünlük ve örgütlülük yanlış anlaşılıyor.

Bununla yürütülen cins mücadelesi de tabii ki yanlış oluyor. Nasıl zamanında kopuş teorisi anlaşılmadı, yanlış yaklaşımlar kendini bir çizgi olarak örgüt karşına çıkardıysa, bugün de sonsuz boşanma aynı şekilde yanlış anlaşılıyor. Kaba retçi yaklaşımlar karşıtına dönüştürüyor. Bu nedenle zorlayıcı oluyor. Zihniyet değişmiyor. Çünkü vicdan muhasebesi yanlıştır, tek taraflıdır. Her iki tarafta da aynı yaklaşım var. Bu yüzden bunlara cevap olamıyorum. Yaşam duruşumla buna cevap olmak istiyorum.

26 Mart 2010

Merhaba

Şu an çok özlediğim arkadaşlarımın yanındayım. Onları öylesine özlemiştim ki, anlatamam. Görüp de sarılmak, konuşmak bir başka oluyormuş. Burada toplanmak tehlikeli ama demek ki arkadaşların bildiği bir şeyler var. Bir yandan herkesi gördüm diye sevinirken, öte yandan ayrı ayrı duruşlar beni düşündürdü. Bahar heyecanımı bir süreliğine rafa kaldırıyorum. Çünkü örgütsel bazı sorunlar var ve bizi de kapsıyor. Birileri kendini müdahale gücü olarak ilan ediyor. Birileri kişilik zayıflıklarıyla insanları düşündürmeye çalışıyor. Yani dayatılmak istenen örgütsellik adı altında örgütü suiistimaldir.

10 Nisan 2010

Başkanım

Dün gece sizi rüyamda gördüm. Herhalde hayatımda görebileceğim en güzel rüyaydı. Siz rüyamda özgürdünüz. İlk başta bir tim kadın arkadaştık. Sizin İmralı'dan çıkacağınızı radyodan dinliyorduk. Sizi görmesem de sesinizi duymak ve kokunuzu almak için can atarcasına yerimde duramıyordum. Israrım ve önerilerimle size gelmek için yol aldım. Ve ulaştım. Halk meydanlardaydı, her taraf serhıldandaydı. Biz sizi alıp özgürlük dağlarına getiriyorduk. Bu arada size bir şey olmasın diye de gözümü dört açıyorduk. Siz dinlenmek için uzandığınızda, uzandığınız yerde posteriniz vardı. Bu poster oldukça ilgimi çekti. Bir süre sonra heval Cuma sizi götürmek için yanımıza geldi. Bu arada çok mutluydum. Yolda yürürken gökyüzünde yedi yıldız vardı. Bir melek ortalarında dans ediyordu. Herkes sevinç içerisindeydi.

15 Nisan 2010

Başkanım

Çıkmaz bir sokak gibi yollar tutulmuş. Bir şeyler dayatılıyor. Burası Botan'a benzetilmek isteniyor. Sanki herkes bir boşluk yaşıyor. Örgütsel işleyişe teşvik etmek, insanları tahrik edip yıpratmak olarak anlaşılıyorsa

bu doğru değildir. Kimse kendisini haklı çıkarmak için haksız yere bir başkasını eleştiremez. Özeleştiri vermek herkesi suçlamaktan geçmez. Açık açık zihniyet sorunu yaşıyoruz. Kadın yönetimine, genel yönetim olarak bakılmıyor. Kadın oldukları için cinsiyetçi bir yaklaşım sergileniyor. Ortak mücadeleye girilmesi hep engelleniyor. Bu dayatılmaya devam edilirse zıtlasma yaşanacaktır. Bununla pratiğe girmemiz engelleniyor. Ne olursa olsun 2010'da biz başarıya imza atmalıyız. 61. doğum yıldönümünüzde siz; “kadınlar da bu ömrün bir parçasıdır” dediniz. Biz bu ömre ekilen kardelenler olarak yaşayacağız, yaşatacağız ve savunacağız. Bu gücü sizin sevginizden alıyoruz. Kimse kendini konuşturmayacak. Ben sizi ve yoldaşlarımı tanıdıkça kendimi tanıyorum. Size olan özlemim, kır çiçeğinin bahara, toprağın sulara olan özlemi gibidir.

Nisan 2010

Zîlan yoldaşa

Yaşam demek kavgayı beyninde barışı yüreğinde tutmak demektir. Yüreğini beynine, beynini yüreğine taşımaktır. Zîlan beyin ve yürek savaşını vermenin adıdır. Bugün Zîlanca anlamanın, uygulamanın ve yaşamanın zamanıdır.

30 Haziran

Şehit Amed ve Rezan yoldaş

Yıldızlar ısıltıları ile konuşuyordu gecenin matemsi yalnızlığında. Bir avuç umut yeter bizlere. PKK'de inanç ilmi ilmi yürekler dokunmuştur. Yüreklerini inançla dokuyanlar artlarında bir uçurum yalnızlığı bırakarak giderler. Ay ışığı sade bakışlarının, gökkuşağı ise hayallerinin rengindedir. Rüzgar keskinliğinde son sözlerinin yani intikamın fermanını hissedebiliyor insan. Dağların hükümdarları derler onlara. Bizlere bırakırken hayallerini, inandıkları tek şey PKK

maneviyatıydı. Çünkü moral değerlerimiz yaşamımız kadar önemli ve anlamlıdır. Bu nedenledir ki biz hayatın patikalı yollarından yalnız geçmiyoruz. Karanlığın asi ve belirsiz yollarından iyi niyetli ve kararlı göçebe kuşlar gibi geçiyoruz. Kendine ve yanındakine anlam vermeyen ya cahildir ya da haindir. Sabır taşlarıyla döşenmiş bu devrimin yollarında yolcu olmak sabrı sabrederek öğrenmek demektir.

Hangi gül kendi dikeniyiyle yaralanmak ister ki! Hangi kelebek uçmadan ölmek ister? Ya da hangi güç arıyla çiçeğin o tatlı dostluğunu bozmak ister? Kimin gücü bu birlikteliği bozmaya yeter? Kimse bozamaz elbette. PKK'de maneviyat, yoldaşlık böyledir işte. Düşmanın bozmadığı tek şey buydu. Gidenler evliya, kalanlar ise onların ardıllarıydı. Tıpkı Amed ve Rezan yoldaşlar gibi. Hasretleri bir dua gibi hep dilimizde olacak.

Öfkeleri tıpkı gökyüzünde döne döne dolaşan bir şahinin öfkesi gibidir. Amed yoldaş özgürlük hareketi içerisinde eskirken, umudu ve inancı hiçbir zaman eskimedi, tam tersine onu oldukça iradeli kıldı. Arayışları tıpkı öfkesi kadar büyüktü. Onun yüreğinde büyük bir Önderlik sevgisi vardı. O saygıyı yerine getirilmesi gereken söz olarak ele alıyordu. Sözüne sadık çıkan bir evliyaydı. O Avarış arkadaşın ardılıydı. Arkadaşlığın en güzeli gidene sadık kalmak, hayallerini omuzlamaktır. Amed arkadaş bunu en iyi şekilde yerine getiren güzel bir yoldaştı.

Temmuz 2010

Erzurum

Tutuşan duyguların yangınında küle dönüşüyorum. Her zamankinden daha fazla duygusallaştım. Önderlikten bu yıl ikinci selamı aldık. Erzurum bu selamın karşılığını verebilmelidir. Ey Erzurum, seni bizden uzaklaştıran düşmandan ne zaman uzaklaşacaksın? Artık bende Erzurum'un eylem yürekli kızı olmak istiyorum.

09 Temmuz 2010

Temmuz direnişİ

Kuşlara inat büyüdü bizim çiçeklerimiz, yangınlara inat büyüdü bizim ağaçlarımız. 14 Temmuz'un küllerinden büyüdü bizim mücadelemiz. Bu nedenle yarınlar için inancımız daha da büyüdü. İrademiz geçmişin mirasıyla biliniyor, geleceğimiz bu iradenin ışığıyla aydınlanıyor. Karanlık zihniyetlerden sıyrılan aydınlığın çocuklarıyız. Temmuz şehitleri sadece kendi bedenlerini ateşlerde arındırmadılar, aynı zamanda ruhu ve bedeni kimyasalla örtülü, zehirli bir düşmanın da zulmünü erittiler.

17 Temmuz 2010

Bêrîtanca dökölüyor Ekim'in yaprakları

Yaşanan ayaza inat kardelenler bu mevsimi kendilerine bayram eylerler. Bêrîtan yoldaşın deyişiyle "Kürdistan'ın küçük cennetinde" yani Xakûrke'de o gün uçurumlar dile gelir. Dersîm dağlarında türkü söylemek vardır şimdi. Bêrîtan yoldaş, Drama Köprüsü'nü söyler perilerin eşliğinde. Sonra sessizce meleklerin rüyasını anlatırlar.

Bu dağlarda güzelliğe, cesarete ve özgürlüğe dair sırlar dolaşır artık. Şimdi asileşen her Kürt kadını bir Bêrîtan oluyor.

Zîlan mücadele bayrağını devralıyor, bayrağı göklere yükseltiyor. Turnaların semahında, tam ortada bir tanrıça yükseliyor, yükseldikçe Sema oluyor. Ekimin yaprakları uçuşuyor gökyüzünde. Gece gibi karanlık toprağın arasından ay ışığı gibi, kardelenler çıkıyor. Uçurumlar perisi Bêrîtan türküsünü söylerken, Nucan yeşeriyor Beşîrî ovasında. Melekler kadar güzel ve asil Kürt kadını... Şimdi bir yürek bin yürekle çarpıyor. Bu efsaneye bir kadın daha katılıyor. Kendi yangını, sevdasını dağlara nakışlayan bir kadın. Yüreğinde adayı saklayan bir tanrıça daha destan oluyor. Onun bedeninde taşıdığı yürek, soğuk ve kara günlerin karşısında durabilecek cesur bir yürektir. Kendi yüreğinin okyanusunda bir ada kurmuş. Evet, Viyan'dı O. Bir yürek çağrısıydı, yürekleri özgüllüğe çağırır...

Ve gecede parlayan bir Yıldız!

Ay ışığının hemen arkasında sürekli parlayan, bombası yüreğinin yanı başında olan bir Yıldız. Ruhunda direniş fırtınaları kaparken, o ellerinde teslim olmayan kardelenlerin onurunu taşıyordu. Yıldız'ın yumruğunun içine sığan bomba şimdi bir tarih yazıyor. Sorxwin sanki Botan'ın tüm çiçeklerini koklamış gibi onların dilinden anlayan bülbül misali en güzel türküleri söylüyor. Kendi kanıyla suladı bu güzel toprakları. Botan şimdi taşından toprağına kadar Sorxwîn olmuştur.

İşte bu yüce canlar beraber seyre daldılar Güneş'i. Beraber seyre daldılar dağları. Yan yana oturdular ağaçların gölgesinde tıpkı yan yana oturdukları direniş mevsizi gibi.

Şimdi ay yine doğuyor sadık yıldızların güvencesi altında. Ada yine yarının baharından umutlu. Newrozlu günlerin tanrısı hayat veriyor tüm ruhlara.Bêrîtan'ın uçurumlarında özgürlük yeşeriyor. Gözlerimiz o uçurumların uzağında olsa da, Munzur'daki Beselerin yüreğine yakındır yüreğimiz. Ay ne kadar gökyüzünün lacivert gerdanında bir inci gibi parlıyorsa, bu tanrıçalar da yakamoz gibi parlıyor PKK deryasında.

25 Ekim 2010

Şehit Avareş'e

O, çam yeşili gözlerini dağların doruklarında bizlere emanet bıraktı. Şimdi zozanlar daha bir yeşil. Dicle'nin tarihinde bir evliya gibi dolanıyordu. O, ihaneti yaşayanlara öfkeli bakışlarla bakarken, bu davaya sevdalanan yüreklere gülümserdi. "Eee..." diye başlarken sohbetlerine, çağların yargıçlığını üstlenirdi. O, Perî gibi heybetli bir dağdı. Her halkın dilinden konuşan bir kitaptı. Okundukça destan, düşündükçe tarih olan bir insandı. Hep tebessümle parlayan yüzünde sorgulayan mimikleri eksik olmazdı.

Ekim 2010

Merhaba heval Yıldız

Dün gece gökyüzünde hilal doğmuş ve hafiften kar yağmıştı. Birkaç saatlik bu yağışın ardından bazı yüksek yerleri kar tutmuştu. Hilal de tam kar tutan bu yerlerin üzerinde doğmuştu. Her zamanki gibi sadık yıldızları arkasındaydı. İlk defa görmenin sevinci ve güzelliğinin verdiği şaşkınlıkla kendimi onu birkaç dakika izlemekten alıkoyamadım. Havalar soğumasına rağmen kuşlar hala bayram havasında cıvı cıvı ötüyor. Ya giden baharı çağırıyorlar ya da gitmediğini düşünüyorlardır. Yani dağların sonbaharda büründüğü o kadifemsi görüntü şimdi ay ışığında yerini ağaçlarına ak düşmüş bir ihtiyara bırakmış.

Çok erken kampa girdik. Bu yüzden sabırsızız. Hem bu birleşimi değerlendirmek hem de dışarıda olmak istiyoruz. Ama ikisi bir arada olmuyor işte. Erzurum dört ikilimi birden yaşıyor.

07 Aralık 2010

Merhaba güncem

Dışarısı fırtına ve kar. Doğa nasıl da dondurup ve durduruyor insanları. Ve en kötüsü bizi durduğunu bilir. Bu kış eğitimini çok iyi değerlendirmeli ve yoğunlaşmalıyız. Sırat köprüsünde ter dökerek geçen zaman, bekleyene bir asır gibi gelir. Çok şey değişir ama sen yine de bıraktığın yerden başlarsın. Çünkü bıraktıkların seni bekler, değişmemiştir.

Eskinin tekrarını yaşamamak gerekir. Bin bir emekle yorduğun zaman ve yaşama yanlış yaklaştığında hesabını en kabarık fatura ile yine sen ödersin. Bu nedenle insan bazen kış aylarına da (çok uzun olmasa tabii) şükreder.

Kavgalar olsun ama bu kavgaların bir anlamı da olsun. Çelişkiler olsun ama alternatif ve çözüme de umut bırakabilelim. Sevgi olsun ama sevgi kadar saygı da olsun. Akıl olsun ama aklın yanında her daim yüreği de taşıyalım. Yani her olay ve olguda diyalektiğe şans bırakacak kadar mütevazilik bulunsun. Çünkü bizler olaylar karşısında yeteri kadar

anlayışlı ve tahammüllü olmadığımız için sorunların kaynağını da doğru teşhis edemiyoruz. İyi niyetlerimizi yutan içimizdeki kara delik elbette geriliklerimizdir.

22 Aralık 2010

Kış kampına girerken

Yazmayı düşünürken daha çok şey geliyor aklıma. Ama kalemi elime aldığımda, yazacaklarımı unutuyorum. Şu an özgün kamptayız. Manzarası çok güzel olmasına rağmen bizler bundan mahrum kalıyoruz. Çünkü güvenlik tedbirlerine ve kurallarına uymak zorundayız. Şu an bazı arkadaşlar uyuyor bazıları da kitap okuyor. Ben de biraz okuduktan sonra bir yazı arasına ihtiyaç duydum.

Uzun süren yorgun görevlerden sonra şimdi bir nefes alma fırsatını bulduk. Doğa hala kendi sistemine direnircesine sonbaharı yaşıyor. Kışa izin vermek istemiyor. Güneşle beraber ısınıyor, akşam olduğunda ise sert ayazlara karşı ertesi günün güneşiyle yeniden ısınısını toplarlıyor. Neyi sevmiyorsun deseler bunlardan cevaplarımdan bir tanesi kesinlikle kış mevsimi olacaktır. Doğanın kanunlarını ben de biliyorum ama insanın hareketlerini kısıtlayan, engelleyen olan bir güce öfkeleniyorum. Kısa bir süre sonra eğitim göreceğiz. Nasıl geçer bilmiyorum. Konuşmadan, dinlemek istiyorum. Belki bu benim daha çok yoğunlaşmamı sağlar ama konuşmak gerektiğini de biliyorum.

19 Kasım 2010

Başkanım

Eğer gözlerimde bir canlılık belirtisi varsa bu kaynağını size olan inancımdan alır. Bakışlarımdaki anlam derinliği ise size olan sevgimden kaynak almaktadır. Sizi niye bu kadar çok sevdiğimizi çoğu zaman kendi kendime soruyorum. Kendi sorduğum soruya binlerce cevabı sıralıyorum. Özünde ise insanı, onurlu insanı sevmenin yattığını

düşünüyorum. Çünkü siz bizlere onurlu olmayı öğrettiniz. Onurlu olmanın insanı sevilir kıldığını, yaşamı daha fazla hakkettiğini gösterdiniz. Biliyorum, az kaldı. Size kavuşacağımız günler artık hayal değil, aydınlık günler yakın. Yıldızlar aydınlığa halay çeksinler. Yüreğinizin aydınlığı tüm insanlığa yansıyor. Şu an beynim bir yanardağı.

Bugün Güneş'ten evrene davet var. Bilgeler el ele vermiş, semaha dururlar. Herkes tüm dünya biliyor ki, sizin emeğinizle yaratılacak olan gelecekte tüm insanlığa özgürlük var. İşte düşman bundan korkuyor. Bundandır sana olan öfkeleri. Çünkü sen tüm insanlığın onurunu geri verdin, insanlığa özgür yaşamın umutlarını sundun.

Özgürlük artık her şeyden daha yakın...

Kasım 2010

Şevdîn

Evet, Şevdin turumuz bitmiyor. Jeneratörümüz bozuk olduğu için arkadaşların yanına gittik. İyi bir karşılamanın ardından onların hayati bir sorununu öğrendik. Köylüler onları görmüştü. Bu da kampı terk etmeleri anlamına geliyordu. Yoğun tartışmaların ardından bir grup arkadaşın oraya gidip yer değiştirmelerine yardımcı olmaları gerektiği kararına varıldı.

Tabii ben gidenler arasında değilim. Çünkü fiziki (sağlık) sorunlarım çıktı. Bir zamanlar ben herkese yardımcı oluyordum. Sağlık durumumdan kaynaklı bu gücü yitirdiğim için bu durum moralimi de etkiliyor. Sanki artık zorlanıyor ve zorluyorum. Bu durum hoşuma gitmiyor ve arkadaşları daha fazla kendimle uğraştırmak istemiyorum.

Kasım 2010

Partimizin yıldönümünü yaşarken...

Bugün 27 Kasım yani partimiz PKK'nin kuruluş yıldönümü. Arkadaşların yarısı göreve gittiği için bayramımızı biraz sessiz geçirdik.

Ne kadar sessiz olursa olsun, hepimizde bir coşku ve mutluluk hissi yarattı. Sessiz geçmesinin sebebi ise arkadaşların yarısının görevde olmasıydı. Yoksa daha coşkulu bir kutlama yapabilirdik. Sabah rojbaşçıyım. Sabah güneşini selamladıktan sonra keşif yaptım. Tabii unutkanlığın zalimliğine uğrayıp bazı güvenlik tedbirlerini ihmal ettim. Ve bunun üzerinden farklı eleştiriler de aldım. Bazıları bana dokundu. Arkadaşlar eleştirilerinde haklıydılar. Çünkü unutkanlık, dalgınlık ve kendini zamanın sürükleyişine bırakırken bir başka havayı yaşıyordum. Çelişkilerim yoğunlaşmamı da etkiliyor ve bu unutkanlığa neden oluyor. Çelişkilerimi çözemediğim zaman altında kalıp eziliyorum. Bunun mükemmeliyetçi yaklaşımdan kaynaklandığını biliyorum.

Bu kış eğer arkadaşlar yardım ederse kendime bir çizgi belirleyeceğim. Yöntemsiz olduğumu biliyorum ama yaşama karşı asla duyarsız değilim. Ben de arkadaşlara yardım etmek istiyorum. Bir de şunu çok iyi biliyorum; artık kendimde değişimlere gitmem gerekiyor.

27 Kasım 2010

Baharı Özlemek

Dışarıya çıkıp çıplak ayakla, toprağa basmak istiyorum. Ay ışığında yaşamı seyre dalmak, dağların doruğunda yaşamı kucaklamak istiyorum. Biliyorum ki üşüyecek olan tek şey bedenim olacaktır. Ama güzelliği seyre dalmanın insanın ruhunu ve yüreğini ısıttığını biliyorum. Bu yüzden de bu çılgın kış ayında, tüm cesaretimle dışarı çıkmak ve gönlümce dolaşmak istiyorum. Dışarı çok güzel; içimde bahar ve yaz mevsiminin tahrik edici özlemi yer edinmiş. İşte şu anda gönlüm böylesi doludizgin duygular içinde gidip geliyor. Şimdi dışarı çıksam ve sırlıslıkla ıslansam, daha sonra kendimi kızgın güneşin kucasına bıraksam. İçimde buza dönüşen ne varsa, güneşin sıcaklığında erise ve usul usul toprağa karışsa, toprakla bir olup baharın güzelliğinde

çiçeklensem diyorum. Eminim bu duyguları yalnızca ben yaşamıyorum. Çünkü bu duyguları tüm Newroz yürekli yoldaşlar yaşıyor.

01 Aralık 2010

Başkanım

Özgür tapınaklardan saygı ve sevgilerimle Merhaba

Bugün ders olarak eğitimin anlam ve önemi konusunu gördük. Komisyon olan arkadaş birkaç felsefik sözle derse başladı. Bu başlama tarzı anlamlıydı diyebilirim. Ardından tartışmalara geçtik. Amaç dünkü tanrıçalardan olan İhtar'dan bugünkü Zılanlara kadar gelen özgürlük davasına birer militan aday olarak katılmaktı. Ve bunu kayalıklara kök salarak yapıyoruz. Bulunduğumuz yeri inşa edebilmek için çok yorulduk. Ama tarihi anlar yaşadık, yaşıyoruz

Benim bu eğitimde amacım, eğitimi benimseyerek dinlemek, yoğunlaşmak bu yoğunlaşmada kendimi bulmaktır. Kendimi bulduğumda size ulaşabileceğime inanıyorum. Ruhumdaki tapınağın Güneş'i yalnız sizsiniz. Yaşama verdiğim anlam, sizin bana dağların yolunu gösterdiğiniz anda varlık buldu. İstiyorum ki sorgulamalarım, bana yardımcı olsun. Eğer olmuyorsa benim sınırlarımda çıkmasın. Amacımın netliği konusunda kendime sıradan bakmıyorum. Sadece kendimi ifade etme konusunda zorlanıyorum. Çünkü yaşamın yoğun pratiklerinden çıkarmaya çalıştığım dersler bazen bana teneffüs arası gibi geliyor. Önderlik gerçeği karşısında kendimi ele alacak güce ulaşmaya çalışıyorum.

Eğitime fazla katılmayacağımı söylemiştim. Bu yaklaşımım doğal olarak eleştiriye tabi tutuldu. Ama benim haklı olduğum noktalar da vardı. Dinlemeyi tercih ediyorum. Çünkü bir ideolojinin teorisi dile geliyor, pratiği uygulanmıyorsa bu durum ancak lafazanlık olarak tanımlanabilir. Kendi adıma bunu kabul edemem. Ve herkeste böyledir diyemem. Bilgi lafazanlığını sevmiyorum. Kendimle mücadele

edeceğim. Eğitime katılmadığım için etraftan söylenenler bana ağır gelmiyor değil. Ama insanların anlayış düzeylerine bağlıyorum. Benim yapmak istediğim sadece kendimi tanımak ve kendimi abartan insanlara karşı tepki duymadan, yaşanan bu duruma çare bulmaktır. İdareci tarzdan bıktım. Bu nedenle dinleyici olacağım. Sizin yarattığınız çizginin doğru bir militanı olmadığımı farkındayım, bu yüzden de sizden özür diliyorum.

08 Aralık 2010

Hakikat

Yürüdüğüm hakikat yolunda ben hakikati ne kadar temsil ediyorum ya da hakikati ne kadar arıyorum? Politize olmuş maneviyatlar ya da politizeliğe mahkum edilmiş maneviyatlar dünyasında ahlaka ne kadar hizmet ediyorum? Bazen bu konular üzerine yoğunlaşıyorum. İnsanın kendini beğenen tarzlarının dayandığı gerçeklik ne olabilir acaba? Kendini abartma, üstün görme, kendini gündemde tutma, aşırı bireysel hırs vs. iktidar zihniyetini merak ettikçe ve öğrendikçe tiksinti duyuyorum. Kendisini kölelikle ayakta tutan iktidar, her yerde kendisi için köleler bulabiliyor. Yetki, bilgi, tecrübe vs. her şey üzerine rant yapmayı görev sayıyor. Kapitalizmin dayattığı bu zihniyette buluşan kişilikler bu anlayıştan sıyrılmak istemediğinde (niyetini sorgulamıyorum) kendini beğenmişlik havasına kapılır.

Doğal olarak hep öğretmen ya da bilgiçlik havasına takılır. Kendisini ortamın en üstünü olarak görür. O zaman insanlar anlamayı değil yalnızca bilmeyi esas alır. O zaman bilmek “anlama” hizmet etmez. Bu da yürüdüğümüz hakikat yolunda doğru adım atmadığımızı gösterir. O zaman ahlak, vicdan ve zihniyetimiz devrim yapmanın çok çok gerisinde kalır.

20 Aralık 2010

Önderim

Şu an yüreğimin dehlizlerinde hakikatin gezginiyim. Rehberim adanın ışıldayan Güneş'i, pusulam ise vicdanımdır. Aradığım zihniyet aydınlığının ta kendisidir. Aydınlığın ortasında karanlık olmak istemiyorum. Kendimi dirhem dirhem eritmeliyim, ta ki yeni bir ben olana kadar. Yeniden doğuşların zamanında ruhum, bedenim, vicdanım hakikatin bir taşı olana kadar kendimi sizin felsefenizde öğütmeliyim. Öğrenmek özümsemektir. Özümsemek ise anlama hizmet etmektir. Sizin felsefenizde, fikrimle-zikrimle ve eylemimle Apocu bir militan olmak istiyorum. Bu felsefeye inanıyorum ve bu inançta ısrarımı koruyorum. Kendimi yeniden yaratma savaşını verirken ya da bu savaşı vermeyi öğrenirken, dünyayı katleden erkek egemen zihniyetten uzaklaşacak kadın dünyasını tanıyacağım. Elbette bu zihniyete bağımlı değilim ama bu zihniyetle yetiştirildik. Bu zihniyeti ve üzerimizde yarattığı etkiyi yeni yeni çözümleyebiliyoruz. İçim hakikat ile kaynamaya başladığından bu yana, egemen sistemin beynimi buzlaştıran zihniyeti yavaş yavaş eriyor. Kendimi çözümledikçe başkalarının da sorunlarını çözebileceğim. Ama yine de mutlu ve umutluyum. Çünkü yüzümü size dönüyorum ve bunun heyecanını yaşıyorum. Sizin yarattığınız paradigma benim hakikat yolundaki tilsimimdir. Çünkü özgürlüğün tapınağında bir kıvılcım olarak canlanıyorum.

26 Aralık 2010

Savaşan, direnen, özgürleşen ve güzelleşen halkın Önderine

Önderim; sen sevgi ve aşkın gerçek tanımısın. İnsanlığı aydınlatabilmek için hakikat ve özgürlük felsefesini yarattın. Bizler sana ulaşmanın çabası içindeyiz. Seninle buluşmak, konuşmak tartışmaktır özgürlük. Sen özgürlüğün kutlu ve mutlu insanısın. Anlamın tanrısallığına kutsallığına erişmiş kutsal bir Öndersin.

Sensin yegane sevgi!

Tarihin hakikat arayışçılarından bize yadigar bırakılan çağdaş insan. Ana tanrıçanın sadık evladı. Sana gelmek istiyorum. Yeniden insanca ve kadına ait tüm erdemlerle gelmek istiyorum. Elif ile yarım bıraktığın oyunlara katılmak, Amara'nın toprağını kazımak, Balıklı Göl'ün suyu ile toprağı sulamak isterim. Dicle suyunda yüzmek, Cudî'de güneşi karşılamak, Amed surlarında gezinerek tarihi anmak isterim. Munzurlarda Besêlerle, Bêrîtanlarla konuşmak, Erzurum'da sana sadık olan Avareş'i ve arkadaşlarını anlatmak isterim. Bingöl'de Şerafettinlere çıkmak, doğunun rüzgarlarıyla yüzümün serinlemesini, güneşiyle kalbimin ısınmasını isterim.

İşte bunları bana hissettiren yüce insan, güzel Önderim; tüm bu duyguları seninle paylaşmak isterdim.

Ocak 2011

Başkanım

Kendime sevdalanmadan edindiğim örgüt ahlakı ve kültürü ekseninde, sade ve özlü bir yaşamın sahibi olmayı hedefliyorum. Sizinle aramda güçlü ve anlamlı bir birlik kurarak, eskileri kendimde yıkmayı esas alacağım. Ekletik yaşam biçimi ve düşünce tarzıyla bir yere varılamayacağı sizin tarafınızdan netleşmiştir. Ben de kendi kişiliğimde ahlakın bazı kurallarını ihmal ettiğimin farkına vardım. Tabii gerçek anlamıyla ahlaktan söz ediyorum. Eskiden ben de ahlaka namus gözüyle bakıyordum. Zaten bu anlamıyla söylemiyorum. Yoldaşlık, halk, örgüt ve yaşam biçimiyle belirtmek istiyorum. Eskiden estetik ve güzellik anlayışına bakış açım dardı. Şimdi ne kadar bunları anlıyor ve severek dinliyorsam o kadar sizin öğretilerinizin militanı olduğumu düşünüyorum. Eskiden (iki yıl önce) bana platformumda toyluk eleştirisi gelmişti. Bu eleştiri üzerine oldukça yoğunlaştım. Bu yoğunlaşmalar

bende değişimler yarattı. Buna benzer şeyleri yeniden yaşadığım zaman, yine kendime yoğunlaşma fırsatı tanıyorum.

Özgün tapınağın özgün inziva köşelerinde bir şeyler arıyorum. Şüphesiz anlamak kutsal bir iştir, anlamak yolunda ilerlemek daha da kutsaldır. Özgürlük; gitmek, görmek ve keşfetmenin ışığında bir mutluluk olsa gerek. Ve ben biliyorum; bu mutluluk sizsiniz!

07 Ocak 2011

Merhaba Başkanım

Bugün görüşme notunuzu tartıştık. Doğru olmasını arzu ederek, deryada katre misali ben de arkadaşlara görüşme notunuza ilişkin düşüncelerimi sundum ve paylaştım. Ne de olsa anladığımı yansıtmak istiyorum. Siz, kapitalizmin zihniyetini ve sistemini ele alırken “kişiliksizleştirilmiş kişilikler” olarak bireyleri sorguluyorsunuz. Sözümüz pratiğimiz olmuyor bu açıktır. Çünkü pratiğimiz konuştuğumuz ezop dilinin gölgesinde kalıyor. En önemlisi Güneş’i görmüyor.

Ve Güneş’in karşısında kendisinin ne kadar dirençsiz olduğunu da göremiyor. Tıpkı saman alevi misali erken yanıp erken sönüyorlar. Bugün de hoşgörü ve mütevazilik olmadığı için bir polemik yaşandı. Meydan okuma vardı. Oysa ortamımız özgündü. Hem Z. hem de D. arkadaşlar farkında olmasalar da saygısızlık yaptılar. Sonuçta huzur bozuldu, tartışmalar havada uçtu. Ben bu durumu sevimsiz ve uç bir tartışma olarak değerlendiriyorum.

8 Ocak 2011

Önderim

Bugün parti talimatının ekseninde gelişen tartışmalarımızda kişilik çözümlemesi yaptık. Ben de çözümlemesi yapılanlardan biriydim. Ayrıca bir arkadaş da kalkıp soru sormak isterken kendisi sorgulamalık oldu.

Bu arkadaşımız kendini tanımaktan korkuyor. Tanırsa zorlanacak çünkü. Ama tanırsa Zîlan yoldaşa ulaşır. Tanımaz ise gün gelir kendisini bile unuttur. Küçük ve korkulu dünyası ona kalkan olmuştu yıllarca. O bundan kaçtıkça kaçtı. Ağacında tomurcuk vardı ama o kendisini kısırlaştırıyordu. Gerekçeleri kendisine ilaç olmuyordu.

Toprağında zehirli otlar mı vardı?

Yoksa ağacın kendi içinde ki kurtlar mı kemiriyordu gücünü? Ne zayıflatıyordu bu arkadaş?

Bana göre, korkularıyla yaşamaktan cesaretini tanımıyor. Kaygıları ve şüpheleriyle yaşamaktan yaşama kurgusal bakıyor.

Gerekçeler alışkanlık olursa, gerçekler gölgede kalır. Gölge, gerekçe sunanın yüzünü kapatır ki o zaman da güneşi göremez. Güneşin aynasında kendini görmez. Demek ki ağaç (yani bu arkadaş) güneşi görmüyor. Bakmıyor ona. Yaşamın öz suyunu toprağına, bağrına çekip kendini sulamıyor. Rengini doğasının aynasında yansıtmıyor. Kendini kandırmak kendine ayrılmış zamanı katletmektir.

Ada'nın Güneş'ine özlemlerim ve saygılarımla.

9 Ocak 2011

“Devrimimiz sevgiyi yaratma devrimidir.”

Önder Apo

Başkanım

Son gelen görüşme notunda yine Xınıs'a selam gönderdiniz. Buna layık olmak için çok çaba vereceğim. Hissederek beklediğim o selamı “kutsal anlamı olan o selamı” daha çok çalışmamız gerektiği için gönderdiğinizi biliyorum. Hakikatin ve sevginin önderi; sana bundan dolayı binlerce kez minnettarlığımı ve şükranlarımı sunuyorum. Yeni yılın ilk selamını doğduğum topraklarda gerilla olarak almak militanlık ruhumu yüceltiyor.

İnsan aklını yüreğinde, yüreğini ise aklında taşımalıdır. Yüreğinde aklı olmayan hakikatsiz düşünceler taşır ve kendini bulamaz. Aklında yüreğini hissetmeyen çıplak ve donuk duygular taşır. Kapitalizmin çemberinde yaşayan insan ve onun engellerinden sıyrılarak özgürlük dağlarına sığınan her birey bunu kendisine esas almalıdır diye düşünüyorum. Yöntem zenginliği yerine kör, dogmatik bir boyun eğiş kendine ve davasına en büyük haksızlık olur.

Dışarıyı gören göz, gönlünü görmezse kendini unuttur, kendini (gönlünü) gören göz dışarıyı görmezse toplumu ve ait olduğu yeri görmez. Renksiz ve mat olur her şey. Bu tıpkı bir filozofun dediği gibi; “bütün sorunları etrafta ararsan hiçliğe veya bütün sorunları kendinde ararsan intihara gidersin.” Sorun sadece fiziki intihar da değildir. Renksiz, mat ve ak-kara mantıkla yaşamak da, bana göre bir ölümdür. Çünkü mikro evren (insan) gerçekliği makro evrene ters düşer.

Geçenlerde Gülçiya yoldaş ile tartıştım. Benim açımdan olumlu ve verimli bir tartışmaydı. Doğal tartışmalar, kaygı taşımayan rahat sohbetleri de kendisiyle getirir. Karşındaki insanın senin üzerine yoğunlaşıp yoğunlaşmadığını anlarsın. Yani kısacası birbirine karşı duyarlılığın ve sorumluluğun düzeyini anlarsın.

Babalardan başladık sohbete. Çünkü şehit Hemin arkadaşın idamını tartışıyorduk. İran rejiminin vahşeti, hakikat yolcularını nasıl da yutuyordu. Bu durum beni öfkeliendiriyor ve intikam duygusunu yaratıyor. Hemin arkadaşın babasına, oğlunun idam edildiği söyleniyor ve devlet yetkilileri tarafından hakarete uğruyor. Hemin arkadaşın babasının kalbi buna dayanmıyor ve kalp krizi sonucu şehit düşüyor. Evet, bana göre Hemin arkadaşın babası da bir şehittir. Çünkü hakikat için yiğit bir evlat yetiştirmiş, acısına dayanamayarak yaşamını yitirmişti. Bu olaydan, ailemizden ve topluma olan isyanımızdan bahsederken diğer yandan da sistemin bizleri ne kadar marjinalleştirdiğini tartıştık. Bana yönelik eleştirilerini ve gözlemlerini de aktardı. Ona saygı duyuyorum. Çünkü

benim de kendimde gördüğüm ve görmediğim birçok noktayı değerlendirdi. Beraber iki kadın akli ve yüreğiyle bunu çözmeye çalıştı. Sonuç vereceğine ve birçok noktayı açacağıma inanıyorum. Daha sonra yine yazacağım.

15 Ocak 2011

Dört kelebeğin hikayesi gibi...

Kendine dönmek, kendi etrafında dönmek değildir. Ya da kendine şükretmek hiç değildir. Etrafında dönülecek bir gerçek varsa o da şüphesiz PKK Kabe'sidir. Bu Kabe'nin etrafında pervane olmak gerekir. İşte bu nedenle kendi içine yönelmek ve bu ateşi kendi içinde bulup orada hem yanıp hem de erimek lazım. Tıpkı dört kelebeğin hikayesi gibi.

Bir kelebeğin ömrü uçabildiği kadardır. Üç ay boyunca özgürlüğü yansıtmaya şerefini kanatlarına bahşederler. Kanatları rengarenktir ya da neye konuyorlarsa onunla bütünleşen bir renk oluyorlar. Canlılara bulaştıklarında, onları da kendi renklerine katıyorlar. Dünyanın en güzel yaratıklarıdır bu canlılar. Ve bu yüzden de dünyanın, evrenin en güzel çiçeklerini koklaya koklaya yaşıyorlar. Onlar gibi olmak isterdim. Uçabildiğim kadar yaşamak ve sadece güzel olanı koklayıp özümsemek ve renklerimde yansıtmak. Ezel-ebet kaygısı, korkusu yaşamadan sadece özgürlüğe kanat çırpma isterdim. Kelebekler evrene minnettarlıklarını, yaşamın onlara ayrılan anlamını bu güzel duyguları yaşatarak gösterdiler. Bedenleri küçük ama dünyası büyük varlıklar onlar. Onların yüreği kanatları ve akılları renkleridir. Özgürlük dağıtan çiçekçi kelebekler. Doğanın küçük çocukları. Hep özgürlüğe kanat çırpıyor onlar...

16 Ocak 2011

Merhaba Başkanım

Bugün subayım. Görebildiğim ve hissedebildiğim her şeye rojbaş çekiyorum. Bu anlamlı kelimeyle yeniden yeniyi ve yeninin anlamını

bulmak istiyorum. Kadını anlamak ve tanımak zor. Bunun zorluğunu bildiğimiz halde kendimizi anlamaya ihtiyacımız var. Eğer kadınlar olarak kendimizi anlarsak, özgürlüğe daha da yakın oluruz.

Burada yaşananlara da anlam vermek zorluk yaratıyor. Çünkü başarı ve başarısızlığın arasındaki farkı çözmek gerçekten güç gerektiriyor. Sistemin bizlerde yarattığı duygulardan uzak durmamız şart. İktidarın kadını, erkeği ya da bilinçliliği ve saflığı hiç fark etmiyormuş demek. Önemli olan inançtır, vicdani yaklaşımdır.

Önderim;

Siz diyorsunuz ki; “yanlışta ısrar, köle olmakta ısrardır.” Bu kadında yaşadığında kendi cinsini sömürerek erkek egemenlikli sistemin ve zihniyetin ekmeğine yağ sürmek olur ki, bu da sizinle olan mesafeyi açar. Fark edilmiyorsa özgürlük yaşanmıyor, hissedilmiyor demektir.

17 Ocak 2011

Onların gözleri

Bana bir kadın göster gözleri yüreğinde olan. Ve aklı gözlerinin terazisi olan, kirpiklerinde adaletli ölçen bir kadın gösterin. Dağlarda Zilan yoldaşın resmiyle görüyorum. Onda altın sarısına bürünen ve parlayan Güneş'i seyre diyorum. Yangında alev alan sevgiyi Viyan yoldaşın gözlerinde görüyorum. Yıldız yoldaş da Mayıs ayında kaydı yıldızlar kervanına.

Onlar ve onlar gibileri bu tabloyu canlı tutan gerçekler ve doğrunun sahipleridirler.

31 Ocak 2011

İçi hüznü, dışı isyanı yaşayan Menekşe'ye

Bu yazıyı hitap ettiğim arkadaş eminim kendisini tanıyacaktır. Baharda aramızda geçen bir tartışmanın sonunda ona bu şekilde hitap etmiştim.

Şu anda bu arkadaşla aramızda bir mesafe açıldığına inanıyorum. En azından sezgilerimden yola çıkarak bunu söylüyorum. Halbuki o tartışmanın izahını sunmuş, yaşananların gerginliğini yarattığı bir refleks olduğunu söylemiştim. Ama o buna inanmadı galiba. Şimdiki soğuk ve kırılgan yaklaşımlarını buna bağlıyorum. Bu yaklaşım beni ona karşı daha hassas ve kaygılı yaklaşıma götürmektedir. Bu da benimsediğim, doğal bir yaklaşım olmadığı için zorlanıyorum. Ben onun iç zorlanmalarına hep anlam biçmeye çalıştım ama o bunu sanki yanlış anlıyor. Ve çoğu kez onun bana yönelttiği eleştirilere de değer veriyor ve kendi üzerime yoğunlaşıyorum. Bazı eleştirileri ise bana ağır geliyor. Bence insan karşındaki yoldaşından beklentilerini ve umutlarını ona sürekli bir refleks halinde yöneltmez. Bu durumu tek taraflı ele almamaya özen gösteriyorum. Aynı zamanda paylaşımlara ihtiyacı olduğunu da biliyorum ama sanırım örgütsel kaygıları da var. Belki dar ilişki olarak tanımlanır diye kaygı yaşıyordur. Ya da geçmişin zorlanmalarını yaşıyordur. Velhasıl, onunla paylaşmanın zemini olmadığını düşündüğümünden yazmayı tercih ettim.

23 Ocak 2011

Başkanım

Ucuz yorumlar, haddini bilmediği zamanlarda uçaşıyor. Bazı yorumlara karşı kendimi zor tutuyorum. Sizin savunmanızı okuyoruz ve ben bu savunmaları boşa çıkartacak yaklaşımlar içerisine girmek istemiyorum. Bu yüzden çoğu zaman sessizliği yaşıyorum. Bu da bana göre bir tavidir. Çünkü ucuz yorumlarla izah ya da suçlamak insana rahatlık getiriyor. Ben de bunu yaşamak istemiyorum. Böyle yapmak bana çok fazla ahlaki gelmemektedir. Yine lanetli Şubat ayı geliyor. Kara bir tarihin kendini canlı tutan ayı olarak, ben bu ayı yas ile karşılayacağım. Bununla ilgili savunmaları ve komploya ilişkin kitapları okuyarak o lanetli günü karşılayacağım.

Siz meçhule karşı bir hakikat yürüyüşüne başlarken, nelerle, hangi duygularla yola çıktınız? Bazen donduran, bazen yakan bir sistem karşısında bazen bahar, bazen sonbaharı yaşadınız. Sonbaharlarda dökülen yapraklar baharda milyonlaştı. Yaşam serüvene dönüştü, volkan oldu. Tomurcuk misali patladı. Bazen bazı çiçekler soldu, bazıları rüzgara direndi, kimisi kardelen oldu. Kimileri çok savunmasızdılar ve soldular.

Ey meçhulün yılmaz yürüyüşçüsü; bu kara günü, tüm baharlı ve Newrozlu günler adına lanetliyorum...

Ocak 2011

Merhaba Başkanım

Yarın sizin için kendini yakan Viyan yoldaşın şahadet yıldönümü. Bizler ve halk için bu gerçeklik ağır bir gerçekliktir. Ben birey olarak patlayan bu volkanın karşısında, bir meşale olmak ve yılmadan yürümek istiyorum.

Aynı zamanda Bingöl'de katledilen yoldaşlarımızın da şahadet yıldönümüdür. Her biri bir Kürdistan yiğidi, birer devrim abidesidirler. Hele içlerinde biri vardı; Şoreş yoldaş. Öyle akıllı ve yürekliydi ki anlatmak için kelimeler yetmez. Onun duruşu güneşin bir ışını, suyun rengi, çiçeklerin kokusu kadar anlamlıydı. Amacı Bingöl dağlarının yiğidi olmaktı. Kendinde Kürdistan'ın anlamını ve yiğitliğini bütünleştirerek ve somutlaştırarak Bingöl'de, Tayhanların kalesinde bir gençlik abidesi oldu. Onu ne halkımız ne de örgütümüz unutmayacak. Ve onlar Bingöl'de her Şubat ayında, ölümsüzlüğün volkanı gibi patlayacaklar.

1 Şubat 2011

Cesaretin tanrıçası Viyan yoldaş

Volkan yürekli, kelebek ruhlu güzel yoldaşım, dün şahadetinin yıldönümüydü. Kaynayan ve volkan olan yüreğin, patlayan öfken

herkesi kendine getirdi. Ateşin sırrını ararken “özgürlüğünüzü, örgüt içinde saklamayın” diyordun. Onu saklamayan sendin. Sırlarını bulduktan sonra da “YJA Star cesaretin tanrıçasıdır” dedin. Önce gördün, sonra öğrendin ve hakikati keşfettiğin zaman, özgürlük halayını çektin. Özgürlüğün ruhu ateş gibi yakmazsa, bir cıva gibi sürekli harekette olmazsa yarım kalır. Ve sen ateş tanrıçası, bir kelebek titizliğinde kendi yolunda kanatlandın. Bir sanatçı ruhuyla her şeye güzellik kattın. Kendindeki güzelliği onlara nakşettin. Güzelliğinle yaşamımızı renklendirdin. Geriliklere işaret edip; “onlar Ehriman’ın amelleridir” dedin. Ahura Mazda’nın ışığıyla özgürlük ilkelerine işaret ettin. Belki başını bir an bile olsa Önderliğin omzuna koymadın ama onun ebedi yoldaşı oldun. Kendini Önderliğin felsefesinde yeniden yarattın. Önderliğin en güçlü yoldaşlarından bir tanesi oldun. Seninle aynı saflarda, aynı amaç ve davada bütünleşmek bana onur ve gurur vermektedir. Seni ilk gördüğümdeki etkileşim ve son halaydaki görüşüm bir onurun fotoğrafı gibi aklımda kaldı. Seni ilk gördüğümde de özgür ruhunu hissetmiştim. Bunu yüreğime söyledim. Unutmadım o sade duruşunu. Unutmayacağım...

2 Şubat 2011

Bingöl Dallitepe şehitlerine

Erzurum zorun ve acının beraber yoğrulduğu bir özgürlük mekanıdır. Tarihinde ihanetler yaşanmış olsa da, direnişiyle bu ihanetleri hep gölgede bırakmıştır. Murat tepesinden başlayan ve Şerafettin dağlarıyla yükselen, Bandozlarla zirvelerin asaletini onurlandıran bir dağ silsilesidir. Çavreşler de vardır, adı gibi çekici ve gizemli. Perî ise özgürlüğün suya yansıması gibidir. O edalı bir kız gibi salına salına akar. Genç bir kızın saç örgüsü gibi zamanın akışına ayak uydurur. Bazen hırçın, bazen coşkundur. Bazen deli dolu, bazen durgundur. Perî bahar güneşiyle birlikte daha bir güzelleşir. Her güneş

doğuşunda tebessümle gülen bir çocuk gibidir. Sevmez karanlığı Perî, çünkü karanlıkta hile ve pusu vardır. Perî gerillanın dostudur. Perî'yi görüp de ona güzel sözler dzymeyen gerilla yoktur. Ya onun etrafından bir çiçek ya da tebessüm değesinde bir selam alınır. Perî'yi gören her gerilla, kendi özgürlük sevdasından bir damla akıtmıştır onun heybetli akışına. Perî bir özgürlük akışıdır. Erzurum gerillasının serüvene akışıdır. O, Star, Sülbüs ve Tari'nin etrafında bir çeperdir. Perî hep özüne yakışır şekilde akar yıllardır. Anlam buldukça anlam yaratmıştır. Sevgi buldukça, sevdalı olmuştur. Evet, Perî herkesindir. Ne yalnızdır ne de birilerine aittir. Perî geçmiştir ve aynı zamanda gelecektir.

Asmalı bir köprü vardı. Yanı başında yıkık bir köy. Sadece insan yoktur orada. Ama her tarafı insana “gel benimle yaşa” diyecek kadar da harikalar içeriyor. Perî, etrafındaki dağlar ve gerillalar gibi asidir.

Evet, o asmalı köprüden Bingöl Dallitepe şehitleri de geçmişti. Kahraman, Welat, Sîdar, Munzur ve diğerleri... Geçmeyen olduysa da duyduklarıyla şad olmuşturlar. Devrim hayatımızda Perî'nin yeri çok ayrıdır. Dallitepe şehitleri, Perî'nin akışı ile bir olmuşlardır. Perî'nin hükmü sevgidir, özgürlük istemidir. Şerafettin dağlarının asaletiyle, Kox dağlarında doğan güneşin esrarengizliğiyle, can katan ruhuyla Bingöl bir direniş kalesi gibidir. Birçok yiğit yoldaşımız bu dağların çocuklarıdır. Bu topraklarda oynamış, ağlamış ve sevmiştir. Köleliği hazmedememiş, kendilerini özgürlük davasına yatırmışlardır. Dallitepe bu gerçekliği yaşamış ve hissetmiş gerçekliğin adıdır. Dallitepe şehitleri bunu hep aklında ve yüreğinde tutmuştur. Parça parça olsalar da, dirhem dirhem eriseler de, onlar kaybolmaz. Onlar tarihin çocuklarıdır. Özgürlüğü bilen, arayan insan bunun savaşını da verir. Tıpkı Babekler gibi. Mazlumlar, Semalar gibi. Onlar yoldaş, onlar komutandı. Onlar insanlık savaşını vererek yaşayanlardı. Dallitepe bir onurdur. Alnımızdan dökülen ter boncukları gibi emeğin, fedakarlığın simgesidirler.

Dallıtepe’de yiğitler destan yazmıştır. Tam da Bingöl’e yakışırçasına bir destan olmuştur. Ozan kendi komutasında bir efsane yazmıştır. Nasıl bir gerçeklik olduğunu düşünen bir insan, şunu da düşünür; bütünleşen on yürek, nasıl oluyor da tek yürek oluyorlar? Şimdi onlar için söylüyoruz; ölümüne özgürlük, ölüme inat özgürlük...

Şubat 2011

Başkanım

İki haftalık bir ayrılıktan sonra yine sizin görüşme notunuzu dinledik. Her notunuz birbirinden kapsamlı olsa da, bu görüşme notunda epey duygulandım. İçeriği bir destan gibiydi ve bu beni çok etkiledi. Aram Tigram’ın sesinden söz ediyor, “delal delal” parçasının aşk hikayesini dillendiriyorsunuz.

Ve türküler...

Özgürdür türküler; duyguları ve sözleriyle özgürdürler. Sizin de sesiniz güzelmış. Fuat arkadaş bize öyle anlatıyordu. “Delal delal” parçasını bir gün, özgür dağlarda sizden dinleyebilecek miyim acaba?

Şimdi esmer Ortadoğu, halkların baharıyla çiçekleniyor. Kanayan Ortadoğu’ya halklar serhildanlarla cevap oluyor. Ve elleri öpülesi analar yine dışarıdalar. Barış anaları karakış demeden her gün dışarıda, eylemdeler. Onlar barışın kutsal analarıdır.

Kürdistan’ın baharına da az kaldı. İsyanın çiçekleri baharda açacak. Destan devam ediyor başkanım. Siz özgür olduğunuz da biz de özgür yarınlara ulaşacağız.

Newrozlu günlerin baharında buluşacağız.

7 Şubat 2011

Merhaba güncem

İktidarcı zihniyet kendini güçlü kılmaya çalışırken, nasıl küçüldüğünü bilmiyor. Kim bilir belki de fark ettiğinden dolayı bu kadar basit

saldırıları yapıyordur. Bana göre o bir adım atacağına, aksine sıfırdan başlıyor, yani yerinde sayıyor. Negatif bir nicelik, negatif bir nitelik getirir. Bu zihniyet egemen, bastırmacı ve egoisttir. Maalesef benim gözümde anlam kazanmakta zorluk çekecek. Çünkü üstlerine ses çıkartmayan alt gördüklerine de gayri ahlaki yaklaşan bu bireyler gözden de, gönülden de uzaklaşırlar. Oysa onun alt dedikleri, daha sade ve özlü insanlar. Daha ahlaklı yaklaşıyorlar. Ama o bunun farkına varıncaya dek yerinde sayacaktır.

Şubat 2011

Çelişkinin hüznü

Evet heval, seninle bu seferki kırgınlığımız belki uzun zamana yayılır, belki mesafe açar aramızda ama umarım bizi daha da yakınlaştırır ve dostluğumuzu örgütün istediği temelde güçlendirir. Ben can-ı gönülden bu sonucun yaşanmasını isterim. Açık söylemek daha doğrusu yazmak gerekirse, senin son tavrın beni çok etkiledi ve zorladı. Sen bunu belki anlamak ister ya da istemezsin bu sana kalmış. Çünkü benim yön vermem biraz zor. Şunu açık söylemeliyim; bence sen bana karşı önyargılısın. Bakışlarından, yaklaşımlarından ben bunu hissettim. Bu yaklaşımın yoğunlaşmalarımı dağıttı diyebilirim. Bunları seni suçlamak için dile getirmiyorum ama neticede beni inciten durumları dile getirmeliyim. Ben seninle tartışırken ya da paylaşırken böyle yaptım mı? Duygu ve düşüncelerine hem anlam hem de değer verdim. Bundan sonra böyle yaklaşmayacağım anlamında dile getirmiyorum bunu. Yansıtmamam da, içimden sana olan duygularımı güçlendirmenin yolunu hep arayacağım. Kendime bunu hak edip etmediğimi soruyorum. Demek ki duygular incelmış. Bana “hassassın” diyeceksin. Bilemiyorum, hassas olabilirim. Ama çok sevdiğim arkadaşımın bu yaklaşımları görmek canımı sıkıyor. Ben arkadaşlık anlamında hiç değişmedim. Biliyor musun bu terzihaneye sadece arkadaşlar iyi yoğunlaşsın,

daralmasın diye geldim. Onların yüzünde bir tebessüm, bir yeni elbisenin tebessümünü görmek bana bu zorlanmalara katlanma gücü veriyor. Arkadaşlar bu durumu anlıyorlar ya da anlamıyorlar çok sorun değil ama benim anlayışım budur. Bu kadar yanlış anlaşılacağını bilseydim, asla gelmezdim. Evet, hüzün gözlü Menekşe, nedense hep asi tarafına ben denk geliyorum. Ya da senin her söylediğini ciddiye aldığım için zorlanıyorum. Neyse sorun değil. Ben yalnızca Bex Barav zozanlarında beraber yorgunluğu, alın terini ve sevinci paylaştığım arkadaş bakışlarını isterim. Bu eğer gönülden gelmezse zaten gözden de gelmez. “Çok abartıyorsun” diyeceksin, öyle değil. Konuşmak belki daha adil bir sonuç çıkarırdı ama şimdi günlüğümle paylaşmayı daha makul görüyorum.

12 Şubat 2011

Önderim

Bugün o lanet gün. Tüm halk ayakta ve yasta. Yine 17 yaşında, ateş kadar kutsal bir genç kendisini yaktı. Notunda ise; “yanan bedenlerin ışığı 15 Şubat karanlığını aydınlatacaktır” dedi. Evet, ülkemin başkentinde bir yürek daha aydınlık oldu. Tüm sokakları ateş sarmış. Lanet dualarını okuyarak, faşistin yüzüne tükürürcesine haykırıyorlar. Kendi kendime “acaba Mustafa’nın hayalleri neydi?” diye soruyorum. Özgürlük, evet hem halkının hem de Önderliğinin özgürlüğüydü hayali. Elinden tutup halaya katılmak için ateşin etrafında Viyan yoldaşı arıyordu. Müslüm Doğan’ı arıyordu; kendi ruhunu onun ruhuna katmak için. Ateş parçası gençlerimiz analarının yüreklerini dağlayarak gittiler. Ama inanıyorum ki, mirasları ve sözleri analarının yüreğini her daim sağlam tutacak. Bu gençler hakikati ateşte gördüler. Zaten tarihimiz, ateşten bir tarih değil miydi? Ama Şubat ayı bu ateşten tarihin buz tutan ayıdır. Fakat bizlerin yüreğinde yanan ateşi söndüremedi, söndüremeyecektir de. Artık ateş her şeyden daha güçlüdür. Hem

aydınlatan hem de yakandır. Ateş sabır veren, anlam oluşturan her alevlenişte kutsallığı yaratandır. Ateş gürleştikçe bütünleşiyor Kürtler. O yandıkça direniyor. O susarsa tarih de susacak ama o susmadı, susmayacak.

Şubat 2011

Hakikat kazanacak

En güzel kadın yüreğindeki tahta anasını ve ülkesini yerleştirendir. Onun acılarını ve ağrıtlarını hissedendir. Onun özlemlerine özgürlükle bağlı kalmak ve direnişte sahip çıkmak ona sunulan yegane yadigardır. Bunu hisseden güçlüdür, bilinçlidir. Bir çift yürek taşır göğsünün kafesinde.

Doğruluğun hakikati bedeninde, iyilik ve güzellik kanatlarında, mutluluk ve akıl dolu yürüyüşünde halkların baharı yaşanıyor. Ortadoğu'nun anaları, gençleri ve küçük çocukları bugün meydanlarda. Susuz Ortadoğu'ya su taşıyorlar direnişleriyle. Her biri ateş topu misali cemre salıyor toprağa, havaya ve suya.

Bölgenin toprakları canlanıyor. Yağmur gibi gözyaşlarının ardından güneş doğuyor. Ortadoğu insanı inancın niteliğinde umudunun niceliğinde şimdi sonuç almaya başlıyor.

Hakikat ama halkların hakikati kazanacaktır.

Şubat 2011

Tarihin en lanetli gününe

Binlerce kez lanet haykırıyorum. 15 Şubat'ı unutan birey lanetliliği ve lanetli günü unutmuş demektir. Çünkü bu kara gün duygu ve düşüncenin birbirinden uçurumlarla kopuşu demektir. Bu laneti sadece yılda bir anmak asla yeterli değildir. Gerçekleşen uluslararası komplo hem Önderlerin önderini hem de kadını, gençliği, çocukların hayallerini, halkları kısacası insanca yaşamak ve insan özüne uygun yaşam

yaratmak isteyen herkesi hedefledi. Önderliğimiz şahsında geliştirilen bu komplo emeğin, yaşamın katliamıdır. Tüm gülleri kendi dikenlerini kırmaya yöneltiyor. Komplo ikiyüzlülerin, onursuzların, ahlaktan yoksun olanların, ihanetçilerin, utanmazların eseridir.

Şubat 2011

Şehit Mustafa Malçok'un anısına

Dicle'nin kıyısında seninle yandım. Yüzünü Mezopotamya Güneş'ine dönerek, kendini yeniden yarattın. Ulaşmak istediğin masum çocuk hayallerin vardı. Ne mutlu sana ki gençliğinin baharında ülkene bir ışık oldun. Yüreğim yanıyor bu gerçek karşısında. Yüreğimde alevlenen yangına sen de bir ateş parçası olup düştün. Hakikatin ateş tarihine ateşle cevap veren yiğit insan. Sen de son defa surların yakınında yaşam yaratmak için ve insanca yaşayabilmek için o güzel bedenini ateşe verdin. Karanfil kokusunu bıraktın Dicle'nin sularına. Dicle halkı kutsandı bir daha senin ateşinde. Seni yalnız yüreğimde değil, aklımın ve yüreğimin ortağı olan defterimde de yaşatmak istedim. Seni ateş topu haline getiren ve barışa gelmeyen sistemi yok etmeliyiz. Gözün arkada kalmasın genç yoldaş, halklarımızın baharı yakın. Dicle seninle anılacak, şimdi bedenin küllerini ve alevini çoktan her yere ulaştırmıştır. Bizden selam götür Mezopotamya'nın yiğit evlatlarına. Onlarla yaşıyoruz. Onlar gibi yaşama layık olmaya çalışıyoruz.

15 Şubat 2011

PKK

Kürdistan'da PKK muammanın içinde bir muamma gibi çıkmıştır. Bunu varlığı, kimliği açısından dile getirmiyorum tabii. PKK, zorun içinde çıkan bir zorunluluğun ifadesidir. Susuz çöllerde fışkıran bir kaynak misali Kürdistan'da fışkırarak bir çağlayan aktı. Aktıkça coşturdu. Halk içtikçe bu suyu, susuz bedenlerde çiçekler açtı. Devrimciler içtikçe bu

suju, zihinlerde ve yüreklerde yılların küllenmiş ateşinde bir kıvılcım patlaması yaşandı. Kürdistan'ın önder kadroları inanç, irade ve bilinç üzerinden bildikleri doğru yol ile bilmedikleri meçhul yolları yerle bir ederek hakikate yürüdüler.

Bazen pusulasız, kılavuzsuz bazen de tahminlerle yürüdüler bu yolda. Geride düzenin güçlü ve kurnaz adamların bataklığı, ileride ise özgürlük Güneş'i görünüyordu. Güneş'in yolu zor, bu yolu yol eyleyenler dikenlerin üzerinde yalınayak ve bazen de kanayarak yürüdüler. Zaman zaman kardı, kıştı. Onlar ayazlarda birbirlerini inançlarıyla ısıtıyorlardı. Kurmak istedikleri yaşamın hayaliyle işte bu gerçekleri yaşayarak yaktılar tarihin sönmez ateşini. Şimdi o ateş binlerce kıvılcım yarattı. İnsanların gözleri kör değil, boşluğa bakmıyor artık. Artık PKK'nin aydınlığında yol bulan ve ilerleyen yürekler var. Aydınlık günler yakın...

16 Şubat 2011

Aynalı bakışın sahibi Zilan'a

Evet heval Zilan, bu kış yoğunlaşmalarımın baş tacı sen oldun. Gözlerine bakıyordum sürekli. Kendimi o aynalı gözlerde bulabilir miyim diye. Haziran'dan bir haber aldım o gözlerden. Rüyamda seni gördüm. Saçlarının ortasında Güneş'in yansıması o kadar güzeldi ki. O gözler ile bana talimat verdin. Ben o gözlerin verdiği talimatı yerine getirmeye gidiyorum. Özgürlük yolunda adını ve efsaneni tanıdım. Özgürlüğün son durağında ise seninle buluşma iddiam var. Doğduğum yerlerin toprağını da yüzüme sürerek, kanımla çiçeklerini sulayarak, intikamımla borcumu ödeyerek geleceğim. Haziran'la geleceğim belki, belki de daha erken. Ama mutlaka geleceğim.

Senin bakışların beni hiçbir zaman korkutmadı, geriye çekmedi. O rüya beni ürkütmedi, tam tersine oldukça heyecanlandırdı. Sen sadeliğin arayışçısı oldun. Benim de mirasına layık bir eylemin sahibi

olma iddiam var. Kürdistan Önderliğin özgürlüğüne muhtaç, Ortadoğu hareketleniyor ve çiçekleniyor. Bu çiçeklerin rengini Önderliğimiz de görmelidir. Kürdistan halkı görmelidir. Ben de görmeye araç olmalıyım. Erzurum da artık Kürdistan'a ait görülmelidir. Çünkü o Kürdistan'ın bir parçasıdır.

Erzurum, Önderliğin bir yıl içerisinde gönderdiği selamların hiçbirine cevap vermedi. Bir eylem, bir ses, bir renk olmadı. Erzurum eyaleti, Önderliğin gönderdiği selama cevap olmalıdır. Ben bu selama cevap olmaya adayım. Erzurum'a ruh vermek, ayaklandırmak ve utandırmak istiyorum. Nasıl doğduğum topraklarda genç kadın, genç erkek yok? Bu kadar mı asimile oldular? Şehitlerine sahip çıkmayı öğrenmeliler. Onlar da bedelin anlamını ve acısını öğrenmeliler. Onlar da hissetmeliler. Artık faşistler onlardan korkmalıdır. Erzurum bizim olmalıdır. Eylem yapmak istiyorum heval Zîlan. Yeter ki arkadaşlar yol, yöntem gösterebilirler ve destek olsunlar.

Ruhun ve gücünle destek ol heval Zîlan. Konferansımızı eylemimle selamlamak istiyorum. Benimsediğimi pratiğimle göstermek istiyorum. Yüreğim artık kaldırmıyor. Eyalete ve örgüte bir katkı sunmak istiyorum. Başarırsam ne mutlu, başaracağıma inanıyorum. Kara Şubat ayı da bitti. Yarın bahar. Yüreğim sıcak ve heyecanlı, düşüncelerim ve aklım sadece ve sadece Önderliğe özgürlük için atıyor.

Heval Zîlan, sana söz veriyorum; yüreğim bize bıraktığın mirası korumak için atacak. Ben kesinlikle bu iddiadayım. Bombamın pimini özgürlükle nişanlanınca takacağım. Sözleşmem pimi çektiğimde imzalanacak. Yeter ki herkesi buna ikna edeyim.

28 Şubat 2011

Anneme

Öncelikle bir evlat sıcaklığıyla sana merhaba demek istiyorum. Biliyorum dağlara yol almama, seni yalnız bırakışma kızdın. Sonradan

isyanıma verdiğin anlamla kendini teselli ettin. Kavgamı anlamasan da tanıyordun. Ve şunu çok iyi biliyordun, ben seni çok sevdiğim için bu davaya baş koydum. Bir ana belki de kızının gözlerinde en iyi şekilde kendisini görür. Onun gençliğini en güzel baharlarla süslemek ister. Aslında hiçbir ana kızına kıyamaz. Her ne kadar egemen sistemin kurbanı olsa da ve erkek çocuklar doğurmak dayatılsa da, her ana dünyaya bir kız çocuğu getirmek ister. Çünkü kendini ve kaybettiklerini onda arar. İşte anacığım, ben de bu özlemlerin ürünüyüm. Ve amacım sana layık olmak.

Biliyor musun ana, tüm anaların acısı ortaktır. Doğulu ya da batılı olması fark etmiyor. Bu nedenle güzel annem, senin gözyaşlarındaki her damlada bir çiçek açacaktır. Her ah çekişin, bizleri özgüllüğe yakınlaştıran bir soluk olacaktır. Sakın deme “kızım gitti” ve beni unuttu. Şimdi sana bu yazıyı kadın sığınağında, özgürlük tapınağında yazıyorum.

Sana bir anıyı hatırlatmak istiyorum. Hani dedem İstanbul’a gelmişti; işte o zaman sana toprak sevgisini ve özlemini anlatıyordu. Belki o zaman yedi yaşındaydım ama ben yolumu o zaman çizdim. Ve şimdi o günkü hayallerime çok yakınlım. Arayışımın pusulası sen ve dedem oldunuz. Bu yüzden sizlere minnettarım. Sonrasında zaten çelişkilerim sırdaşım olmuştu. Ta ki PKK’ye gelene kadar. Aslında ben senden çok şey öğrendim. Sana vermek istediğim tek bir şey var; o da onurumla elde edeceğim özgürlük. Bunu eylemimle başarmak istiyorum. Başarırsam ağlama, zılgıt çek, halaya dur, ellerine kına yak. Eğer yolun dedemin mezarına düşerse, benim için bir demet kır çiçeği koy. Ve bir de barış anası ol. Sana çok yakışacaktır. Sen gerilla anasıydın.

Rêber Apo kadın ordusunu yarattı ve bu orduyu annesine, annelerimize armağan etti. Ben de tüm utançları kaldırarak sana onurla elde edilen bir özgürlük hediye edeceğim. Erzurum, memleketimiz hep geride kaldı. Önderliğin selamına bir cevap veremedi. Şimdi o cevabı verebilmek için yanıp tutuşuyorum.

Senin dualarına ihtiyacım var. Rüyalarımı, hayallerimi süslememe destek sunmalısın. Sana hep yazmak istiyordum ama bunun fırsatını bir türlü yaratamadım. Son bakışını unutmadım. Sen de hissetmiştin. Bu yüzden engel olamazdın. Özgürlüğü aramak kötü bir şey değil. Aksine bulma çabası göstermemek, bulmamak kötü. Senin gözlerinde gördüğüm özgürlük sancısının kıvılcıkları, benim yüreğimde isyan ateşini alevlendirdi.

Benim fedakar anam;

Ben senin bin bir emekle büyüttüğün bir kız evladı olarak, senin verdiğin emeğe sahip çıkıp sana ve tüm analara layık olacağım.

Mart 2011

Merhaba

Evet, yoğunlaşmalarım beni doğruya götürmekte ve bir adım daha atıyorum. Bazen yaşadığım çelişkilere bir yön vermekte zorlanıyorum. Ama zor da olsa bu çelişkiler bir sonuç veriyor. İnsan her ortamda çelişki yaşayabiliyor. Zaten geçen yılın çelişkilerini, şimdi bu ortamda çözümlüyorum. Şimdi birçok hayal ve hedef değişmiş durumda. Sonuçta ne olursa olsun tercih edilen her gerilik bir karanlıktır. Burada yaşanan bazı geri durumlara daha erkenden tavır koyabilirdim. Yanımızda bulunan genç arkadaşlar var. En azından eski arkadaşlar olarak onlara daha fazla yardımcı olabilir, tecrübelerimizi aktarabiliriz.

Önderliğimiz; “aşk özgürlüğü arayıştır” diyor. Özgürlüğümüze küfreden erkekle bütünleşmek acı bir gerçek. Bu yüzden ortamımızda yaşanabilecek hiçbir geriliğe izin vermemeli, sorumlu davranmalıyız.

5 Mart 2011

Merhaba heval Yıldız

Bugünlerde hep seni düşünüyorum. Bana öğrettiklerini hiç ama hiç unutmuyorum. Nasıl herkesin için bir sembol varsa benim içimde de

sembol sensin. Mart ayındayız. Senin bize veda ettiğin aydır. Beni hiç beklemediğim bir zamanda kupkuru bir çölde bırakan ay... Mart ayı yağmuruyla, bereketi ve coşkusuyla tıpkı senin gibi.

Evet Cudî'nin esmer Yıldız'ı;

Yarın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü. Kadının emekle yarattığı koca bir yaşam yalnızca bir güne sığmaz. Rêber Apo bize bu yaşamın hepsini verdi. En önemlisi de “ne kadar isterseniz ben o kadar sizinim” dedi. Bundan daha güzel kadınlar günü olabilir mi?

Dilediğin kadar Önderliğin paradigmasının yağmurlarında ıslan ve çiçeklen. Ne güzel değil mi?

Önderliğimizden ayrı geçirdiğimiz on iki yıl. On iki kara yıl ve on iki utanç verici yıl. Sabrım buraya kadar. Artık tahammülüm kalmadı. Ben göremesem de tüm insanlığın Önderliğimizi görmesine vesile olmalıyım. Bunun için daha çok çaba ve daha çok düşünce gerekiyor. PKK'li olan kimdir? Sözleri ve pratiği bir olandır. Namus da bu değil mi? Öz yürektir, biçim ise pratik. Artık gönülden gelene kulak asmalıyız. Ben bu yüreğe ferman çıkarttım. Bu yürek artık bir bomba olup patlamalıdır. Beni onaylıyorsun değil mi güzel komutanım? Sen benim ilkemsin, ölçümsün.

Önderlikle yaşayan kadını bana sen anlattın. Önderliğin büyük çaba insanı olduğunu sen söyledin. Ben senin öğrettiklerinde kendimi buldum, senin yokluğunda kendimi arıyorum. Seninle yaşadıkça da Özgür İnsan'ın hizmetinde olacağım.

Gülüşün kadar parlaktı yüreğin
Ve o emekçi yüreğin parlaklığında
Yansıyacaktır ürünlerin
Seni Mart güneşiyle selamlıyorum
Emek yüceliğiyle kucaklıyorum
Anıların öncüm olacaktır hevalim

7 Mart 2011

Rojbaş Serokê Azadiyê;

Wek jinên aneha di kolanan da bi duruşmeya “ji Rêberê me afiraniye ra hezar silav” dibêjin û denge xwe dighînin te, ez jî li wargehên azad û li çiyayên Erzurum’ê ji bo rêberê rêberan ra hezar caran dibejim silav ji Rêber Apo ra. 8 Adarê li te û hevalên li gelte ra pîroz be.

8 Adarê 2011

“Öyle anlar olur ki tarih bir kişilikte, kişilik bir tarihte gizlidir. Çok acı da geçse, bu kişilik onurunu kısmen paylaştığım inkara gelmez. Benim farkım şuradadır ki ben bu trajik tarihin bir kader kurbanı olmanın ötesinde rol oynamak istediğim için, bu dolapların başıma çevrildiğini çok iyi biliyorum. Onun içindir ki, bu davamın sloganını, ‘özgürlük kazanacaktır’ biçiminde belirledim. Trajedi oyunlarında hep tekrarlanan kaderi özgürlük lehine bozmak her acıyı katlanılır kılmakta yeterlidir. Davam ve dava arkadaşlarımla birlikte bu sefer adı gerçekliğin ta kendisi olan bir oyunu oynamada kaderin payına düşen yenilgidir. Savunmamın bu bölümüne Özgürlük Sosyolojisi adını vermem bu nedenlerle anlaşılırdır.

Zerdüş’tün yorumu daha etkileyiciydi. Rivayet edilir ki, Zerdüş, çok tutkunu olduğu Zagros dağlarında güneş tüm parlaklığı ile doğarken bir ses duyar. O sese şöyle bağırır: ‘Söyle, sen kimsin?’ Tanrıyla böyle karşılaşp hesaplaştığı biçiminde bir yorumdur bu. Ben ise, onun binlerce yıl Zagros halkının özgürlüğüne yönelmiş Sümerik tanrı-kralların varlığı ile ilgili bir hesaplaşmaya giriştiği kanısındayım. Bir nevi uygarlığın kendisi olan bu kral-tanrıların kutsallığını sorgulayıp Zerdüşti ahlak devrimini gerçekleştirir. Aydınlık-karanlık, iyilik-kötülük ikilemi biçimindeki devrimdir bu.

Kesinlikle kendimle ilgili abartmalardan nefret ederim. Bütün sadeliğimle anlaşılmaq ve dost olmak benim için bir tutkudur. Gün geçtikçe daha iyi anladım ki, yaşamı tüm sadeliği içinde bir dostluk töreni-şölenu olarak tutkuyla karşılayan kişiliğim, üzerime kim geldiyse karşı çıktı.

*Üzerime geldiklerinde onları sorgulamam biraz Zerdüştvaryıdı: ‘Siz kimsiniz?’ Demek ki bu satırlar bir yandan kendimi bilmeme öğrendiklerimi, diğer yandan üzerime gelenleri ‘Siz kimsiniz?’ sorgulamaları ile oluşan bilinç birikimimi yansıtıyor. Hem kendimi hem de bin bir kılıklı uygarlık kutsallarını çözümlemek, zor koşulların da çözülmesi anlamına geliyor. Uygarlık kutsalları hiçbir ahlaki ve politik sınır tanımadan üzerimden geçmeye çalışırken bu satırlarla kendilerini sorgulamam, beni tutkulu bir şölen havası içinde kişiliğim, geleneklerim, halkım, bölgem, insanlığım ve evrenimle tanıştırdı. Tanışmak, farkında olmaktır. Bu ise yaşamı olanca zenginliği içinde korkusuzca yaşamak ve güçlü savunmaktır!’ **Rêber Apo***

Merhaba heval Yıldız

Günlerdir yoğunlaşıyor ve bir sonuca gitmek istiyordum. Geçenlerde sohbe dönen bir tekmilimiz oldu. Tablo iyi değildi. Çünkü adaletli bir eleştiri ortamı yaratamadık. Savunma pozisyonu o kadar ön plandaki, bu yaklaşım asla insanı kendini çözmeye götüremez. İnsan eğer ki değişim anlamında zorlanıyorsa inanıyorum ki çözüm için Önderliğin etrafında dolanır. Yok, eğer ki savunma pozisyonu arıyorsa ve kendini haklı, pîr û pak gösteriyor ve kendinde ısrar ediyorsa o zaman ve her zaman kendi etrafında dönecektir. Kendimizde bir tartışma düzeyi oluşturmali, buna kültürel değerler katmalıyız. Bunu yapmazsak diğer insanlardan hiçbir farkımız kalmaz. Burada kimsenin bencil ve bireyci olma hakkı yoktur. İşte öfkem bundandır. Bir yerde Önderlikten ve süreçten çok kendi üzerine yoğunlaşma söz konusu olduğunda oradan hiçbir sonuç çıkarılamaz. Bana göre orada yoğunlaşma söz konusu değildir. Bu durum beni çok ciddi zorluyor. Hiç yoğunlaşılmıyor diye inkarcı da yaklaşmak istemiyorum, ciddi kişilik sorunları yaşıyor demek daha doğru olacaktır. Örgütsel olmamız, birbirimize bu ilke etrafında yaklaşmamız şart. Niye bu kadar kendine sevdalı ve abartılı

kişilikler açığa çıkıyor anlamış değilim. Emek verdiğimiz yıllara yazık. Belki birçoğumuz devrimi görmeyeceğiz bari bırakalım da o yolda yürüdüğümüzü görelim. Ulusal değerlerimize ve şehitlerimize yakın olalım, onlara layık olmaya çalışalım. Toprak yakın, ateş yakın ve heyecan yakın. Neden geri kişiliklerimizde bu kadar ısrar ediyoruz? Bin yılların egemenliğinden boşanmak önce beyinde zihinde olmuyor mu? Eğer öyleyse bu zihniyeti beynimizden söküp atmak için birleşelim. Hepsine öfkeliyim ama bir o kadar da seviyorum onları. Onlar benim yaşamımın bir parçası. Asıl öfkelendiğim söküp atılamayan kişilik özellikleridir.

Ey yüreği ile bombasının pimini beyinde tutan komutan, yolunu izlemek güzel, onurlu bir şey. Şimdi Erzincan, Dersim, Bingöl ve Erzurum'un kıyılarında dolaşıyorum. Sen hepsindensin. Ben bir fırsat, bir şans ve bir açık kapı peşindeyim. İçeri girip ellerinden tutup halayına katılacağım. Bombam ellerimde olacak merak etme. Her şeyle bütünleşmeden gelmeyeceğim.

Mart 2011

Önderim

Yollarına bizi şahit yapan, kirli emellerine araç ve kendisine yalanı bir sanat yapan anlayışı, örgütsel ve militanca bir duruşla mahkum edip karşılarında duracağıma söz veriyorum. Bu defa en başta örgütsellik üzerine yoğunlaşıp parti kişiliğini elde edene kadar tek bir şehit arkadaşın adını hiçbir şekilde kullanmayacağım. Çünkü köle kadın duruşu en başta bunu kullanarak başlıyor. Soysuz bize arkadaşlık yaptı. Meşrulaştırarak bizi de içine çekmek istedi. Çekemeyince battı. Ama denizde su yoktu, gemi hep yerinde saymıştı zaten. Fakat böylesi duruşlar kadınlık onurunu zedelemekle kalmıyor, gölgeliyor da. Bu tarz durumlarla mücadele etmezsek, ortamda tam bir oportünizm yaşanır.

Ortamımıza Osman çizgisini, sosyal reformu dayatanlar var. Onlarla mücadele etmek zorundayız.

16 Mart 2011

Merhaba

Evet, toplantımız devam ediyor. Olağanüstü başladı olağanüstü devam ediyor. Tek tek netleşerek ortamı netleştiriyoruz. Ben de değerlendirmemi yaptım, eleştirilerimi ve gözlemlerimi söyledim. Ayrıca bu kaygılı duruşlarla pratiğe çıkılmayacağını da dile getirdim. Ardından değerlendirmelerimi bir arkadaş dolaylı boşa çıkardı. Ve bana karşı kaygıları olduğunu söyledi. Şaşırdım tabii. Hangi anlamda korkuyorlar, niye korkuyorlar?

Ben hep yoldaş olmak istedim. Kendimdeki gücü, maneviyatı aradım. Artık bunu da bulduğuma inanıyorum çünkü Önderlikle buluşuyorum. Kendi cinsimi sevmek ve yüceltmek istiyorum. Bu benim çocukluk hayalimdir. Doğru bir militan olmak, devrimcilik yapmak istiyorum. Halk savaşçısı olmak, kadının öz savuma gücü olmak istiyorum. Bunu başarmak için ne yapılması gerekiyorsa onu yapacağım. Buna yetecek kadar umudum var. Heyecanım, hayallerim gerçekleşene kadar umudum devam edecektir. Yaşamı seviyor ve saygı duyuyorum. Herkese hatta erkek arkadaşlara da saygım var. Ortak bir yaşamı paylaşıyoruz. Bazen onları, yoldaşlık ilişkilerini izliyorum. Kadının sevgisini ve yoldaşlığını da izliyorum. Çıkarsız ve emekçi bir sevgi anlayışına sahip olmayı istemek suç mu?

Ben yaşamı ve yoldaşlarımı çok sevdiğim için onları sürekli uyardım. Yanlış yapmalarını istemedim. Çoğu zaman gururumu incitseler de, yolumdan dönmedim. Ağlayışlarım, isyanımın resimleri gibiydi. Yine kendimi orada bulacaktım. Yine kendimi aynı yerde buldum. Her şeyi anladım da, kadının neye tepkili olduğunu anlayamadım. Kadınlar kendilerini tanısalar, kavrasalar çok daha çabuk devrim gerçekleşecek

ama bunu yapmıyorlar. Oysaki kadınların devrim yaratma gücü çok daha fazladır.

Mart 2011

Merhaba

Evet, taşdık unutulmuşlukların hepsini 21. yüzyıl çağına, yarınların da bir sahibi var diye. Bugünün sahiplerini uğurlamak ağır geliyor. Acaba Rizgar yoldaş en son ne düşünmüştü. Tekoşer yoldaş yine masum mu bakıyordu, ya Canfeda yoldaş, eski PKK'lilere olan ilgisiyle mi çatıştı? Zerdeşt arkadaşı yazmak çok zor geliyor. Tanıyamadık kendimizi. Oysa "Yado" gibi bir yürek taşıyormuş. Cesur ve delikanlıca. Ronî arkadaşla beraber geldik Erzurum eyaletine. Adım adım Kuzey heyecanına, olgun sabrı ve çocuksu merakıyla rengini verecekti. Zinar arkadaş Kuzey alanına yeni gelen bir arkadaştı ama partide eskiydi. Şehit Cudî arkadaşın intikamını almak istiyordu; yarıda kaldı.

Evet Munzur arkadaş; ben hala şahadetine inanmıyorum. Ama yoksun işte, göremiyorum o mavi gülüşünü. Çatışmada senden sadece iki saat uzaklıkta sır gibi gidişini izledim. Şimdi düşünüyorum da mermilerin altında "gülmeyin" diyor muydun?

Seni Amed'in delikanlı yüreklerine anlatmak isterdim. Seninle gidecektik hani! Sen gittin, şimdi kim ciğer ısmarlayacak? Kim gezdirecek Amed'i? Sen surların şahini oldun, mavisiz kar yağdırarak aramıza. Mavi bakışın, engin yüreğinle bahar gibi gittin. Bir gün nasip olursa mezarınıza geleceğim. O zaman bir çift söz söyleyeceğim. Sonra yazacağım, şu an yazmak bana çok zor geliyor.

11 Mayıs 2011

"Ve savaş, bizlere özgürlük eğitimini veriyor. Özgürlük nedir? Kendinden sorumlu olma istemidir. Bizi birbirimizden ayıran uzaklığı

korumaktır. Zorluğa, katılığa, yokluğa, hatta yaşamın kendisine karşı daha kayıtsız olmaktır. Özgür insan savaşıdır.” Nietzsche

- Olasılıklar bilimi, çokluğu seçme imkanını taşır. Dolayısıyla özgürlüktür, ahlakidir.
- Reddederek aşmak çok kolaycı bir tarzdır. Çünkü bir sistemi çözmeden aşmaya çalışmak bir dogmadan başka bir dogmaya geçiş demektir.
- Kendisi olabilen özne olabilendir.

Gerilla...

Bir gerillanın duygularını bilir misiniz?

Bilmezsiniz. Çünkü gerilla evren gibidir. Ölümle yaşam arasında yaşar. Sıkıştırılmış bir gaz kütlesini düşünelim, o patladığı anda her şeyi yerle bir eder. İşte duygu da böyle bir şeydir. İnsan kişiliğindeki ölçünün temeli de duygudur. Duygu olmazsa vicdan olmaz, vicdan olmadı mı dostluk olmaz. Dostluk olmadı mı egoizm olur, egoizm oldu mu toplumsallık olmaz. Toplumsallık olmadı mı insanlık biter. O zaman ne gerilla olur ne de duygu...

Kuantum fiziğine göre; ne kadar sonsuzluk ve karmaşıklık varsa, insanlar da o kadar karmaşık ve sonsuzdur. Nerede ne zaman, ne yapacağı belli olmaz.

“Herkesin hava attığı yerde bizim rüzgarımız eser.”

Mayıs 2011

Güneşin ve ateşin
Kutsal ve tutsak olduğu
Şu vefasız alemde
Sizlerin gün kadar temiz
Tarih kadar yaşlı

Melekler kadar mutlu
Mezopotamya kadar görkemli
Ve kuşlar kadar özgür olmanızı
Temenni ederim.

(Şehit Zerdeşt'in mezar taşına yazılmasını istediği sözler)

Yoldaşıma

Selam arkadaşlar, yazdığım bu satırları okursanız eğer “şehit” düştüğüm anlamına gelir. Önümüz savaş, kanlı ve acımasız geçecek belli. Korkmak, çekinmek gibi bir durumum da yok. Neyse yoldaşlar, şunu bilmenizi istedim; ben 2010 yılında kamp girişinde bazı arkadaşların kalbini kırdım. O zaman özeleştirim verdim ama içim rahat değil. O arkadaşlardan özür dilerim. Umarım beni affederler. Yoldaşıma ve tüm halkıma canım feda olsun. Yoldaşlarım, keşke 1997 yılında dağa gelme fırsatını kaçırmısaydım. O zaman katılısaydım. Kafam işte... İnsan PKK'ye ne zaman katılırsa katılsın hep geç katıldığını düşünür.

Yoldaşlar, biliyorsunuz ki beni bu mücadeleye şehit Bêrîtan yoldaşın eylemi çekti. Sizlerden tek istediğim beni onun mezarının yanına gömmeniz. Benim cenazemi bulamazsanız bile, ruhumu onun yanına gömün. Benden bir parça bile kalsa, beni onun yanına gömerseniz çok sevinirim. Gönül Önderliğimizi bir defa olsun görmek, ona dokunmak, elini sıkmak isterdi. Ve heval Cuma, heval Cemal, heval Bahoz onları da görmek isterdim. Olmadı. Hepsini saygıyla selamlıyorum. Tüm PKK militanlarını ve sempati duyanları selamlıyorum.

Zerdeşt Çeleng Çewlik

Devrimci selam ve saygılar

“Umut zaferden daha değerlidir. Hatta ben umudu, gerçekleştirilmiş zaferden daha değerli görüyorum. Özgürlük savaşı içine giriyorsunuz. Bu çok değerli bir iştir. Her şeyden önce ilke savaşını gerektiriyor. Neydi

*bu ilke savaşı? Demin söylediğim anlamda insan olmakta ısrar. Köleysek bile ondan kurtulmanın gereğine inanma! İyi bir özgürlük savaşçılığı ilkesi. İnanılır gibi değil, müthiş inanacaksın ve savaşacaksın. Eskiden bir ilke vardı. Neydi o? Düşmanın üstünlüğüne inanma, asimilasyonist ilkeye -ben de dahil- hızla kendimizi hakim ulus yapısına benzetmek istedik. Bu da bir ilkeydi. Çoğumuzun gelişim gösterdiği ilke. Biz şimdi bu ilkeye karşıyız. Buna karşı savaşa var. Peki bu savaşın yerine ne koyacaksın? Özüne kimliğine anlama verme, ulusallık ilkesi, toplumsallık ilkesi, özgürlük ilkesi ve bunlardan çıkan tarz, tempo yani taktik ilkesi. Bunların hepsine anlam vermeniz lazım, inanmanız lazım. Ayrıca çabanızın da kesinlikle tutarlı yerli yerinde olması lazım.” **Rêber Apo***

Merhaba

Yaşamını yitirenlerin yarıda bıraktığı umutları diri tutarak yaşıyoruz. Demek istediklerim her nedense ya gece yarısı aklıma geliyor ya da görevlere giderken yürüyüş esnasında. Yani bir türlü yazmayı düzene sokamadım. Aslında yazmak da bazen bir cesaret olayı oluyor. Yine şunu belirtmeliyim; tarih insan gibi duygulu değil. İşte bu yüzden sağına soluna bakmadan kırıp gidiyor.

Yine Haziran geldi çattı. Bir kere daha beni içimdeki yangınla yüzleştirdi. Her yüzleşmek benim için bir mahşer günü oluyor. Sevdığım, değer verdiğim birçok yoldaş bu ayda aramızdan ayrıldılar. Konferansımızın şiarı çok anlamlıydı. İntikam ve zaferden başka bir şey düşünmemeliyim. Sıradan, basit sorunlar beni ilgilendirmemeli. Yazdığım rapora denk yoğunlaşmalıyım. Ama sıkılıyor ve daralıyorum. Her gün şehit arkadaşlar rüyama geliyor. Sabırsızlanıyorum. Koşullarımız uygun ama başka gerekçeler var. Bundan sonra daha fazla yazmaya çalışacağım. Böylece hem rahatlarım hem de yoğunlaşmalarımı denetlerim.

Şu an ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum. Hedefleri çok olan, eylemsellikle uğraşan askeri bir alanda hedefime ulaşmak istiyorum.

Fakat her seferinde karşıma bir şey çıkıyor. Beklemekten nefret ediyorum. Önsezilerim beni haklı çıkaracak. Alanı tanımıyorum ve o alanda olmak istemiyorum. Bingöl'e gitmeyi çok istiyorum.

Mayıs 2011

Kürdistan'da PKK muamma içinde bir muamma gibi çıkmıştır. Bu varlığı, kimliği açısından değil tabii ki. PKK zorlukların içinde çıkan bir zaman ifadesidir. Susuz çöllerde fışkıran bir kaynak misali. Kürdistan'da fışkırarak bir çağlayan gibi aktı. Aktıkça ona katılan nehirlerle bir okyanus haline geldi. Halkı ve militanları suyundan içtikçe, bedenlerinde çiçekler açtı. Bu sudan en çok devrimciler içti. Çünkü bu yaşamın öz suuydu. Yılların zehrini temizleyen, zihinlere ve yüreklere aydınlık getiren aynı zamanda da serinleten bir suydur. Buralarda eriyen karların, çöllerde çiçeklenmesiydi.

Evet, şimdi şehit Ronî arkadaşın meskenindeyim. Beklediğim ve istediğim bir düzenlemeydi. Fakat gerek şehit Ronî arkadaş olsun gerek burada şehit düşen diğer arkadaşlar olsun, gerekse de buraya yeni gelen iki arkadaşın hatırına da olsa burada kaldığım süre boyunca çalışacağıma söz verdim. Bu nedenle çok çabalayacağım. Çok değerli arkadaşlara benziyorlar. Şu an onlara eğitim veriyorum. Devrelerinin adını Şehit Ronî Devresi koyduk. Elimden geldiği sürece onlara emek vereceğim.

Gülçiya arkadaş yine gitti. Çok üzülsem de son söylemek istediklerimi söyleme konusunda zorlandım. Bakışları ve son sözlerini içime, yoldaşlığımızın o anını defterine nakşettim. Özgün kampta çok güzel paylaşımlarımız oldu. Ondan öğrendiğim çok güzel şeyler oldu. Gülçiya arkadaş gerçek bir yoldaştı.

Şimdi burada iki kadın arkadaşla beraberim. Zorlanabiliriz fakat artık tüm zorlanmaları göze alıyorum. Kendimi düşünmek yerine sadece Önderlik ve süreci düşünmek durumundayım. Bu nedenle erkek arkadaş bileşiminde yeni ve bazı zorlayıcı yanlar olsa da kendimi katacağım.

Katılım sağlarken de örgütten ve örgütsellikten asla taviz vermeyeceğim. Aslında sayımız dört olsaydı daha iyi olacaktı. Ama ne yapayım, koşullar böyle zorunlu kılıyor. Belki biraz kendimizi zorlasak en aktif güç oluruz. Anlayış ve ön yargıları kırarız. Sürece destek sunan eylemler yaparız. Ben her şeye rağmen iddialı ve ısrarlıyım.

24 Mayıs 2011

Merhaba

Karamsar bir yazı yazdığımı bilsem de yazdım. Haziran ayına çok şey borçluyum, daha doğrusu borçluyuz. Zîlan yoldaştan Sema yoldaşa ve en son şehitlerimize kadar, 7 yıldızdan bir meleğe kadar onlarca şehidimizin sonsuzluğa yol aldığı bir ay. Onları çok özledim. Eyaletimize yeni savaşçılar gelmiş. Bu duruma çok sevindim. Henüz çok gençler fakat kendilerini tanımaya gelen yiğit ve cesur gençler. Onların gözleri de yürekleri kadar meraklı ve heyecanlıydı. İki gün önce bir zirvede ay tutulmasını izledim. 3 kişiydik. Gökyüzüne ilk defa bu kadar yakından bakıyordum. Yanan bu durum neydi ve benim için neyi ifade ediyordu? kendime bu soruyu sorduğum zaman aslını itiraf edersem duygulandım. Yeni bir süreç ve yeni bir alan. Yitirdiğimiz yoldaşlar ve geride bıraktığımız anılar. Şu an birçok duyguyu iç içe yaşıyorum.

Doyasıya izleyemediğim, gündüz gözüyle dolaşamadığım dağ başları, zozanlar ve hasret kaldığım birçok şey var. Umutluyum görmeye, görmesem de o bahsettiğim yeni arkadaşlar görecektir. Amaçlarımızın ve umutlarımızın sorumluluğunu alacak birileri alacak. Bazıları silahımızı, bazıları adımızı ve bazıları da hayallerimizi kaldıracak. Bu davanın her şeyine, yeni eski tüm militanlarına yürekten inanıyorum. Kaygılandığım tek şey karşıma çıkan bazı engellerin önümde sorun teşkil etme olasılığıdır. Bu durumlar olasıdır ama benim için belirleyici değildir.

Beni dört mevsimde en çok etkileyen aylardan birisi de Haziran ayıdır. En sevdiğim insanlar şehit düştü. Onlarla yaşıyorum ve yaşayacağım. Ama

şehit Şoreş Gever'in dediği gibi; "bir şahadet olacaksa anlı şanlı bir şekilde Bingöl'de olsun!"

Haziran 2011

Ayrılık ve özlem

Ayrılık ve özlem kendisiyle birlikte kıymeti, dolayısıyla özgürlüğü getirir. Kuzeyin rüzgarlarıyla dans eden özgürlük kelebekleri ölümün arkadaşı, yaşamın da yoldaşı olmuşlardır. Savaşmak özgürleşmektir.

Onlar özgürlük çağında özgürlüğü anladılar. Yaşamaya çalıştılar ve yarına anlam yüklü miraslar bıraktılar. Çünkü onlar acıları genç yaşta çektiler. Olgunlaşırken acılar, onlar acılara gülmeyi başardılar. "İsyansız hayat, çiçeksiz bahara benzer" der bir filozof. Kürdistan'da Kürtlüğünü unutmamış her yürek bu isyanın bir gülü olmuştur. Ekildikçe intikam tohumları, çekildikçe isyan bayrakları, militan olur on altısında, on sekizinde çocuklar. Onların umutları yeşil, ufukları da yeşildir. Zulmün ayazına cemre düşüren baharın renkli militanlarıydı onlar. Her gerilla bir nehir besler içinde. Bu nehir damla damla PKK okyanusuna süzülür ve İmralı'ya ulaşır.

Bizim ülkemizde devrimciler, çocukken masum, büyüyünce asi ve yaşamı sevince isyandırırlar. Zulmün ayazlarında bahar, çöl yangınlarında rüzgardırırlar. Su yatağı gibi coşku dolu yürürler. Dolunay gülüşlüdürler. Güneşi beklerler her seher vaktinde. Günün anlamı, günün aydınlığı daha güzelleşir o zaman. Gerilla da ateş güneşten sonra gelir. Derler ki, ateş toplumsaldır, kutsal ve doğrudur. Onlar da kutsallığa taparak kutsallaşırlar.

Temmuz 2011

Merhaba

Uzun zamandır yazmadım. Yazmayı çok istedim. Yürüyüşlerde, görevlerde ve her yerde yazmak istedim. Şehit düşen arkadaşlar aklıma geldikçe hem hüznün hem de intikamın duygusunu birden yaşadım.

Hamle başladı. Bu hamleye cevap olabilmek gerekmektedir. Önerilerime cevap verilmedi. Ama doğal sorumluluklarımı zamanında yerine getirmemenin sancısını sonra çekmeyeyim diye elimden geleni yapıyorum. Yanımda iki tane birbirinden güzel ve sevimli genç var. Yeni katıldılar. Henüz yaşları çok genç ama onlar ileride birer öncü olacaklar. Bu alanı henüz gezmedim. Onlarla beraber bir şeyler başarmanın umudunu yaşıyorum. İstekli ve inatçılar. Güçlü kadrolar çıkabilir. Şu an gruplarla uğraşıyoruz. Görevimiz bu. Ama biz de hamleye destek olmayı ve Rêber Apo'ya cevap olmayı istiyoruz.

Bir kelebeğin çiçeğe konusu kadar narin, bir rüzgarın dağları titretmesi kadar asi ve bir yağmurun yaz sıcaklığında doğaya nefes vermesi gibi güçlü bir duruş ve eylem sahibi olacağım. Ayrıca yanımdaki arkadaşlar çeşitli sorunlar yaşadı. Onlara yardımcı olmakta yoldaşlık görevim. Yine G. arkadaş yanımda. O da çok zor bir kış süreci geçirdi. Yalnız kaldı. Şimdi çok hassas olmuş. O yüzden ona da yardımcı olmaya çalışacağım. Ona yeniden açması gereken bir kardelen gibi bakıyorum. Kuzey toprakları insanı güçlendirir ve özgürleştirir. Henüz genç ve yeni bir arkadaş. Hayat ona olgun olma şansını zorluklardan sonra öğretecek. Kendisini tanıma arifesindedir. Umarım iyi bir tim olarak örnek olabiliriz.

18 Temmuz 2011

“Gerçek kadın savaş çağrısı haline gelendir.”

Rêber Apo

Yalnız ve sessiz

Çocukken masum, büyüyünce asi
Ve yaşarken isyancıdır bizim devrimciler
Zulmün ayazlarında bahar
Çöl yangınlarında rüzgardır onlar

Alacakaranlığın eşliğinde serin bir rüzgar tadıyla doğayı izliyorum. Kürdistan'ın bir parçası olan Şehit Xebat arazisini izlemek ayrı bir heyecan yaratıyor. Çığlık çığılgayken içimdeki duygular tüm canlıları anlıyorum ama bu yetmiyor.

Ağustos ayındayız. Yakında yine karla kaplı bir kış gelecek. Özlem ve hasretleri yine kendi yanımda taşıyorum. Uçurtmamın renkleri eksik ve artık sevinçlerim uçmuyor. Yine yalnız ve sessiz bir mekandayım.

19 Ağustos 2011

Merhaba

Gittin, gittiğinde düşündüm yokluğunu. Sana ulaşacağım gün, günümün şafağı, sabahımın seher yıldızı olacaksın. Seni tan yerinin kızılığındaki sarı tebessümle karşılayacağım. Ey umutlarımın ruhu! Seni kanımda hissettiğim sürece bağlı kalacağım. Şehit Xebat sokağından hüznü bulutlar geçiyor. Sonbaharın gelişini kötü kötü gülerek ve gürleyerek haber veriyor.

Evet, toprak yeniden ıslanıyor. Kokusu bana yoldaşlarımı hatırlatıyor. Onlar gibi derin, uzaklıkları gibi serin. Onları ne kadar da özledim. Bu noktaya şehit Canfeda'nın adını koymak istiyorum. Burayı çok sevdim ama her şey yine yarım kalıyor.

20 Ağustos 2011

“Umut karanlığı yırtarak hakikate dokunan gönül gözüdür. Özgürlük, ruhun çıldırtıcı çirkinliklerden kaçarak güzelliğe doğru kanat açmasıdır. Umut direnişin, direniş ise umudun varlık koşuludur. Direniş olmadan güzelliğe doğru kanat açmak, iyiliğin içine dalmak gerçekleşemez.”

B. Şimal

“Umut zaferden daha değerlidir” Önder APO

Bu topraklarda özgür insana layık baharlar yarattık

Yiğit bir insan şahadete bile gitse, arkasında kışı değil, baharı bırakmalıdır. Gerçek budur. Ben her zaman, her günümü bahar günleri olarak geçirdim. Ama unutmayın ki sizin de böyle görevleriniz var. En güzel baharların yaşanacağı yerleri kara kışa döndürmek tek kelimeyle bize yakışmayan bir durumdur ve bunun savunması da yapılamaz. Neden her biriniz bir bahar olmayasınız? Bu mümkün olmayan bir durum değil ki. Bunu önleyen nedenleri ortadan kaldırın. İnsanlığa, halka ve kadınlara bahar getirmek güzel bir şey. Kaldı ki neden bundan korkuyor ve kaçılıyorsunuz? Rengarenk olmayı bırakıp neden tek bir renk oluyorsunuz? Sımsıcak olmak yerine neden soğuk rüzgarlarla kasıp kavuruyorsunuz? Bunun size ne faydası var? Zafer yerine neden bir kural hatası yüzünden ölüyorsunuz?

Siz PKK militanısınız, PKK militanları korkmaz. PKK militanları dünyaya nam salmıştır, beceriklidirler, anlayışlıdır. Buna gelmeyenler, bunu bozanlar ortadır ama biz de ortadayız. Sizin yapmanız gereken, bizi dürüstçe esas almak, sonuna kadar aklına güvenmek, sonuna kadar yenme gücüne sahip olmak, kendine güvenmek ve her zaman başarılı adımlar atmaktır.

Biz böyleyiz, siz de böyleyseniz sizinleyim...

Eylül 2011

“Kadınlar küllenene Kürt ateşinin kıvılcımlarıdır.” Sema Yüce

Evet yoldaşım

Halkımız ölümü yendi, ben de kendimde beşeri tüm zayıflıkların ayartıcı gücüne ölümüne karşı koyacak, iki çift kanat takarak bir seher vakti sonsuzlukta Güneş’le kucaklaşacağım. O seher vakti kanat çarpmayı başarırısam, o zaman kendimi halkıma ve insanlığa olan

borcunu bir nebze olsun ödemiş sayacağım. Geride bırakacağım en güzel miras bu direniş olacak.

Eylül 2011

“Kürt kadını olmak demek, eril ve sömürgeci sistemin bütün çirkinliklerini reddederek dağlara çıkmak demektir. Sokaklarda şiddetli cop darbelerine rağmen inadına, asice ve onurluca özgürlüğü haykırmak demektir.

Kürt kadını olmak demek, direnmek, inadına direnmek, özgür, eşit, demokratik yaşamda ısrar etmek demektir.”

Kürt kadını...

Direniş, kökleri özgür zamanlarda saklı olan umuda varlık sebebidir. Direniş olmadan özgürlük yaşatılamazdı. Özgürlük ütopyaları özgürlük umudundan beslenerek oluşur. Umut, eril uygarlığın bin bir hile, baskı ve katliam ile gizlemeye çalıştığı hakikat bilgisidir. İnsanda nasıl, neden, niçin sorularını çoğaltan sihirli bir sözcüktür.

Eylül 2011

*“Yoldaşlığın yarattığı maneviyata inanıyorum.” **Şehit Memyan***

Merhaba

Bu kelimenin ardından dökülür içimdeki anlam bulan sözler. İçinde selam ve sevgi, şefkat ve umut taşıyan bir kelimenin bende yeri özlemdir. Özlem kelimesinin her dilde güzel olduğunu düşünürüm. Bazen baharda gelen yağmurların ardından yeşil bir vadi gibi çekicidir, bazen gerillanın günlüğüne konu olan bir günün başlığı olur, bazen sonbaharın estirdiği matem rüzgarının ardından rengarenk hal alan yapraklara benzer. Dostun dosta tebessümü gibi, bir annenin yavrusunu karşılayışı gibi, sevdanın anda buluştuğu bakışma gibi. En

güzeli de her güneş doğuşunda, kadının hem gecesinde parlayan ay hem de gündüz doğan güneşe minnettarlığını dile getirdiği direniş kadar güzeldir bu kelime.

Sabah olduğunda etrafımdaki arkadaşlardan sonra, dağlardan yükselen güneşe bakarım. Sessizce derim “merhaba!” Gün batımında dağlar morlar giydikten sonra salına salına giden güneşe içimdeki heyecan dolu anlamlarla “serkeftin” derim. Yani merhaba demek yeniliğin heyecanı demektir.

16 Eylül 2011

Şehit Arjin’e

Her gidişin elbette bir anlamı vardır. Senin gidişine akıl ve yürek erdiremedim. Erken, hızlı ve sonsuz...

Sığdıramadım kelimelere, sen kurduğum her cümlede gizemliliğini koruyordun. Gizli yaranın, kapanmaz derdi gibi kaldı içimde sessizlik. Dün rüyama girdin. Masum ve tebessümlü yüzünle baktın bana. Sevinmeme izin vermedin yoldaş. İçinde kalan acını söyledin ama ben ne yapabilirdim?

Dolunaylı bir gecenin ardından, seher vaktinde sana gelmek istedim. Çiseleyen yağmur sonrasında toprak kokusuyla. Elimde papatyalardan bir taçla sana gelmek istedim. Önce bir türkü ile paylaşmak istedim geçen zamanı. Özlediklerimi konuşarak, beklentilerimi, hayallerimi dile getirerek sohbete devam etmek istedim. Dostluk baharında sevginin hasretini değil de sevginin kendisini paylaşmak istedim. Yine seninleyim, sevginin hasretinleyim, özlemin yükünü çekerek.

Ağrı dağında sıcak gülüşlerin sıcaklığında ve cesaretin asiliğinde yaşayan melek, hoşça ve dostça kal...

19 Eylül 2011

Sonbahar Hüzünü

Anlam yüceliğine erişmeden ya da olgunlaşmanın güzelliğine ulaşmadan yitip gitti bazı şeyler. Adı konulmayacak kadar çocukça, adı konulmayacak kadar toy ve acemi oldu yaşanıp gidenler. Zaman acımasız, yaşam asi ve yamandı. Sığdıramadım iyi niyetlerimi bu zaman dilimine. Bazen sonbahar gibi esen rüzgarlara kendimi kaptırıp yaşananlar karşısında yaprak döküyorum. Hangi baharlarda yeşeririm, çiçek açarım bilemiyorum. Felsefem her bahar çiçek açmaktı. Her umudun heyecanında ısınmayı, bekleyişinde tohum tohum patlamayı hedeflerdim. Yaprak dökmek, yağmurlu havalarda ıslanıp ayazlarda donmak bana göre değildi. Zorlandım bu bahar. Çünkü bu baharın havasına ayak uyduramadım. Onu anlamaya itina ve ilgi gösterdim. Oysa uzaklardan gelmişti bu bahar. Onu ağırlayamadan gidiyor. Görevlerden görevlere gidiyorum. Yağmurlar başladı, toprak ıslanıyor...

Eylül 2011

Adnan yoldaş

Sayıllı günlerin ömrü az olur derler. Evet ağaçlar yaprak döküyor. Şehit Arjîn noktasında oturuyorum. Ateş başında, yalnız başıma radyo dinliyorum. Sonbahar kendisiyle beraber sonları toplayıp geliyor. Hüzünleniyorum. Biliyorum “kaderci yaklaşıyorsun” diyecekler. Bazen kendime çok üzülüyorum. Başka yerde başka sohbetlerde olmak isterdim. Olamıyorum, belki de istediğim birçok şey gibi o da içimde kalacak.

Adnan yoldaş da şehit düştü. Sanki içime doğmuştu. Ansızını radyo söyledi. Ararat'ın gölgesinde o da güneşe yani son yolculuğa uğurlandı. Ve hep dinlediği gibi Amed topraklarında gömüldü. Adnan arkadaş tanıdığım ilk arkadaşlardandı. Beraber kalmış, beraber yürümüştük. O hepimizden önce layık olduğu yere ulaştı. Arjîn yoldaş da o topraklarda

şehit düştü. Her iki güzel yoldaşım da Serhat'ın asi dağlarında birer güvercin gibi kanat çırpıldılar.

Eylül 2011

Merhaba güncem

Sana yaşadığım tüm duyguları anlatmak istiyorum. Korktuğum tek şey, anlatırken kelimelerin yetersiz kalmasıdır. Bundan dolayı affına sığınıyorum.

Evet, sular derelerden kesildiğinde nasıl ki izleri mat, durgun ve coşmayı beklercesine sabırsız duruyorsa işte 31 Ağustos gününün öğlen kavurucu sıcaklığında da benim damarlarımdan akan kan öylesine durdu. Biz üç arkadaş şehit düşen arkadaşlara ait bir ipucu aramak amacıyla araziye geziyorduk. Belki de bir gerillanın, devrimcinin en çok acı çektiği ya da en son görmek istediği bir durumla karşılaştık. Bir arkadaşımızın cesedinden bir parça bulduk. Bahardan bu yana kar, soğuk, yağmur ve son olarak yangın gibi bir yaz güneşinin altında kalmıştı. Kaç defa geçtik oradan ama bulamamıştık. Gördüğümüz zaman ise allak bullak olduk. Bir beden paramparça olmuş. Nice heyecanlara kanat çırpmış bir yürek, şimdi karşımızda öylece duruyordu.

Nasıl anlatmalı? Gözlerimin önünden bir türlü silinmiyor o görüntü. Bu duyguyu anlatmak gerçekten çok zor.

Kaybolan zaman mı suçlu? Onları arayıp da bulamayan bizler mi? Özgürlük mücadelemizden kaç yoldaşımız böyle sessiz ve sedasız sır oldu?

Eylül 2011

Merhaba Başkanım

En derin saygılarımı size karşımda duran bir çift turna yoluyla yolluyorum. Yaklaşık iki aydır haberinizi almamanın derin acısını

yaşamaktayız. Bu acıyı yaşamak birçok şeyin sebebi ve eylem gerekçesidir. Yarım başarılar, kapalı kapılar arasından sesinizi getirmiyor. Bu nedenle de her gün daha da zorlaşan durumlar büyük felaketlerin habercisi gibi. Büyük tarihi Şemzinan eylemi belki rolünü oynayacaktır. Dinlediğimiz talimatın da dediği gibi (Meşru Savunma Komitesi talimatı) artık, çığ gibi yürümek ve sel gibi akmak gerekiyor.

Başkanım;

Vicdan borcumu ödemenin belki de son günlerini yaşıyorum. Ama inanıyorum ki, bunun başarısını yaşayacağım. Çünkü büyük amaçlar için ölüme yürüyenler her daim yaşayacaktır...

Eylül 2011

Ayrılık zor bana
Bir ömür parmak hesabında
Gözlerin yoldu bana
Duman çöküyor soluğuma
Özgürlük sevdasına tutulan bu yiğit adama
Reva mı bunca acılar, dört duvar?
Günler geçiyor sanma
Yitip gidiyor umutlar da
Özgürlük sevdasına tutulan bu yiğit adam
Reva mı acılar, bunca dört duvar?

İ.A

II. BÖLÜM

ŞİİRLER

Şehit Yıldız'a

Üşüyor yalnızlığımdaki sen
Tut üşüyen ellerimden
Yüreğimi avuçlarımda yitirmeden
Gül ki
İçimdeki dostluk ateşi şahlansın
Yanağındaki gamzeyle gül

Hani kapatmayacaktın gözünü
Sadece göz kırpacaktın hayata
Tut üşüyen ellerimden
Tut ki yalnızlık gülmesin
Gülümseyen sadece dostluk olsun

&

Gölbahar

Göl açtırırdı dikeninde
Özölmesin diye bÖlbÖller
Lakin bekleyemedi
Bahar olmadan açıldı göller
Ayazlara baş kaldırarak.
Hasreti isyan olmuştu
Amacı vardı tutkulardan öreyen
Rüzgarına taktı bütün zamanları

&

Kara gözlerin

Gözlerin bir uçurum,
Uçuruma kanat çırpan bir kuş
Güneşten nasibini alan iki kara üzüm
Gecenin karanlığında iki yıldız
Sonsuzlukta yanan iki meşale
Karanlık kuyuların sessizliğini bozan çığlık
Cennetle cehennemin ara çizgisi
Gözyaşı gülerken akmalı
Yanakta ekilen güllere bereket olmalı
Yüreği temizleyen,
Ferahlatan zela bir su olmalı
Gül ile diken arasında ilke nedir?
Kaç gül kendi dikeniyile yaralıdır?
Ne sıkı çelişkidir.
Hem ayrı olamazlar
Hem de bir olamazlar
Gülün ve dikenin kuralı
Aslında nasıl sevmenin
ve
Neyi sevmenin kuralı

Bir deli rüzgar

Deli bir rüzgar esiyor üzerimizde
Kadını anlatmak
Cehennem ateşine sarılmak gibidir
Çünkü kadın yanan bir tarihtir
Onu yok etmek isteyenler ise
Birer buz kütlesi
Yaklaştılar eridiler
Dokundular yandılar
Sahip olmaya çalıştılar
Küle döndüler
Ama kadını anlamadılar bir türlü
İnanmadılar kadındaki doğrulara
Kadın üzerinde delice bir rüzgar estirdiler

&

Eylem güzeli

Eylem güzelim!
Tutuşan yalnızca yürek değil,
tüm benlik olmalı.
Bekliyorum en güzel duygularla
Beni ben yapan duygularla

&

Özlem

Sizi sevmek çalışmaksa
Yüreğim durmayacak
Sizi özlemek güç ise
Özlem aklımdan çıkmayacak
Özgürlüğe olan sevdamla
Sizi seviyor ve özlüyorum
Newrozlu günlerin aşkında
buluşuncaya dek...

&

On karanfil

Karanfil kadar canlı on yürek
Karanfil kokan on beden
Keskinliği haykıran on beden
Kararlılığı haykıran sloganlar
Vedalaşıp ayrılan on bakış

Bir kez daha gösterdi
Acımasızlığını savaş
İhanet diye diye

Ülkemin yüreği sızlıyor,
Kendi insanıyla vurulmaktan
Kendi insanın mermisiyle
Delik deşik oluyor dağlar
Boşuna dememiş atalarımız;
“kurme dare ji dareye”

&

Dostluk

Yaşam buz dağı gibi
Çarpıyor yüreğime
Ne yazık ki yüreğim
Buna dayanmayacak
kadar sıcak
Dar ağacı gibidir
bazı ölümler
ya Pir Sultan gibi sır olursun,
ya da hep o ağaçta sallanırsın
Dostluklar da öyledir
Kolay kazanılmaz ama
kolay kaybedilir

Esmer bir yürekti o
Yıldızın aynasındaki dans eden
Mavi bir düştü
Sevdasının ardı sıra giden

&

Sen

Rüzgarla uzaklardan

Çıkıp gelsen

O mavi bakışınla

Ben

Mavi bir sabaha uyansam

Her halin bir başka semt olsa

İçimdeki şehirde

&

Sevgi

Sarf edilen sözlerle değil

Yürekte ve düşüncede

Oluşan bağlılıklarla ölçülür ancak

&

Sevda

Ne simalar gördüm
Güldükçe asileşen
Ne kahkahalar gördüm
Ses yükseldikçe boşluğa düşen

Evren oldukça aklım
Sevgi oluyor vicdanım
Vurunca hasretin dalgaları
Yüreğimin kıyısına
Senin gibi
Sevda oluyor her yanı

&

Çığlık

Sessizliğe akıt düşlerini
Kahkahalar yakalasın gözyaşını
Çığlıklarını boncuklara tak
Sonra uçurum uçurum bırak

&

Umut

Toprak kadar serin
Okyanus kadar derin
Sayısız tohum gibi
Her tanesi bir cihan
Umut tadında gülistan

&

Arjin'e
(Eylem güzeline)

Bir damla kanın
Toprağa düşmesiyle başlıyor çılgınlıklar
Savaş bir gelecek oluyor
Birikmiş öfken varsa,
O anda bileniyor kavgaya
En sevdiklerin düşüyor aklına
Onlar varken
Ne kadar sevildiğini anlıyorsun
Onları vuranlar etrafındaki
Sevgi çemberini daraltıyorlar
Ama onlar severek, inanarak
bedel verdiler
Geçmiş zaman ve o an...
Yaşatmak hep bir eylemmiş
Eylem güzelim
Senin bıraktığın anılar
Benim ödemem gereken bir borç
Söz
İntikamınız büyük olacak

Welat

Hez û bedewiye welate min
Çavkaniya axa min
Di dile min da volqan ava dike
Her guleke wê bedela cîhane
Evîna welatê min
Di dilê min de zeryayek bêdawiye
Bi gotin têrê nakê
Dema tu jiyan dikî
Di heman deme da dile te
Di nava bihişteki da ye.

&

Özlem adasına

Güneşe gülümseyen
Kadınlardan olmak istiyorum
Halaya katılanların halayında
Kelebek kadar yaşamak istiyorum
Az,
Öz
Ve anlamlı...
Zaten kötülükler, istemekle başlamamış mıydı?
Kalkan olmak isterdim umutlara
Kurşunlar umudu değil,
Gelip beni bulsunlar diye
Uğur'un, Mizgin'in, Dilan'ın
O nazik bedeni gül açsın diye!
Roza'nın, Yıldız'ın,
Gülbahar'ın, Delila'nın
Şiirini tamamlamak isterim

İmralı'daki Güneş'i görmek
Eğilip yüzümü eteklerine sürmek isterim

Tüm kara günlerin cellatlarına tükürmek,
Zulmün, zorun

Ve çalınan özgürlüğün hesabını sormak
Onları mezara gömmek isterim
Yoncalar ekdim bedenine
Toprağına, adına
Ömrün hep yeşil kalsın diye
Her bahar yeniden yeşeriyorsun bende
Bir sende ölmek isterim,
Bir de gölün köpüklerinde.
Topraklaşan bedeninden öpüyorum.

&

Onların eseriğim

Bir rüyaydı
Uyanmak istemediğim
Özgürlük kervanını
Ölümsüzler kervanını beklediğim
Her yanı ateşten bir sevda
Severken daha bir sevdiğim

Uzaklaştığım an
Uçurumlar üzerime gelirdi
Uyuyordum ülkemin dizinde
Umutun rüyasını görerek
Açıyordu çiçekler içimde
Meraklar kopuyordu kalbimde
Sevginin meraklısıydım
Ülkemin ve insanların
Ve ben onların eseriğim

Rüzgar

Tüm ölümlerin doğuşunda
Tüm doğuşların yaşayışında
Yüreğimi Güneş'e sundum
Bana erdem olup geri dönsün diye

Dışarıda rüzgar nazlı nazlı
Türküsünü haykırıyordu
Türküsü yankılanan
yüreği olan her şeyin sesiydi
Büyük bir ustaydı rüzgar
Yüksek dağlardan gelip
Toprağa yüz sürüyordu
Ancak kendi melodisiyle
dans edebiliyordu rüzgar
Özlem çeken her şeye
adeta ibadet ediyordu

&

Yıldız

Bir yıldız en yücelerde
Tir tir titreyen bir yıldız
Işığıyla ve sıcaklığıyla
Bir yıldız kaymaya hazırlanıyor
Kayan yıldız, izleyen gözlerim
Yüreğime kayması için yalvarıyorum
Bu yıldızın

Yüreğimin sonsuzluğunda
Benimle birleşen
Bir yıldız,
Işığıyla beni aydınlatan
Sonunda varolduğu yere dönen
Bir yıldız,
Tüm yıldızlarla varolan YILDIZ

&

Dayika min

Dayika min a delal
Ez hîs dikim qerîna te
Wekî bêrîkirinê
Lê di girava dile min da
Cîhê te tim avdaye
Çawa ku
Dilê te behre
Dilê min jî wî behrê da
Wekî gravekiye
Carna qerîna te tê gohê min
Ew pêlên avê
Dizanim kû hêstre tê ye
Dayîka min a şîrîn
Welat hesanî nîne
Wekî av û masî ye
Wekî dayîk û zaroke
Bêguman welat nebe valaye jiyan

Bakışların

Bir tetik soluğunda
Paylaşırım soluğunu
Bir avuç toprak sıcaklığında
Isınır yüreğim dostluğuyla
Firari bir sevda gibi duruyor
Resmin duvarda
Ve hala sımsıcaktır
Anılar umut oldu
Gülen bakışlarında
&

Doğa gibi

Doğa gibi bir insan,
Yalın, katıksız
Suçsuz ve çıkarsız Toprak gibi
Tüketmeden, yıkmadan
Kandırmadan, ağlatmadan
Doğa gibi bir insan
Doğal bir insan

&

Delila'm

Kaşlarının gölgesinde
Kırpıkların gül bahçesi
Saçların kırk örük
Kır çiçeği takardın örüklerine
Sen gittin
Gidişini hazmedemeyen
Türkülerin ağladı ardından
Sazın ve sözün aşığı
Sevda bakışlı gerilla

Efsane ülkemin türkü yürekli kızı
Hissediyorum
O yumuşak gülüşünü
Hayallerine ulaşamamanın yanışını
Ve en acısı da
Gözyaşıyla tebessümün hala tam karşımda olması
Seni türküler kadar sevip,
Onlar kadar yaşayacağım.
Çünkü devrimciler türkü yürekli insanlardır

Gerilla

Kendi baharında yolculuğa çıkmış gerilla
Uzun ve dönülmez yolların yolcusu
Serüvenlerin ve tükenmez destanların konuğu
Korkmayan kalemin dilinden,
Usanmaz, defterin sayfalarında
Bir baştan bir başa gezer durur gerilla
Dilimlenmiş bir ekmeğin üzerine sürülen
Yokluk tadındadır ayrılıklar
Nasırdan çatlamış eller,
Emekle yaşamaya gönül vermiş
Yüreğin haritası gibidir
Sırları puslu
Zulüm ve katliama taviz vermez
Yürek mahkemesinde vicdan yargılanır
Tecrübeleri intikama pusula
Gerilla,
Yarım kalmış umutların müjdeleyicisi
Tüm mevsimlerin bileşkesi
Beşinci bir mevsim gibi
Sonbaharda sararan yaprağın hüznünü
Kışın karını sineye çekmiş

Yazın yangınından alev almış

Baharda güneşi bekleyen tomurcuk gibi

Umudunu hep diri tutmuştur

Aklı yüreğiyle başa baş gider

Yaşama dair her şeyi bilir

En umulmadık anda ve zamanda

Tecrübelerini konuşturur

Bazen bir dere yatağı,

Bazen yaprak üzerinde damladır

Bedeni el kurşunu karşısında dirayetli

Çocukken direnişi öğrenir

Büyür kendisini kahramanlığa adar

Adı gerilladır

Dağlar onun için bir dilek taşı

Karanfildeki tona eşittir kanının rengi

Özgürlüğü zozanlarda kekik koklarken yaşar

Dedim ya duyguları direngendir

Tıpkı dağlar gibi

&

Yıldızlar bahçesi

Vurulmuşum ay ışığı
Yıldızlar bahçesinde
Yanıyor güneş
Gecenin mateminde
Evren oluyor aklım
İnsan oldukça yüreğim
Çağlar tutuşuyor, çağlar
Dünyanın gözü önünde
Dinin barış olsun
Kabem Güneş olsun
Hakikatle sevmeli ki
Artık yalanlar sussun

&

Oy heval

Bilir misin delikanlı, bilir misin
Kaç havar geçti gözlerimle yüreğimin arasından?
Susarak haykırdığım çığlıklarım,
Mermi gibi yankılanıyordu yüreğimde
İntikama gebeydi heval
Güneş el etek çekecekti
Başlayacaktı heyecan sabrın baharında
Doğacaktı özgürlük tadında bir eylem
Oy hevalim oy

Kiği üşüyordu Haziran'ın yangınında
Gün yirmi dört saat ve patladı mermiler
Döküldü ay ışığının berraklığında kızıl kanın
Karanfil kokulu bedeninden
Yükseldi barut kokusu
Tutuştı tüm mevsimler yüreğimde
Oy hevalim,
Eğildi başım Kiği diyarında

Geriye acemi bir eylemin buruk anıları kaldı

Ve anıları hatırlarken çektiğim ahlar.

Rozerîn de unutmuştu akmayı

Gözlerim gibi

Dalgın ve şaşkındı Yayladere

Hissederek büyüttüğü eylemci dönmemişti

Oysa acı beklenmezdi ki

Yaşanırdı gerçek tüm soğukluğuyla!

Üşüdü Perî Haziran'ın yangınında

Yandı tutuştu

Dağ yürekli bir yiğidin ardından

Oy heval

Özlemin diğer adı

Havar olsa gerek

Her şehit bir ırmaktı Perî'de

Hırçınlığı bundandır

Mor ve mavi dağların

Yiğidini uğurluyordu Perî

Başı dikti Serhat'ın

Usulca aldı, bağrına bastı yiğidini

Karanfil kokuyordu Erzurum

O gün bütün ayrılıklar utandı kendinden
Bir veda, bir “oxir be, xatire te” demeden
Alıp götürmüştü zaman
Son söz, son bakış Kiği’nin olmuştu.
Kaldı içimde hevalim,
Vedasız gidişin
Keskesor renginde omuzladım intikamını
Karanfile ödeyeceğim borcumu
Sevginin erdeme
Erdemin eyleme
Dönüştüğü anda buluşacağım
Havarım merhaba olacak
İnancın olsun

&

Şehit Rizgar'a

Şimdi ayrılıklar başlıyor
Haziran'ın güneşinde
Ve güneşin sessiz gölgesinde
Biliyorum yarın yalnızlıklar başlayacak
Gölgenin de ötesinde
Yaşanacak küllenmeyen ateş
Kabuk tutmayan yara gibi
Ve külün sıcaklığı, yaranın acısı
Sadece ama sadece
Büyütecektir bağlılığı
Gecedir yüreğim yıldız ülkesinde
Parlayan umutlarımdan
Biri oldun sen de
Bir yıldız gibi kaydın
Sen de yüreğime
Oy gerillam
Türkülerin ruhunda özgürlüğün anlamında
Özlemin şafağında kutsadık seni

&

Saklı bahar

Görürseniz zozan başında

Bir çam ağacı

Çekin kokusunu sineye

Orada saklı yeşil bir umut vardır

Sonra avuçlayın altındaki toprağı

Sımsıkı tırnaklayın

Orada saklı bir bahar var

&

Heval Avareş'e

Sen heval
Gözleri zozan yeşili
Güneşin görkeminde
Ayın yumuşaklığında yoğrulan
Ve hala yaşayan
Sen heval!
Zalimlerin kıyamet gününün yargıcı
Bak umudun güvercinleri hala uçuyor
Yüreklerimizden birer ilmek alarak
Evet yüreğimiz şehitlerin yolunda
Birer gül, kokusuyla, rengiyle

Mutlu olsun ruhun
Kanınla kutsadığın toprağımız gibi
Git gidebildiğin kadar
Gözün arkada kalmasın
Ey heval biz yüreğimizi yol eyledik.
Hakikate erişene dek

&

Şehit Rizgar Merdan'a

Gidişinle küstü yıldızlar

Gülümsemez oldular geceme

Gittin

Gidişinle o yuvadaki üç kuş da gitti

Mumlar yanmıyordu

Artık ziyaretin üstünde

Sarıya büründü tüm çiçekler

Gittin

Tıpkı okyanusa bırakılmış

Bir karanfil gibi

Sen gideli ay tutuldu

Yıldız yerine yağmur yağıyor geceme

Gitme diyebilir miydim?

Hayır

Ama ben gelmeliydim

Sarıydı her şey seninle

Tıpkı güneşle yıkanmış gibi

Ellerim kışların ayazını

Yüreğim yazın yangınını yaşarken

Ayrılıklar uçurumlar kuşanırken

Git

Gitmeler bir gün son bulacak
Bir ömrün hasrete mahkum
Bırakılmış gölgesinde
Af çıkartacaktır belki hayat
Her dilde aynıdır acılar
Her dilde aynıdır hasret
Geceleri kafanda ay ışığı varsa
Yıldızlar kendiliğinden doğacaktır
Gündüzleri güneşin aklındaysa
Işınları her şeye yansıyacaktır
Karanlığa sıkı sıkı bağlanacağına
Aydınlığın bir parçası ol sen de.
Gölge uğursuzdur
Saygısızlık getirir
Karanlık cehalettir
Hakikatin güllerini soldurur
Ay ışığı gibi aydınlık bir akıl
Sırtında bir hırka
Karşında dost bulmak istiyorsan
Aklına ve yüreğine korkular değil
Sen egemen ol

&

Kahrolsun komplo

Doğmayı bekleyen özgürlük
İmralı'da doğardı
Kahpe düzen ve düzenciler unutmuşlardır belki
Tarih bir de ezilenlerden yana tekerrür ederdi
Her ihanet, alınması gereken bir intikam
Yoksa her lanette yaşanır katliam
Yaşanacaksa aşklı bir yaşam
İmralı hakikatiyle yaşansın
Yaşanmayacaksa
Bu dünya olmasın
Ancak böyle anlam bulur
Genç kızların gözyaşları
Ve çocukların hayalleri
Ancak böyle serinler ana yürekleri
Ve Kürdistan
Ancak böyle yaşar ve yaşatır
Özgürlüğe açılan yürekleri

&

Üşüyorum

Ayrılıklar uyandırmalı kör yüreğimi
Cehennem yangınlarından
Ölmeden çıktıysa beden
Artık benim olmalıyım, benim
Yeter yüreğimi bir çift gözün ateşine rehin verdiğim
Ateş artığı değildir karşılığımız
Pusatını dağ sisinden alan
Fırisini mermisine emanet eden
Bir namludur bu eşkiya sevda
Ki zulasında asılı duran kefenlediği ölümü
Ellerinin çeliğine su diye vermiştir
Ta Adem'den beri
İntihar cüreti ile yoklar yüreğimin tetiğini
Güneş'in kızılca kıyametine
Çatar kuruyan umut dallarını
Yakacaksa cehennemden beter yanmalı
Kim anlar ki eşkiyanın sağlamlılığını
Özlemin çiselemeleriyle yıkanmış şafağın değerini kim?
Hani ellerine kuşlar inerdi
Kardan üşüyen kuşlar

Baharın kuş sevinciyle inlerdi

Eşkıya yüreğime çığ düştü

Üşüyorum ha aç ellerini!

Bütünümle bütün sevgini sardım

Sanki içimdesin, ey mukaddesim

Yönelirim de gayrım bazen gayrına

Korkuyla titrerim, tutulur sesim

Ürpererek yine dönerim sana

Anlarım;

Sen yoksan kimsesiz kalırım

Şimdi ben uzakta, yapayalnızım

Hayat mahpusunda bitmiyor sızım

Yüce Mevla şudur senden niyazım:

Bu hapisten çağır beni yanına!

&

15 Şubat

Niye geldin Şubat?

Unutur muyum sandın seni ve lanetini

Unutursam senden farkım kalır mı?

Her yıl döne döne geliyorsun

Ateşle, zılgıtlarla, sloganlarla lanetleniyorsun

Bıkmadın mı?

Feleğin çarkında feleğe benzemişsin

Senin senden haberin var mı?

O ne yaptı sana söyle?

Mani gibi barışı aradı

Ama elleri havada kaldı

İsa oldu uygarlığın mekanında

Sen onu çarmıha layık gördün

Muhammed oldu Ortadoğu'da

Sen para ve iktidara sattın her şeyi

Senin gerçekliğin kaç para eder?

Hiç ve yine hiç...

Kara nedir bilir misin?
İhanettir kendi dünyasına
Lanettir kendi varlığına
Suçtur kendi insanlığına
Ve sen lanet, lanetsin kara Şubat
Çılgınlığın yüzde yüzünü yaptın
Ama biz yine de yaşıyoruz bugünü
Sende yaşamı bugün durdurarak
Ve yaşanılacak bir dünya uğruna baş koyarak
Önder Apo bizimdir, biz ise onun
Sen Beko da olsan kar etmez
Ehriman olsan gölge düşmez
&

Umut

Kendi elleriyle kırmасыn kadın

Güllerinin dikenlerini

Kendini kanatsız bırakmasıñ kadınlar

PKK zamanında.

Kendi katili olmasıñ

Celladının verdiği fermanla

Yüregiñ sınırı aklın duvarıdır

Ahlakın fermanı, vicdanın dermanıdır

&

Bahar değiyor tenime

Bahardı adı yaşamın
Çığlığımın sesi karışıyor bahar sularına
Çığ gibi kopuyor içimden sevinçler
Ve ruhumun özlem türküsüne
Kuşların cıvıltısı ritim tutuyor
Bahar değiyor tenime heval
Umudun selinde intikam akıyor
Bahar rüzgarı değdikçe hırçınlaşıyor
Daha bir arsızlaşıyor toprak
Ve daha da yeşillenişiyor memleket
Bende bahardır heval, özlemin adı
Bir nefes yakınlığında
Ve iki mevsim uzaklıkta
Alışkın değilim yaprak dökmeye,
Ama uyarım dağlara ve dağların kanununa
Güneş doğuda taparcasına doğar ya,
Ben de ona taparım
Karadeniz olur bende bahar,
Bingöl olur, Doğu olur
Yaşamaya çalışmaktır bu memlekette bahar
Ayazlara inat edercesine

Eritir buzları çünkü
Her sabah tutuşan gerilla ateşi
Yüreği ısıtan bir çay
Ve koyu demlenen sohbetlerdir
Aşk gerillada felsefedir
İyi gün dilekleriyle başlar yaşama
Anda yürüyüş bir tutkudur
Bahar bitmeden tüm dağlarda yürümek ister

Ve bende bahardır heval
Şoreş'ten, Şervan'a uzanan destanın adı
Gitseler de birer birer
Ve arkalarında uçurumlar da ekseler
Ardılları gelecektir bilirler
Bahar gibi anılar bırakmışlardır onlar
Her biri bir bahardır zaten
Baharın gidişine,
Sonbaharın gelişine hüzünlenir, ağlarım
Ama yarınlar için yaşarım
Baharı yoldaşlarım gibi uğurlarım.
Kendal, Felat, Çeleng, Şervan,
Rizgar, Arjin ve niceleri gibi

Anıları coşkularımı bileyen maneviyattır
Durun derim,
Koparmayın Mayıs çiçeklerini
Günahtır, suç işlemeyin
Hele uçurum kenarındakilere hiç dokunmayın
Zulüm getirir, tufan yağdırır
Bu karakış ondandır ben bilirim
Siz nereden bileceksiniz ki
Erzurum'un kıyameti bundandır
O baharsızlara öfkeliidir.
Kendal vardı, Bağlı kadar asi
Adının heybetinde gökyüzü mavileşirdi
Kız utangaçlığının tebessüm çiçeği
Kendal,
Uçurumlar kadar derin, bahar rüzgarı gibi serin
Ve seher yıldızı gibi narindi.
Bedenindeki kurşun sonra yaşayacaktı utancını
Çünkü o kurşun Mayıs'ta çiçek koparmıştı.
Daha bitmedi
Zulüm devam ediyor.
On sekizinde bir yangın gülü
Lice'nin allı yeşilli yığidi

Felat'ı aldılar isyan ağacından
Elleri titremeden onu da kopardılar
Oysa ıslanmıştı önceden kirpikleri
Köyünün yangınında, halkının katliamında
Bundandı direnişi ve öfkesi
İsyancı doğdu, isyancı yaşadı
Kahramanca şehit düştü
Liceliydi Felat'ın delikanlı yüreği
Yani acı, yani feryat, yangın yeri
Gitti Liceli delikanlı
Ardında bahar bırakarak
Şevdin'in bahar suları gibi coşarak
Baharını Perî'ye katarak
Çeleng'i tanıdım bir sonbahar sabahında
Gözlerine bahar çekmiş
Bir militan edasında
Suskunluğu konuşur, durgunluğu düşündürürdü
Mayıs ayı gibi gülerdi
Lamec onunla yeşillenirdi
Yarasında kan gülleri açmıştı
Yanı başında Şervan vardı
Onunla bütünleşen ikiz bir ruh gibi

Mevzide bir çift yürek misali
Asiydi Şervan
Sarıyayla'da bir destandı
Mevzisinde gür ve canlı bir slogan
Arkasındaki bütün gemileri yakandı
İşte bahar,
Benim aşkım da sensin
Umudum sen, hedefim sen
Sana sitemim sabırsızlığımdır
İsyan çiçekleri verdik sana
Anla bizi yalnız bırakma
Doğana sar bizi
Mayıs'ın yaprakları gibi
Haziran gibi sıcaklığında kavur.
Gel ki eylem havasında bayramlar yaşansın
Ve gel ki,
Güneş bulutsuz, işgalsiz doğsun
Maviliklerde yalnız uçurtmalar olsun.
Gel ki,
Güneşe bahar sunalım
Zulüm ayazlarına cemre düşürelim

&

Bihar hat

Bihar hatiye baxçeya ramana min

şîn buye azadiye gelê min

wekî ezman.

Ez koçberê welatê azadim

Bila neyar bikenin

roja giriya wana hate

êdî dengê lorînan qut bibe

bila qîr bide denge tîlîlîyan.

Keske hêviya me.

Bila ken bifire bijangên zarokan

Heft reng gul vebin

di lîstoka wanî paqij da

Ne xewne ne xeyale

ev rastiya dîrokê ye

êdî keç û xortê Kurdistanê

dîlana tolhildanan bîkşînin

Tovê şehîdan şîn bu

Kurdistan baxçê gulan

Bila sitran bêjin bulbulan

Dîlana azadiyê

Adar bi te xweşike Reberê min, Nisan bi te
Bahar bi te narintir û naziktir dibe
Jin bi te serbilinde
Ey Reberê dilan
Ey ronahiya Mezra Botan
Bi te arame ev Kurdistan
Li çiyayê Erzurum'ê, Bîngol'ê
Dersîm'ê, Xerzan'ê û Amed'ê û Botan'ê
Jin dîlan girtine li derdore azadiye
Ma keştiya azadiyê
Nayê li ber Cudî û Gabar?
Ma ne xwena Serokê min bû
Li ber surê Amedê?
êdi bese ji bo xemgîniyê
Ez dixwazim kena li ser lêvê Rêberê xwe bibînim
Wa mirovê pîroz derdikeve
Ew ne hêjayê çarmîxane
Ne jî
Hêjayî çar dîvarane
Ew zeryane

PKK jî grava wî ye
Ew Rojhilata Navîne
Kurdistan jî gelawêja wî ye
ew gerdûne
Jin navda cîhane
Belê, belê
êdî derkeve
Ma ne bese şerma 12 salan?
Ma qey ne bese
Êşa dilê jin û dayikan?
Nexeyîdînin azadî û mirovê azad
nexeyîdînin hêviyên zarokan
De bila pirekî çêkin
Azadiye çîyan heta giravan
êdî sebra min heta li vir e
êdî êşên min dibe serkeftin!

Newroz

Özlenen ateş yakılmıştı sonunda
Elden ele bütün dünyaya taşınmıştı
Kıvılcım dansıydı gözlerdeki sevinç
Kavga dağlardaki bilinci kuşanmış
Zindanlarda dirence sarılmıştı

Ve haykıran dudaklar
Her ihanet vakti çöl çöl yarılmıştı
Bir ağıttır belki Ağrı'da Zilan deresi
Dersim'de Laç deresi bir kanlı şiir
Oysa bir destandı Diyarbakır kalesi
Ve Diyarbakır zindanında
Ateşle dans eden dörtlerin gecesi

Ne zindan ne tutsak olmak
Ne kavga ne dağlarda vurulmak
Bir sehpa da idam olmak ne ki
İhanet utancıyla yaşamak var ya hani
Onursuzluğun lağım çukurunda yok olmak
Üniformalı bir Dehak önünde durmak

Ve beynin içindekileri bir bir kusmak
Sonra bir et yığınınına dönüşüp kalmak
İşte buydu Diyarbakır zindanında yaşamak

Bir adam çoğalır bir başına hücresinde
Yüreği kavgadadır, gözleri Babek'te
Ateşler yanarken dağ doruklarında
İhanet zindan karanlığında kol gezmekte
Kawalara, Babeklere bir yoldaş gerek
Çevrilen ihanet çarkını kırmak için
Ölümü göğüsleyecek bir yoldaş gerek
Bir anda yırtılır zindan karanlıkları
Sessiz bir gürültüyle sarsılır duvarlar
Patlar bir beyinde Newroz ışıkları

&

Yaşamımız sana isyan

Yorulmayan zaman gibi yorulmuyoruz

Yorulan neydi ki?

Beden mi konuşan, dil mi?

Bunlar önemli değil ki

Önemli olan yorulmayan yürek

Aşkla, tutkuyla kavrulan

Ve

Ve öfkeyle bilinen duygular

İşte böylesi bir gündü 31 Ağustos

Sarı sıcak

Zamanın pususuna düşmüş bir can

Bulunmayı bekleyen intikam

Ayrı zamanlarda bedel olmak

Bir davanın ortak yükünü

Başı dik kaldırmak

Betonlaşmış bir zihniyetin karşısında

Kirpikle yanağın arasında

Buz tutmuş birkaç damla

Öfkenin çarkı dönüyor

Ey felek! Ey adaletsiz savaş

Senin de sonun gelecek

Anaların lanetleri arasında
Geleceğin çocuklarının
Taş tutan ellerinin arasında
Seninde sonun gelecek
Faşist sistem
Yoldaşlarımın intikam eylemlerinde
Mirasımız intikam olacak
Yaşamımız sana isyan
En büyük onur unutmamaktır

&

Kahramanlar dünyanıdır

Halkın umudu bir nehre benzer
O nehri besleyen sular vardır
Çünkü bazı kahramanlar dünyanıdır
Biz şahsi bir çıkar gözetmeden
Halkımızın bağımsızlığı ve mutluluğı için savaştık...
İnsan bu hayatı anladığı kadar yaşar
Ve yaşamayı hak eder

Arama hayatın cilvesinde bahane
Benim ruhum devrimciyse kime ne
Sanma ki bu söylenenler kindir
Bilir misin gerilla dediğın kimdir
Aldanır bize kinli gözlerle bakanlar
Bizleriz bu dağlarda özgürlük için savaşılanlar
Ey heval sil o gözlerindeki eseri
Çok kişiden üstündür şu gördüğün devrimci
Ya onurlu yaşam ya da ölümüne direniş

&

Dağlar avunmasın
Sızlanmasın kimse
Dolmasın gözleriniz
Daha çok dövüşeceğiz
Haydi!
Şimdi bir tek ağızdan
Onlar ölmediler
Onlar yaşamdır
Yaşam kavgadır
Dağ yürektir
Yürek her yerededir
Zulmün ve vahşetin olduğu her yerde
İsyan etmek devrimdir...
(Mazlum Doğan)

&

III. BÖLÜM

RONAHÎ'NİN ARDINDAN

Bilgeliğin sırrını yüreğinde taşıyan Ronahî'ye...

Hayatı yaşanılır bir hale getirmek için inanmaya ve inancı diri tutan o kahramanlara ihtiyaç vardır. Gerçek bir yaşam için, özgürlük, adalet ve eşitlik için kavgalar yürüten, teslim olmayan, bedel ödemekten çekinmeyen o insanlara...

Onların insan sevgisi, inançları, düşleri, kavgaları ve bunlar uğruna yaptıklarıdır umutları diri tutan.

Onların kavgalarındandır ki tümünden yok olmadı özgürlük düşleri...

Onların direnişlerindendir ki kadın değerleri, komünal yaşam geleneği hala sürmekte.

Onların bağımsızlıklarına ve özgürlüklerine olan düşkünlükleri, tutkuları ve asilikleridir her şeye meydan okumalarının nedeni...

Hayat onların ellerinde yaratılır ve bilgeliğin gizli sırrını taşırlar yüreklerinde...

Tümüyle sistemin yalanlarının denetimine girilmemesi ve başka bir dünyanın mümkün olduğu bilgisi, onların sistemle kavgalarında açığa çıkardıkları gerçeklerdir.

Geleceğimizi ve anılarımızı yitirmememiz, onların diri tuttıkları özgür geçmiş ve özgür gelecek düşünden aldığımız ilhamdandır.

Bizlere şiirler yazdıran, şarkılar döktüren, korkularımızı tutup savuran ve kendine güvenmeyi, kendini sevmeyi öğreten, içimizde saklı kalan yaratma gücünün kaynağını anlamamızı ve ona koşmamızı sağlayan bu yoldaşlarımızın yarattıklarıdır.

Ve her yaratılarda bir parçasını gördüğümüz evrensel hakikatin somutlaşması, can bulmasıdır açığa çıkanlar.

Ronahî arkadaş bu kahramanlardan biridir... Anlatılması, tanınması ve izlenmesi gereken bir militan, özgür kadın ruhunun somutlaşmasıdır.

Ronahî arkadaş 2002 yılında İzmir'den gerillaya katılmıştı. Önderliğin esareti ile partiyi tanımıştı. Önderlik etrafında gelişen eylemler, Önderlik için kendini siper eden canların ulaştığı o hakikat onu da saflara çekmişti. Önderliğe ilgi duymuş ve özgür yaşama koşmuştu. Bu ilgi ve komple

ortamında partiyi tanıması onda fedai ruhunun hep önde olmasını getirmişti. Kendini tümüyle partiye, Önderliğe adama duygusu ile katılmıştı partiye.

Adını eyleminden çok etkilendiği Ronahî arkadaştan almıştı. Ve soyadını da Welat yapmıştı. Çünkü ülkesinden uzakta büyümüşü. Ülke özlemi ona dedesinden miras kalmıştı. Dedesi ölmeden önce kendi topraklarında ölmek ve orada gömülmek istediğini söyleyince ülke sevgisinin insanın içinde ne kadar büyük olduğunu bir kez daha anlamış ve ülkeye dönüşü bu isimle somutlaştırmıştı. Bir eylemde yanında şehit düşen Rizgar arkadaşı koruyamadığı için çok vicdan azabı yaşamıştı. Ona layık olmak ve intikamını almak istemiyle gittiği Sarıayla eyleminde karakola girip silah kaldırdıktan sonra artık cevap olduğunu söyleyerek Rizgar ismini de ekledi ismine... Böylece ülke sevgisine, şehit yoldaşlarına olan bağlılığını ekleyerek tanımladı kendini.

Ronahî arkadaş Alevi kökenli bir arkadaştı. Alevilikten kaynaklı duygulu, duyarlı ve insani özellikleri ön plandaydı. Asi bir duruşu vardı. Katılımında da kültürüne olan bağlılığı ve bu kültürün yarattığı arayışlar belirleyici olmuştu. PKK'nin evrenselliğe dayalı sosyalist yaşamını çok seviyordu. Her kesimden insanın içinde arayışlarını bulduğu, her parçadan ve halktan kadınların yer aldığı bu dağ yaşamına çok bağlıydı. Ona göre dağlar dağ yürekliğin seçtiği bir yerdi. Her insanın düşünce ve pratikte kolektif olmasını ve buna göre yaşamasını çok anlamlı buluyor, özgür ve eşit bir yaşam için savaşıyordu. Savaşın barışı ve yeni yaşamı yaratmanın bir yolu olduğuna inanıyordu. Bir kadının dağlarda iradesini yaratmasını, kadınlar, halklar ve insanlık için savaşmasını en anlamlı insan eylemi olarak görüyordu.

En büyük hayali bir gün Önderliği görmektir. Partiye o umutla gelmişti. Önderlikle yaşayan eski arkadaşlara çok imrenirdi. Mazlum, Kemal arkadaşlarla Önderliğin arkadaşlığına denk bir arkadaşlık yapmak isterdi. Böyle bir iddiası da vardı. Özgür bir Kürdistan'da Önderlik etrafında toplanmış kadınları hayal ettikçe gözleri parlıyordu. Uzun yıllar terzilik yapmıştı. Bir gün Önderliğin zindandan çıktığını ve Önderliğe kendi elleriyle

diktiği gerilla elbiselerini vereceğini söylerdi. Önderliği o haliyle görme hayali gerçekleşmese bile bir arkadaşın bunu onun yerine yapmasını vasiyet etmişti. Önderliğe olan sevgisi çok derindi. Önderliğin esaretini asla kabullenemiyordu. Şubat ayı gelince ay boyunca oruç tutar ve o ayı Önderlikle yaşırdı. Önderliğin bir militanı olarak özgürlüğünü yaratmaktan sorumlu olduğumuzu düşünürdü. Bu nedenle hep Önderliğe yazılar yazar ve gerçekten sürekli Önderlikle yaşırdı. Önderliğin yarattığı bu özgür dünya ve dağ yaşamını o nedenle koruyup sahipleniyordu. Bu yaşamın Önderlik yaşamı olduğu bilinciyle katılırdı yaşamın her anına. Kuzey'e gidişi de bu temeldeydi. Onun için Kuzey'e gitmek yüzünü Önderliğe dönmek anlamındaydı. Bu ağırlıkla Kuzey'e geçti. Ve Kuzey'deki her anında bu bilinçle katılıp yaşadı.

Ronahî arkadaş yoldaşlığa karşı çok duyarlı, çok hassastı. Yoldaşlık sevgisi güçlüydü. Yeni eski tüm arkadaşlara karşı sorumluluk duygusu ve yaşamda arkadaşlarla ilgilenme, tartışma düzeyi gelişkindi. Gerilikleri kabul etmez, sorunlar üzerine gider ve sonuç almaya çalışırdı. Hep çok heyecanlıydı. Ahlaki yaşam arayışı güçlüydü. Onun duyarlı, derin ve duygulu kişiliği yazılarına yansırı. Bir arkadaş şehit düştüğünde onun unutulmamasını isterdi. Mutlaka onlar üzerine yazılar yazar, arkadaşların tarihe mal olması gerektiğini düşünürdü. Önderlik, şehitler, ülke ve mücadele üzerineydi tüm yazıları.

Önderlikle görüşmeler kesildiğinde bunu asla kabul etmedi. "Bu süreçte Kemal ve Zilan çizgisi devreye girmeli" derdi. Ronahî arkadaş bir gün kendisi için yaşamadı. Bir fedai olarak dolu dolu yaşadı. Eyleme giderken yaşadığı coşku zaten mektuplarına da yansdı.

Ronahî arkadaş basit yaşamayı kabul etmedi ve şahadeti de sıradan olmadı. Kendisini karşısında sorgulayacağımız ve anısına layık olmak için savaşağımız bir kahraman olarak kadın özgürlük mücadelesi tarihimize geçti.

Hezîl Dersim

Emeğin ve fedailiğin abidesi

Fedailik insanın içindedir. Her anında, yaşamı algılayışında ve gelecek hayallerindedir. Yaratmak istediği dünyaya büyük bir aşkla bağlı olanlar o yaşam ve dünya için her şeyi göze alabilirler. Kendilerinden vazgeçerek ama kendilerinden bir şeyler kattıkları o dünyada özgür bir yaşam olsun diyer tüm mücadeleleri. Kadın kahramanlığı mücadelemizin ispatlanmış bir gerçeğidir. Kürdistan kadınının özü ve fedakarlığı mücadelemizde, özgürlük dağlarında beden kazandı, ruh kazandı, gelişti, güçlendi ve özgürce bir akış oldu. Bu militanlık çizgisi elbette ki yeni yaşamı yaratacak ve elbette ki insanları özgürlüğe taşıyacaktır.

İnsanlığın özgürlüğü, eşit ve adil yaşamı için en çok çabalayanlardan biriydi Ronahi arkadaş, bir fedai, bir militan ve Önder Apo'nun yoldaşydı. Bu yoldaşlığın gereklerini en açık ifade eden ve eylemiyle ispatlayan bir yoldaştı.

Ronahi arkadaşın partiye, mücadeleye ve Önderliğe bağlılığı çok farklıydı. O yürekten, inanarak ve bu dağ yaşamına aşık biri olarak yaşadı dağlardaki ömrünü. Çok mutlu oldu yoldaşlarıyla özgür nefes aldığı zamanlarda. Çok mücadele etti eksiklikler karşısında ve çok sevdi özgürlük için savaşıyan yoldaşlarını. Dağlarda geçirdiği her güne anlam verir ve "Önderliğin yarattığı yaşama ve ideolojisine olan sevgim her geçen gün artıyor" derdi. Onun sevgisi yeni bir yaşam yaratmaya yeterdi. Onun emekçiliği yeni bir dünya kurmaya yeterdi. Ve onun mütevazılığı tüm insanlığa örnek olacak cinstendi. Kürdistan coğrafyasına, dağlarına ve halkına olan sevgisi, bağlılığı onun en büyük gücü ve dayanağıydı. İnsanı büyüten ve güçlendiren içindeki öfkeler kadar sevgiler değil midir?

O tüm mücadele yaşamı boyunca hep ideal bir militanlık düzeyini yaratmak için çabaladı. Özgürlüğü ve doğru bir militanlığı Önderliğin

ideolojisini yaşamsallaştırmakta görürdü. Bu nedenle Önderliği takip eder ve çok yoğunlaşırdı. Önderliğini insana ve özellikle de kadına verdiği değer onu çok etkilemişti. Kadın bilinci ve özgürlük anlayışı çok derindi, yaşamsaldı. Kadına karşı gelişen egemenlikli yaklaşımlara karşı tavizsizdi, çok radikal bir arkadaşı.

Avrupa'da kendini yakan Ronahî arkadaştan çok etkilendiğinden onun adını almıştı. Onun gibi olmak gerektiğini söylerdi. Zilan, Viyan ve diğer fedai yoldaşlarımız üzerine, onların yakaladığı yoğunlaşma ve adanma düzeyi üzerine yoğunlaşır, kendine örnek alırdı. Eylemini birden düşünüp yapmadı. Katıldığından beri hep büyük bir eylem yapmak isterdi. Bu yoğunlaşma ve adanma düzeyindendir ki sonuçta başarılı bir eylemin sahibi oldu. Ve bu eylem Erzurum eyaletinin tarihinde bu tarzda gerçekleşen ilk eylemdi.

Erzurum'da geri çekilmeden beri kadın arkadaş yoktu. Yıllardan sonra biz sekiz kadın gittik. Alanda açılım yapılmasında Ronahî arkadaşın emeği unutulamaz. Örgütlenme, askeri, ideolojik olarak gelişme ve kadın katılımını geliştirmede, yaşama sahip çıkmada emeği çoktu. Sonuna kadar aşkla, saygıyla ve emek vererek yaşadı.

Eyleme gitmeden yazdığı mektubunu bir kasete de okumuştı. O sesi dinleyince, coşkusunu görünce, böyle bir coşku ve inancın önünü kimse alamaz, diye düşündüm. Bu ses Önderliğe de ulaştı. Tüm dünyaya Önderliğe kimsenin el uzatamayacağını, buna asla izin vermeyeceğimizi gösterdi.

Şervîn Serxwebun

Özgür bir baharın peşinde olana

Ronahî arkadaş dağda tanıdığım ilk kadın gerillalardandı. 2008 yılıydı. Tızbaz eyleminden dönerken onu gördüm. Sarılışında, karşılamaında bambaşka bir sıcaklık vardı. Onun içten ve sıcak yaklaşımları daha ilk anda beni çok etkilemişti. Ve bu yoldaşla tanışmanın, birlikte olmanın bir şans olduğunu hissetmiştim.

Ronahî arkadaş İzmir’de büyümüşü. Ancak şehir yaşamı ve kültürünün onun üzerinde çok etkisi yoktu, çok doğaldı. Ailesi yurtsever değildi ama onda Kürtlük bilinci çok gelişkindi. O temelde sisteme başkaldırıp ülkesine gelmişti. Entelektüel biriydi, etrafındakileri yoğunlaştıran sohbetleri ve tartışmaları ile hepimizi etkilerdi. Çok bilinçliydi ve bunu her yönlü yaşama yansıtan biriydi. Duruşu, morali, coşkusu yaşama renk verirdi. Oldukça mütevazı bir arkadaş olması nedeniyle herkesin çok saygı duyduğu bir arkadaştı. Yaşamda bir öncüydü. Asla basit bir yaklaşımı kendine ve çevresine kabul etmezdi. Ahlaki bir duruşu vardı ve bu ona saygın bir yer kazandırmıştı.

Ronahî arkadaş çok cesur ve savaşçı bir arkadaştı. 2011’de Sarıayla karakoluna yapılan eylemde saldırı kolundaydı. Onun eylemdeki cesareti, öncülüğü tüm arkadaşları çok etkilemişti. Eylemde kafasından yaralanmıştı ve karakoldan kaldırdığı altı yedi silahı yüklenmiş geliyordu. Başından kanlar akıyordu ama o gülüyordu. “Bu yara değil başımda özgürlük çiçekleri yeşerdi” dedi durumunu sorunca.

Ronahî arkadaş şehitlere ve Önderliğe çok bağlıydı. Şehitler üzerine yazdığı yazılarda onları çok iyi anlatırdı ve o arkadaşlarımızı tanımasak da onun anlatımlarıyla tanımış kadar olurduk. Ronahî arkadaş Önderliğin esaretini asla kabul etmemişti ve bu nedenle hep eylem üzerine yoğunlaşırdı. Önderlikle görüşmeler kesildiği süreçte çok kinlenmişti. O, sürece göre yaşardı. “Süreç eylem istiyor” derdi. “Düşmandan bir şey bekleyemeyiz, biz her şeyi kendimiz yaratmalıyız. Önderliği esaret altına

alan bu sistemin beyninde patlamalıyız” diye süreç karşısında çok net ve doğru bir tavır sahibi oldu. “Özgür bir bahar yaratmalıyız” derdi hep.

Zîlan arkadaşın Önderliğe karşı gelişen saldırı karşısında bedenini si-per yapması ve eylemiyle ortaya çıkardığı gerçekliği örnek alırdı. Önderlik militanları olarak en temel sorumluluğumuzun Önderliğin etrafında olmak ve onu korumak olduğunu söylerdi hep. Bu konuda yaşadığı yoğunlaşmaları çok sistematik ve güçlüydü. Ve başarılı bir eylem yapması bu yoğunlaşma düzeyiyle bağlantılıydı.

Sonuçta yaşadığı yoğunlaşma ve bağlılık düzeyini böyle bir eyleme dönüştürdü.

Eyleme giderken de çok moralli ve coşkuluydu. Ronahî arkadaş “ben yeni bir yaşam yaratmak için gidiyorum” demişti. “Arkamdan ağlama” dedi bana. “Ben gidiyorum ve yeniden yeşereceğim. Önderliğin misafiri olacağım, onun yanına gideceğim” dedi. O heyecanla gitti.

Ronahî arkadaş eyleminin keşfini kendisi yaptı. Bedenine bomba bağlayıp düşmanın içine girdi. Bingöl merkezde yaptığı fedai eylemi halkı çok etkiledi. Zaten öncesinden de halk onu çok severdi. Duruşu, yaklaşımlarıyla halk nezdinde bir itibar oluşturmıştu. Halk onun için “bu arkadaşta eski PKKlilerin heybeti var” derdi.

Ronahî arkadaş anlatmak zor... Onun gerçekleştirdiği eylem, Önderlik karşısındaki duyarlılığı ve kadın kahramanlığının bir ifadesi olarak fedai duruşu kendi kendisini anlatıyor zaten. Bizlerin yapması gereken onun anısına ve yapmak istediklerine layık olmak, buna göre bir mücadele yürütmektir.

Bêrîtan Sıla

Erzurum'un melek kızı

Gitmeseydim
Bingöl dağlarında gezseydim
Sorsaydım Perî'ye
Kaç yoldaşımı gördüğünü
Kaç kahraman tanıdığını
Bu tozlu topraklı yolda
Melek yüzlü
Tanrıçamız Ronahî'yi gördün mü?
Onunla yoldaş oldun mu?
Sen Ronahî'yi görüp de
Ona aşık olmadın mı?
Kim görse onu
Aşka tutulurdu birden
Çünkü o aşk tanrıçasıydı.
Yaşama aşk ile bağlıydı
Aşk ile sarılırdı her işe
Aşk çok büyük ve anlamlıydı
İçinde asla ihaneti barındırmazdı
O Kürdistan'a tutkuluydu
Ve 28 Ekim'de Kürdistan'a yar oldu
Aşkına ulaştı...

Belki bir meleği tarif edemem, anlatamam. Ama çokça dinlemişimdir melek hikayelerini. Bu yüzden de bir meleği anlatır gibi anlatabilirim Ronahî yoldaşı. Onu Erzurum'un asiliğinde tanıdım. Erzurum ne kadar güzel ise Ronahî arkadaş da o kadar asi ve güzeldi.

Aslında onunla tanıştığım dönem çokça zorlandığım bir dönemdi. Ve arkadaşlar bana en çok onun yardımcı olabileceğini düşündüklerinden beni onun yanına göndermişlerdi. İnsan hiç tanımadığı bir insanı gördüğünde hemen etkilenir mi? Bu soruyu daha önce kendime sorsaydım, belki "hayır etkilemez" derdim. Oysaki Ronahî arkadaş beni ilk anda etkiledi. Gülümsemesiyle, sıcaklığıyla, yakınlığıyla ondan etkilenmemek mümkün değildi. Onda ilk edindiğim izlenim onun herkesi anlayabilen ve yardımcı olabilen bir kişiliğe sahip olmasıydı. Yanındaki arkadaşın bir zorlaması varsa o bu zorlanmayı kendi zorlanması gibi ele alır, o şekilde çözüm olmaya çalışırdı. Beni gördüğü zaman da bu şekilde yaklaştı. Çok kısa bir sohbetten sonra bana söylediği ilk söz şu olmuştu; "seni hissedebiliyorum. Ama ne olursa olsun hep gülmelisin, bir militanın yüzü hep gülmeli, kendisine ağlamayı hiçbir zaman yakıştırmamalıdır." Evet, gerçekten de Ronahî arkadaş hisleri çok güçlü ve yaşama çok duyarlı bir arkadaştı. Onun bu yaklaşımı benim onunla çok rahat iletişimim sağlamama neden oldu. Çünkü ben onun sevgisini yüreğimin derinliğinde hissetmiştim. Onun yüreğinde insanı kendisine çeken bir güzellik vardı.

Onun yüreğinde bitmez, tükenmez bir insan sevgisi vardı. Bu sevginin kaynağı ise toprağına olan sevgisiydi. Her iki sevgi birbirini tamamlamış, onun yüreğinde bütünleşmişti. Yüzünde hep gülücükleri vardı. Yaşama, toprağına ve yoldaşlığa müthiş bir yoldaşlık ile bağlıydı.

Ronahî yoldaşın bir özelliği de doğaya olan bağlılığı, duyarlılığıydı. Doğayla o kadar bütünleşmişti ki hiç kimsenin doğaya en ufak bir zarar

vermesine katlanamıyordu. Bitkileri, onları toplamayı çok seviyordu. Özellikle kekik kokusunu içine çektiği zaman sanki ülkesinin kokusunu içine çekiyordu. Ve her zaman bizlere; “ben bir gün yanınızda olmasam da siz nerede olursanız olun, kekik gördüğünüzde benim yerime, benim için koklayın, kokusunu içinize çekin” diyordu. Onun ülkeye, doğaya, evrene, Önderliğe, partiye, yoldaşlığa ve insanlığa olan sevgisini unutmak mümkün değil. Bizlerde bir bağlılık, bir sevgi ve aşk olacaksa Ronahî yoldaşın sevgisi ve aşkı gibi olmalı.

Evet can yoldaş;

Sen her zaman biz yoldaşlarının, tüm kadınların ve tüm insanlığın yüreğinde yaşayacaksın.

Mücadele Arkadaşı

IV. BÖLÜM

FOTOĞRAFLAR

